

KONTRA

Νυχτερινές αντιλαϊκές
τροπολογίες υπό
το μανδύα των
«νομοτεχνικών
βελτιώσεων»

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

Ξεφτίλα του ΣΥΡΙΖΑ και
της Βουλής

ΣΕΛΙΔΑ 11

Η εγκατάλειψη ανάβει
για μια ακόμη χρονιά τις
φωτιές στα δάση

ΣΕΛΙΔΑ 16

Με υπογραφή ΣΥΡΙΖΑ πλέον

Σκλαβοπάζαρο
«ωφελομένων»

ΣΕΛΙΔΑ 13

Δεν υπάρχει
ιμπεριαλισμός
χωρίς αντιθέσεις και
αποικιοποίηση

ΣΕΛΙΔΑ 7

Τσαλακώνουν τη
νομιμότητα για χάρη
του Μελισσανίδη

ΣΕΛΙΔΑ 12

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

αρ. φύλλου 832 - 25 Ιούλη 2015

www.eksegersi.gr



ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ

για πρώτη φορά καταργούνται πραξικοπηματικά
θεμελιωμένα συνταξιοδοτικά δικαιώματα

**ΠΡΕΛΟΥΔΙΟ ΓΙΑ ΤΗ ΣΑΡΩΤΙΚΗ ΑΝΤΙΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ**

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

Scripta... Verba...

Είναι μια πολύ καυτή πατάτα που πρέπει να την πάρω με πολύ μεγάλη αγάπη και, αν γίνεται, να τη δροσίσω κιόλας.

Παύλος Χαϊκάλης

Να υποθέσουμε ότι η επόμενη δήλωση του γίγαντα υφυπουργού Κοινωνικών Ασφαλίσεων θα περιλαμβάνει τη γνωστή αθυρόστομη φράση με το αγγούρι, τη δροσιά και τα ζόρια;

Προσωπικά δεν δύναμαι να επιτρέψω σε κανέναν, μετά τα όσα πέρασα έξι μήνες, να θεωρεί ότι έχει ισχυρότερο δίλημμα συνειδησης έναντι των κοινών μας αρχών, αξιών, θέσεων και ιδεολογικών αναφορών.

Αλέξης Τσίπρας

Είναι προκλητικό να μιλά αυτός για αρχές και αξίες, πρέπει όμως να δεχτούμε ότι έναντι των λαφαζανικών έχει δίκιο. Δεν είναι καλύτεροί του.

Αν ο ΣΥΡΙΖΑ στη συνέχεια κάνει και το λάθος να εφαρμόσει και στην πράξη αυτό το Μνημόνιο, τότε ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να κινδυνεύσει με μετάλλαξη και η χώρα με βέβαιη επιδείνωση της ήδη τραγικής θέσης της.

Παναγιώτης Λαφαζάνης

Δηλαδή η κυβέρνηση ψήφισε το Μνημόνιο-3 για να μην το εφαρμόσει; Ως άλλος Μπαρουφάκης ο Λαφαζάνης επιστρέφει στη... δημιουργική ασάφεια.

Αποφασίστηκε να εγκατασταθεί στην Αθήνα μια Κομαντατούρ, χωρίς να σταλούν αλεξιπτωτιστές. Είναι μια επίθεση εναντίον της δημοκρατίας.

Φίλιπ Λαμπέρ (γάλλος συμπαρόεδρος της ευρωβουλευτικής ομάδας των Πρασίνων)

Σιγά μη στάξει η ουρά του γαϊδάρου.

Για μας εκείνο που μετράει είναι η δήλωση του πρωθυπουργού Αλέξη Τσίπρα ότι θέλει να υλοποιήσει τη συμφωνία.

Στέφεν Ζάιμπερτ (εκπρόσωπος καγκελαρίας)

Στο τάκα-τάκα αποκαταστάθηκε η... εμπιστοσύνη.

Πρόκειται για μια πρωτοφανή συμφωνία. Από τις εποχές των αποικιακών αυτοκρατοριών έχουμε να δούμε κράτος να τίθεται σε τέτοιο βαθμό υπό κηδεμονία.

Ντανιέλ Κοέν (γάλλος οικονομολόγος-συγγραφέας)

Προσέξατε ασφαλώς ότι έξω χρησιμοποιούν πολύ σκληρά λόγια, ενώ μέσα έχουμε την ομοφωνία των δωσιλόγων και των ΜΜΕ τους.

Δεν μου πέρασε καν από το μυαλό ότι δεν είχαν ένα σχέδιο έκτακτης ανάγκης και ότι νόμιζαν ότι θα μπορούσαν απλά να απαιτήσουν καλύτερους όρους χωρίς να έχουν κάνει προηγουμένως άλλο σχεδιασμό. Ίσως υπερεκτίμησα τις ικανότητες της ελληνικής κυβέρνησης.

Πολ Κρούγκμαν

Τόση φλυαρία για να μην πει τις δυο λεξούλες: παιδική χαρά.

ΡΙΠΕΣ

◆ Αντικρουόμενα συναισθήματα κατακλύζουν τη στήλη ◆ Από τη μια, ανείπωτη χαρά για την υπογραφή του Παυλάρα ◆ Ποιος άλλος θα μπορούσε να λύσει το Ασφαλιστικό καλύτερα απ' αυτόν τον γίγαντα της επιστημονικής σκέψης; ◆ Να φανταστείτε ότι του ζητάς να φτιάξει πρόταση με τις λέξεις «λαγός-κυνηγός-δάσος» και τρέχει αμέσως για βοήθεια στον Λαζόπουλο ◆ Από την άλλη, θλίψη από τη μη υπογραφή της θείας Σταυρούλας ◆ Το θεία είναι καθαρευουσιάνικος τύπος του θεϊκή, μην πάει ο νους σας σε καμιά θεια απ' το χωριό ◆ Δε θα μπορούσε να δημιουργηθεί ένα υφυπουργείο Παιδείας και να τοποθετηθεί εκεί η θεολόγος Σταυρούλα; ◆ Καλύτεροι είναι ο Μπαλτάς με τον Κουράκη; ◆ Αμ' το άλλο; ◆ Δε βρέθηκε θέση ούτε για τον τιτανότεραστο Μιχελογιαννάκη, το γιατρό ◆ Δηλαδή τι άλλο θέλετε να κάνει ο

άνθρωπος; ◆ Εχασε την παρθενιά του, ψηφίζοντας για πρώτη φορά Μνημόνιο ◆ Η στήλη καλωσορίζει την εμφάνιση της μαμάς Τσίπρα στον Τύπο ◆ Και αναφωνεί: κάτω τα χέρια από τη μαμά ◆ Διότι προβλέπεται να πέσουν πάνω της να τη μαζέψουν κι εμείς θα χάσουμε την πελάτισσα ◆ Τι ήθελε ο Ρωμανιάς για να μην παραιτηθεί; ◆ Μια δημόσια πρόσκληση από τον Κατρούγκαλο ◆ Είσαι απαράδεκτος, Παναγιώτη Λαφαζάνη ◆ Ποιος είσαι εσύ, ρε, που τόλμησες να αρνηθείς πολιτική στέγη στον γίγαντα Γιάννη Μιχελογιαννάκη, αναγκάζοντάς τον να ψηφίσει «ναι σε όλα» για πρώτη φορά σε μνημονιακό νομοσχέδιο; ◆ Τι να περιμένεις, όμως, από έναν lafazan, που στα τουρκικά σημαίνει φαφλατάς και ψεύτης; ◆ Ξεκινάμε ανένδοτο αγώνα για την ένταξη του γίγαντα στο νέο κόμμα ◆ Γιατί ο γιατρός είναι μια κατηγορία μόνος του ◆ Δεν έχει προστάτες

όπως η Ραχήλ ◆ Ο Βαγγέλας επικαλέστηκε την αστική... ευγένειά του ◆ Και ο νεοναζί Παππάς: «Ας κρατήσουμε εδώ, σ' αυτή τη Βουλή που μας βλέπει όλος ο ελληνικός λαός, ένα επίπεδο, το οποίο δεν το έχουμε ξεφτιλίσει εμείς, αλλά εσείς» ◆ Με την ευκαιρία, να δώσουμε μια διευκρίνιση σε όσους διαμαρτυρήθηκαν για τη φράση της Ραχήλ «ραντε-βού στα γουναράδικα» ◆ Δεν έκανε αναφορά στον Αρη Βελουχιώτη η κοπέλα, τον Χουντάλα εννοούσε ◆ «Εκτιμώ βαθύτατα τον Πάνο Σκουρλέτη, γιατί έχει αφοσίωση στις αρχές και τις αξίες της Αριστεράς» ◆ Τάδε έφη Παναγιώτης Λαφαζάνης ◆ Χωρίς σχόλιο, φυσικά ◆ Πρώτα καταχειροκρότησε όρθιος τον Τσίπρα, μετά ψήφισε «όχι» και μετά δήλωσε ότι είναι «έτοιμος να επιστρέψει» ◆ Για τον Μπαρουφ ο λόγος ◆ Η άλλη πρώτα φίλησε σταυρωτά τον Τσίπρα και μετά τον περιέγραψε ως

έναν εκβιαζόμενο πολιτικό νάνο, για να δικαιολογήσει το δικό της όχι ◆ Σ' αυτό τον τομέα πράγματι πρωτοτυπούν οι συριζαίοι ◆ Προκαλούν την αηδία με την πρώτη ματιά ◆ Ποιος Λένιν, ποιος Στάλιν, ποιος Τσε, ποιος Ζαχαριάδης; ◆ «Ο Τσίπρας είναι ένας ηγέτης παγκόσμιας ακτινοβολίας, απ' αυτούς που γεννιούνται κάθε 100 χρόνια» ◆ Θεανώ Φωτίου speaking ◆ Πού να φανταζόταν ο Λαφαζάνης ότι η τελευταία δημόσια εμφάνισή του ως υφυπουργού θα συνοδευόταν από άγριο γιουχάισμα από τον κόσμο ◆ Δεν ήταν άνθρωποι του Τσίπρα αυτοί που τον έκραξαν ◆ Ήταν κάτοικοι που αγανάκτισαν βλέποντάς τον να καταφθάνει στον Καρέα με τη μάσκα στο πρόσωπο και τις κάμερες στο κατόπι του ◆ «Ραχήλ η πολεμίστρια» ◆ Τίτλος ρεπορτάζ του Bloomberg ◆ Ο tempora o mores ◆ Ευτυχώς η Δέσπη η Τζαβέ-λαινα πέθανε νωρίς ◆

ΕΠΙΤΟΥΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Κ Κνίτης στα νιάτα του, ΝΑΡίτης στη συνέχεια και πάντα καριέριστας, εισέπραξε ένα υφυπουργείο ως αντάλλαγμα για την παραμονή του στο στρατόπεδο των Τσιπραίων. Τα γραπτά μένουν, όμως, και η «λεβέντικη» μαντινάδα του Πολάκη («Το όχι θέλει Ελληνες, το ναι θέλει προδότες, καιρός να ξεχωρίσουνε τ' αγρίμια από τις κότες») έγινε χλευασμός στα χείλη του Βρούτση, που απάντησε με δική του μαντινάδα («Τώρα που ξεχωρίσανε τ' αγρίμια απ' τις κότες, στα υπουργεία κρύφτηκαν οι ψεύτες και προδότες»). Να σε ξεφτιλίζει ο Βρούτσης δεν είναι και ό,τι καλύτερο για έναν φερέλπιδα πολιτικό, αλλά άμα το έχεις πηδήξει το χαντάκι κάτι τέτοια δεν σε επηρεάζουν. Για... δροσερές ψιχάλες τα περνάς.

Κ Εβδομάδα της παπάρας η προηγούμενη και η σχετική στήλη βρέθηκε σε μεγάλο δίλημμα επιλογής. Οπότε

δόθηκε η πρώτη θέση στον πρωθυπουργό και οι υπόλοιποι φιλοξενούνται εδώ.

Κ Σταύρος Θεοδωράκης: «Να πούμε όμως τι είναι επανάσταση σήμερα. Επανάσταση σήμερα είναι να ξαναχτίσουμε τη δικαιοσύνη, να επιβάλουμε παντού την αξιοκρατία, να κόψουμε τα πλοκάμια της διαπλοκής, να πάψουν να ευνοούνται οι πονηροί, να δώσουμε ευκαιρίες στους νέους, όχι πακέτα ευκαιριών για να γίνουν μετανάστες, πακέτα δημιουργίας στον τόπο τους, να αναδιατάξουμε την αγροτική παραγωγή, να αξιοποιήσουμε τις περιουσίες προς όφελος των νέων αγροτών, των ακτημόνων».

Κ Νίκος Φίλης: «Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν πρέπει απόψε άθελά μας να ολοκληρώσουμε το πραξικόπημα που ξεκίνησε προχθές στις Βρυξέλλες. Ο στόχος του

πραξικοπήματος ήταν να πέσει η Κυβέρνηση της Αριστεράς σαν μήνυμα σε όλη την Ευρώπη, σαν μήνυμα απογοήτευσης για τους υπόλοιπους λαούς της Ευρώπης. Βεβαίως, ο καθένας ξεκινάει από διαφορετικές αφετηρίες, αλλά το αποτέλεσμα μετράει στη συγκεκριμένη αυτή στιγμή. Συνάδελφοι και συναδέλφισες, χωρίς Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ το μέλλον των φτωχών, των απόκληρων, των αδικημένων στη χώρα μας θα είναι σκληρό, πολύ πιο σκληρό από όσα προδιαγράφει το μνημόνιο, το οποίο αναγκαστήκαμε "με το πιστόλι στον κρόταφο" να φέρουμε εδώ». (Προσέξατε, ασφαλώς, την αναφορά στην τραγική φράση της -συριζαίας πλέον- Θεόδωρας Τζάκρη. Τα μεγάλα πνεύματα πάντοτε συναντιούνται).

Κ «Η Ελλάδα αυτή τη στιγμή βρίσκεται σε καθεστώς στραγγαλισμού της δημοκρατικής λειτουργίας». Δεν το λέμε εμείς, το είπε η πρόεδρος

της Βουλής στην εναρκτήρια ομιλία της στη 10η Γενική Συνέλευση της Παγκόσμιας Διακοινοβουλευτικής Ένωσης Ελληνισμού, όπως μας πληροφόρησε Δελτίο Τύπου της Βουλής, το οποίο μάλιστα έχει ως τίτλο τη συγκεκριμένη φράση της προέδρου.

“

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Θέλω να σας διαβεβαιώσω ότι σε ό,τι με αφορά και σε ό,τι αφορά -θέλω να πιστεύω- το σύνολο της Κοινοβουλευτικής μας Ομάδας δεν πρόκειται να κάνουμε πίσω από τη δέσμευσή μας να αγωνιστούμε μέχρι τέλους για το δίκαιο του εργαζόμενου λαού, των λαϊκών στρωμάτων στη χώρα μας το επόμενο διάστημα. Δεν πρόκειται όμως πάνω από όλα να κάνουμε το χατίρι σε κανέναν από τους πολιτικούς μας αντιπάλους μέσα και έξω από τη χώρα που από την πρώτη στιγμή αυτό που επιδίωκαν, αυτό που επιθυμούσαν ήταν η επιβεβαίωση της προφητείας και της προσδοκίας να αποτελέσουμε μια μικρή παρένθεση μέσα στο χρόνο. Δεν θα τους κάνουμε τη χάρη να αποτελέσουμε μια μικρή παρένθεση μέσα στο χρόνο! Θα παραμείνουμε παρόντες και παρούσες και θα προσπαθήσουμε με κάθε μέσο να προστατεύσουμε την κοινωνική πλειοψηφία από τις συνέπειες οικονομικών μέτρων στην πλειοψηφία των οποίων δεν πιστεύουμε -και είναι αλήθεια αυτό- αλλά είμαστε αναγκασμένοι να εφαρμόσουμε, διότι αυτό είναι σήμερα το πλαίσιο το ευρωπαϊκό.

Αλέξης Τσίπρας

”

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

25/7: Ολλανδία: Ημέρα ανεξαρτησίας, Τυνησία: Ημέρα δημοκρατίας (1957) **25/7/1929: Ψηφίζεται ο Ν.4299 («ιδιώνυμο»)** 25/7/2000: Δολοφονείται 22χρονος μετανάστης από στρατιωτικό (ελληνοβουλγαρικά σύνορα) 25/7/2002: Σύλληψη Πάτροκλου Τσελέντη και Παύλου Σερίφη (17N) 26/7: Ημέρα διαχειριστών συστημάτων, Λιβερία: Ημέρα ανεξαρτησίας (1847), Μαλδίβες: Εθνική γιορτή (1965) **26/7/1946: Η Ειρήνη Γκίνη πρώτη εκτελεσθείσα του εμφυλίου, εκτέλεση άλλων έξι (Γιαννιτσά)** 26/7/1969: Βόμβα (ΔΑ) έξω από το κέντρο «Διόνυσος», ελαφρός τραυματισμός έξι περαστικών 26/7/1979: Βόμβα σε κτίριο υπουργείου Παιδείας (ΕΛΑ) 26/7/1986: Βόμβες (ΕΛΑ) σε γραφεία Πειραικής-Πατραϊκής και Σκαλιστήρη, τραυματισμός αστυφύλακα από τρίτη 26/7/2002: Σύλληψη Νίκου

Παπαναστασίου (17N) 27/7: Φινλανδία: Ημέρα υπναράδων **27/7/1929: Διαμαρτυρία χιλίων ατόμων κατά «ιδιώνυμου» (Καλλιθέα), τραυματισμοί, συλλήψεις** 27/7/1969: Ανεύρεση εκρηκτικού μηχανισμού (ΔΑ) στο προαύλιο Μονής Πετράκη 27/7/1996: Βομβιστική επίθεση στην Ολυμπιάδα (Ατλάντα), δύο νεκροί, 111 τραυματίες 28/7: Ημέρα κατά ηπατίτιδας, Περού: Ημέρα ανεξαρτησίας (1824) 28/7/1975: Αρχή δικής χούντας 28/7/2009: Μπαράζ εμπρηστικών επιθέσεων σε γραφεία ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ΛΑΟΣ (Αθήνα) 29/7: Ημέρα τίγρης **29/7/1949: Απολύονται άλλοι 700 πολιτικοί κρατούμενοι που υπογράφουν δηλώσεις μετανόιας (Μακρόνησος)** 29/7/1980: Λεωφορείο πολτοποιεί το κεφάλι της φοιτήτριας Σωτηρίας

Βασιλακοπούλου που μοίραζε προκηρύξεις της ΚΝΕ μπροστά στην υφαντουργία ΕΤΜΑ 30/7: Ημέρα φιλίας, Κούβα: Ημέρα μαρτύρων επανάστασης 30/7/1920: Δολοφονία Ιωάννα Δραγούμη 30/7/1931: Ανταλλαγή πυροβολισμών σε διαδήλωση εκατό ατόμων (Σέρρες), νεκρός αξιωματικός, τραυματίας ο διοικητής αστυνομίας 30/7/1978: Εμπρησμός εισόδου πλαζ ΕΟΤ Αλίμου, αναγραφή συνθημάτων (ΕΛΑ) 31/7: Ισπανία: Ημέρα γάτας 31/7/1971: Βόμβες (Ηράκλειο Κρήτης) καταστρέφουν αυτοκίνητο αμερικανικής βάσης και προκαλούν ζημιές στα γραφεία ΚΥΠ 31/7/1977: Ένας νεκρός και είκοσι τραυματίες σε αντιπυρηνικές διαδηλώσεις (Γαλλία) 31/7/1978: Σύλληψη Νικόλαου Μιχαλολιάκου και άλλων οκτώ νεοφασιστών-βομβιστών 31/7/1982: Βόμβα στα γραφεία Ένωσης Ελλήνων Εφοπλιστών (ΕΕΛΑ) .

Ανασχηματισμός-οπερέτα στο φόντο του άγριου φραξιονισμού

Τον είπαν «ανασχηματισμό Χαϊκάλη» και δεν είχαν άδικο. Το συγκεκριμένο πρόσωπο, που δε χρειάζεται να περιγράψουμε, γιατί οι άνθρωποι του Καμμένου είναι και δικομανείς, κλήθηκε να αναλάβει το χαρτοφυλάκιο των Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Γιατί υφυπουργός, όμως, όταν ο προκάτοχός του ήταν αναπληρωτής υπουργός; Στην «παιδική χαρά» του Τσίπρα τα χαρτοφυλάκια δεν καθορίζονται ανάλογα με τη βαρύτητα των αρμοδιοτήτων τους, αλλά ανάλογα με το πρόσωπο που καλείται να τα διαχειριστεί. Ο Στρατούλης ήταν ομαδάρχης της «Αριστερής Πλατφόρμας», γι' αυτό και δεν μπορούσε να έχει βαθμό χαμηλότερο από τους άλλους ομαδάρχες του ΣΥΡΙΖΑ. Ετσι, χρίστηκε αναπληρωτής υπουργός. Ο Χαϊκάλης είναι του Καμμένου, οπότε... υφυπουργός και πολύ του πάει.

Αλλωστε, ο Χαϊκάλης από σπόντα βρέθηκε στο Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Ο βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ Γιώργος Βαρεμένος επιβεβαίωσε δημόσια ότι του προτάθηκε να αναλάβει το συγκεκριμένο τομέα, αλλά αρνήθηκε. Εμεινε έτσι μια τρύπα και ο Τσίπρας έχωσε τον Χαϊκάλη για να τη μπαλώσει. Επρεπε να τον κάνει υφυπουργό, οπότε γλίτωσε από το μπελά να δημιουργήσει μια θέση κάπου αλλού. Μήπως θ' ασχοληθεί καθόλου με το Ασφαλιστικό; Αυτό θα το ετοιμάσουν οι τεchnοκράτες της τρόικας μαζί με τους τεchnοκράτες του ελληνικού υπουργείου Οικονομικών και θα το παραδώσουν έτοιμο για ψήφιση περί τα τέλη Οκτώβρη.

Και γιατί έπρεπε να γίνει οπωσδήποτε μέλος της κυβέρνησης ο Χαϊκάλης; Γιατί το ζήτησε εναγωνίως (ή και εκβιαστικά); ο πρόεδρος Πάνος, καθότι ο Χαϊκάλης ήταν από τους «αντάρτες» που δήλωναν ότι θα καταψηφίσουν το Μνημόνιο. Οι πληροφορίες λένε πως εκτός από τον Παυλάρα ο Καμμένος ζήτησε την υφυπουργοποίηση και της Σταυρούλας της Ξουλίδου (θυμόσατε, αυτή που προσπαθούσαν να την εξαγοράσουν μέσω... facebook), επίσης «αντάρτισσας», αλλά τότε του γύρισε το μάτι ανάποδα του Τσίπρα. Πραγματικά δεν μπορούμε να αντιληφθούμε το θυμό του πρωθυπουργού. Η Σταυρούλα τον μόρανε τώρα; Ο πρόεδρος Πάνος, πάντως, το έχει πια το επιχείρημα: όλους θα σας βάλω κάποια στιγμή στην κυβέρνηση, αλλά σιγά-σιγά. Βοηθήστε με με την ψήφο σας, σταματήστε να βλέπετε

αντιμνημονιακά οράματα και έχετε μου εμπιστοσύνη.

Εμείς, πάντως, θα τον χαρακτηρίζαμε «ανασχηματισμό Σκουρλέτη». Ο συγκεκριμένος υπουργός τοποθετήθηκε στο Εργασίας, με τρεις αναπληρωτές υπουργούς κάτω απ' αυτόν (Στρατούλη, Φωτίου, Αντωνοπούλου). Ήταν έξω από το «σύστημα Μαξίμου» (άγνωστο για ποιο λόγο) και περισσότερο συνεργαζόταν με τον Στρατούλη εξαγγέλλοντας πολλά και διάφορα, κυρίως την επαναφορά του εργασιακού καθεστώτος στα προ-μνημονιακά ισχύοντα και του κατώτερου μισθού στα 751 ευρώ. Οι τελευταίες εξελίξεις τον έφεραν και πάλι στην πρώτη γραμμή. Και έθεσε ως όρο (δεν το έκρυψε) για την επανενεργοποίησή του στο πλευρό του Τσίπρα την απομάκρυνσή του από το υπουργείο Εργασίας, όπου όχι μόνο δε θα νομοθετούσε αυτά που είχε εξαγγείλει, αλλά θα έπρεπε να περάσει και το νέο άγριο Ασφαλιστικό. Στη θέση του υποχρεώθηκε να πάει ο Κατρούγκαλος, ο οποίος μάλλον δεν είχε πολλά περιθώρια άρνησης. Αλλωστε τι ήταν ο Κατρούγκαλος μέχρι πριν τρία χρόνια; Ένας πανεπιστημιακός της περιφέρειας. Η εκτίναξή του υπήρξε θεαματική: ευρωβουλευτής, αναπληρωτής υπουργός και τώρα υπουργός.

Με την επιστροφή του Σκουρλέτη στο «σύστημα Μαξίμου» είχαμε τη διπλή αποχώρηση των Σακελλαρίδη (κυβερνητικός εκπρόσωπος) και Μιχόπουλου (διευθυντής Γραφείου Τύπου του Τσίπρα). Και οι δύο ανήκουν στην ομάδα των «53» και στάλθηκαν σε ειδική αποστολή, ο πρώτος στην κοινοβουλευτική ομάδα και ο δεύτερος στο κόμμα. Δε θα μπορούσαν, όμως, να παίξουν αυτό το ρόλο και από το Μαξίμου; Με τι κοινοβουλευτική πείρα θα μπορέσει ο Σακελλαρίδης να επιβληθεί των εμπειρότερων βουλευτών ώστε να δεχτούν να τους κάνει κουμάντο; Μάλλον η απομάκρυνση αυτών των δύο έχει να κάνει με διαφωνίες ως προς το φραξιονιστικό αγώνα που διεξάγεται στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, στον οποίο δεν υπάρχουν μόνο τα δύο βασικά στρατόπεδα (Τσιπραίοι και Λαφαζανικοί), αλλά και πολλές άλλες, μικρές και μεγάλες ομάδες, αρκετές από τις οποίες έχουν διχοτομηθεί.

Οι Λαφαζανικοί εκδιώχθηκαν από την κυβέρνηση. Δε νομίζουμε ότι περίμεναν κάτι διαφορετικό. Η στάση τους είναι τυπική φραξιονιστική στάση, η οποία απευθύνεται μόνο στο εσωκομματικό ακροατή-

ριο. Στην κοινωνία ζημιά τους κάνει να εμφανίζονται τάχα ότι στηρίζουν την κυβέρνηση, αλλά καταψηφίζουν τα μνημονιακά νομοσχέδια. Πιο πιστευτός ακούγεται ο Παππάς όταν λέει (ΕφΣυν) ότι «θα πρέπει όλοι να καταλάβουν ότι η στήριξη ή μη μιας κυβέρνησης είναι πολύ μεγαλύτερης κλίμακας επιλογή από την κατάθεση μιας τροπολογίας στην ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ». Όμως οι Λαφαζανικοί είναι πιο έμπειροι από τον Παππά και τον Τσίπρα στο φραξιονιστικό αγώνα. Προετοιμάζονταν εδώ και καιρό και δεν πρόκειται να φύγουν αν προηγουμένως δε δοκιμάσουν να πάρουν ακόμη και τη σφραγίδα του ΣΥΡΙΖΑ.

Οι Τσιπραίοι κατάλαβαν πως όσο δεν ξεκαθαρίζουν αποφασιστικά την κατάσταση αφήνουν στους Λαφαζανικούς έδαφος για ν' αναπτύξουν τη φραξιονιστική τους δουλειά. Γι' αυτό αποφάσισαν να τους επιτεθούν ευθέως, προαναγγέλλοντας ουσιαστικά διάσπαση. «Η μόνιμη καταψήφιση είναι ασύμβατη με την κοινή πορεία» δήλωσε ο Παππάς. Και την Τρίτη πέρασε στην επιθεση ο ίδιος ο Τσίπρας, με τη γνώριμη μέθοδο του non paper, που περιλάμβανε αποσπάσματα από ομιλία του (λέμε τώρα) σε κυβερνητικά στελέχη. Ο Τσίπρας φωτογράφησε αυτό που έως τώρα διέψευδε μετά βδελυγμίας ο Λαφαζάνης («αρπαγή του στοκ των χαρτονομισμάτων της ΕΚΤ»), ενώ επιτέθηκε για πρώτη φορά και στον Μπαρουφάκη, χωρίς να τον κατονομάζει («να δίνουμε στους συνταξιούχους χαρτάκια ΙΟΥ αντί για συντάξεις»), προκαλώντας τους διαφωνούντες να βγουν να πουν ποιο είναι το εναλλακτικό τους σχέδιο και να πάψουν να κρύβονται πίσω από τη δική του υπογραφή.

Επίσης, επιτέθηκε και στον κομματικό μηχανισμό (λέγε με Κορωνάκη και «53»), λέγοντας ότι «ο «κομματικός» ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να αντιστοιχηθεί με τον «κοινωνικό». Να υποδεχθεί τις αγωνίες και τις προσδοκίες των δεκάδων χιλιάδων απλών ανθρώπων που στηρίζουν σε αυτόν τις ελπίδες του. Και συντεταγμένα, όπως αρμόζει στη δημοκρατική κουλτούρα της αριστεράς, να οδηγηθεί το Σεπτέμβρη σε ευρείες συλλογικές διαδικασίες ώστε να προσδιορίσουμε τους στόχους και τα χαρακτηριστικά της αριστερής διακυβέρνησης στα νέα δεδομένα».

Δεν είναι τυχαίο ότι απέφυγε να πει τη λέξη «συνέδριο», αλλά μίλησε για «ευρείες συλλογικές διαδικασίες». Σε

συνδυασμό με την αναφορά στον «κοινωνικό» ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή στους ψηφοφόρους που εμπιστεύονται αυτόν, και όχι το «μηχανισμό» της Κουμουνδούρου, είναι φανερό ότι ο Τσίπρας δηλώνει αδιάφορος για τους σημερινούς συσχετισμούς στον κομματικό μηχανισμό ΣΥΡΙΖΑ. Είτε οι ταλαντευόμενοι συντάσσονται μαζί του και ξεφορτώνονται όλοι μαζί τους Λαφαζανικούς, είτε προχωρά μόνος του σε νέες διαδικασίες και τους ξεφορτώνεται όλους μαζί, αφού έχει την πλειοψηφία της κοινοβουλευτικής ομάδας (το μόνο όργανο που έχει θεσμική υπόσταση) και ως πρωθυπουργός κρατάει το μαχαίρι και το πεπόνι των εκλογών, δεδομένου ότι Βερολίνο και Βρυξέλλες τον εμπιστεύονται σήμερα περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο αστό πολιτικό στην Ελλάδα.

Η διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να θεωρείται δεδομένη. Τους επόμενους μήνες θα παρακολουθήσουμε σκηνές απείρου κάλλους.

ΥΓ1. Το μικρό και αποτελεσματικό κυβερνητικό σχήμα, που μάλιστα θα κοστίζει και λιγότερο στον κρατικό προϋπολογισμό αποτελεί ένα ακόμη ανέκδοτο της συριζικής διακυβέρνησης. Με τον ανασχηματισμό-οπερέτα το γιγάντιο κυβερνητικό σχήμα μεγάλωσε ακόμη πιο πολύ, ώστε να χωρέσει ο Χαϊκάλης. Και βέβαια, κανένας από το Μαξίμου δεν είχε αυτή τη φορά όρεξη να επαναλάβει τα κακόγουστα καλαμπούρια που έλεγαν αμέσως μετά την ορκωμοσία της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου στα τέλη του περασμένου Γενάρη.

ΥΓ2. Ο Ρινάλντι της ΚΟΕ παραιτήθηκε από την Πολιτική Γραμματεία του ΣΥΡΙΖΑ, καταγγέλλοντας ότι ο κομματικός μηχανισμός «το τελευταίο εξάμηνο έχει επιπλέον κρατικοποιηθεί» και πως ο ΣΥΡΙΖΑ προχωρά «μεταλλασσόμενος σε οργανικό υποστύλωμα της μνημονιακής διαδικασίας έστω κι αν λεκτικά την αρνείται». Εμπειρος κι αυτός στο χωρίς αρχές φραξιονιστικό παιχνίδι (έγινε διάσπηση για την εγκατάλειψη του Αλαβάνου «εν μια νυκτί» και την πρόσδεσή του στον Τσίπρα, όταν διαπίστωσε ότι αυτός κερδίζει το παιχνίδι), ξέρει πως πρέπει να αυτονομηθεί πρώτος, να καταστήσει τον εαυτό του κέντρο αναφοράς του αστικού Τύπου, έστω και για λίγο, για να μπορέσει μετά να διαπραγματευθεί με τους Λαφαζανικούς την ένταξή του με συγκεκριμένο ρόλο στο νέο σχήμα που θα δημιουργηθεί.

Τα μπάζα του ΠΑΣΟΚ επιμένουν ακόμα...

Έχουν πλάκα τα ορφανά του Βενιζέλου στο ΠΑΣΟΚ, καθώς χάνουν κατά κράτος από τη συμμαχία Φώφης-Ανδρουλάκη (υπό την καθοδήγηση του μέντορα Σκανδαλίδη) και διαμαρτύρονται. Ο Κωνσταντινόπουλος δεν ήθελε, λέει, ως γραμματέα τον Ξεκαλάκη και το κατέστησε σαφές στη Φώφη. Δεν είχε και τα κότσια, όμως, να κατεβάσει δικό του υποψήφιο απέναντι στον εκλεκτό του Ανδρουλάκη. Ετσι, ο Ξεκαλάκης εκλέχτηκε με 83 ψήφους και οι Βενιζελικοί μέτρησαν μόλις 16 άκυρα-λευκά, ενώ 37 ψήφους πήρε ο «αδέσποτος» Ραυτόπουλος.

Κάπως έτσι εκλέχτηκε και το 13μελές Πολιτικό Συμβούλιο του ΠΑΣΟΚ. Φώφη και Ανδρουλάκης μοιράστηκαν τις θέσεις, με απώλειες κυρίως της Φώφης, ενώ έκπληξη αποτέλεσε η μη εκλογή του πρώην υπουργού Μανιάτη και η εκλογή του τεράστιου Πολ Γερουλάνου, του μοναδικού από τους εναπομείναντες «κηπουρούς» που δεν ακολούθησε τον Γιωργάκη στο ΚΙΔΗΣΟ. Αντίθετα, δεν ήταν η έκπληξη το «πάτωμα» του Χειμώνα (μόλις 10 ψήφοι), που φιλοδόχησε κάποια στιγμή να γίνει και αρχηγός του ΠΑΣΟΚ (τρομάρα του).

Κατά τα άλλα, το μαγαζί εξακολουθεί να έχει κεσάτια. Και δε νομίζουμε ν' αλλάζουν και πολλά πράγματα στο άμεσο μέλλον, όσες περιοδείες και ομιλίες κι αν κάνει μέσα στον Αύγουστο η Φώφη, που προανήγγειλε «διάλογο με τους πολίτες» (αντίφαση εν τοις όροις, όταν πρόκειται για τις έννοιες «διάλογος» και «Φώφη») και απηύθυνε προσκλητήριο ενότητας.

Το ΠΑΣΟΚ δε θέλει με τίποτα εκλογές το φθινόπωρο. Τα στελέχη του φοβούνται πως η εικόνα «ομιλούσας νοικοκυράς» που βγάζει η Φώφη δεν αρκεί για να τα καταφέρουν να μπουν στη Βουλή. Θέλουν ένα χρόνο, ώστε να φανούν οι πρακτικές συνέπειες του Μνημόνιου-3 και ν' αρχίσουν οι διαρροές από την εκλογική βάση του ΣΥΡΙΖΑ, στις οποίες και μόνο μπορεί να ελπίζει το ΠΑΣΟΚ. Αν ο Τσίπρας τα καταφέρει να πάει σε εκλογές το φθινόπωρο, η ηγετική ομάδα του ΠΑΣΟΚ θα περάσει μέρες αγωνίας.

Κατά τα άλλα, οι εκτός επίσημου ΠΑΣΟΚ «μούρες», παλιές και νεότερες, συνεχίζουν να φτιάχνουν... πολιτικά σχήματα. Ετσι, μετά τον Αλέκο Παπαδόπουλο, που πριν από κάνα μήνα ανακοίνωσε την ίδρυση πολιτικού κόμματος ονόματι «Δημοκρατικό Κόμμα» και έκτοτε χάθηκαν τα ίχνη του, πολιτική κίνηση με τίτλο «Προοδευτική Ενότητα για το Μέλλον» ίδρυσαν ο Ραγκούσης με τον Ντόλιο, μαζί με άλλες δεκαεπτά «προσωπικότητες του δημόσιου βίου», όπως γράφτηκε. Η διακήρυξη που έδωσαν στη δημοσιότητα, τίγκα στην... πρωτοτυπία, μιλάει για το «πατριωτικό καθήκον» που ως ηλεκτρική εκκένωση τους διαπέρασε και τους έβγαλε στο κλαρί της πολιτικής, προκειμένου να αρνηθούν «την καλλιεργούμενη απαξίωση της πολιτικής συλλήβδην», αλλά και «να συγκρουστούν με τις «σκοτεινές πλευρές» της» (ο Ραγκούσης θα το κάνει αυτό, σημειώστε το!).

Ο μόνος που δεν μιλά αυτή την περίοδο είναι ο Γιωργάκης. Μόνο ο Σαχινίδης καταφέρει να βγει καμιά φορά σε κάνα πρωινό, για να μην τον ξεχάσει ακόμη και η μάνα του. Κι επειδή Παπανδρέου και αποχή από την πολιτική είναι έννοιες ασύμβατες, θα πρέπει να περιμένουμε κάποια βροντερή (όσο βροντερή μπορεί να είναι στις σημερινές συνθήκες) παρέμβασή του, την οποία είμαστε σίγουροι ότι ετοιμάζει το επιτελείο του. Φώφη, Γιωργάκης, Μπένι, Ραγκούσης, Διαμαντοπούλου, Παπαδόπουλος, Φλωρίδης και λοιπά μπάζα του άλλοτε κραταιού ΠΑΣΟΚ θα προσπαθήσουν μπας και τα βρουν κάποια στιγμή, γιατί χώρια δεν έχουν καμιά τύχη. Δεν είναι καθόλου εύκολο κι αυτό, όμως, γιατί τα μπάζα στη συντριπτική τους πλειοψηφία δεν ξαναγίνονται οικοδομικά υλικά.

Γκάλοπ «φτιάξε κλίμα»

Ένα ακόμη γκάλοπ του ημιεπίσημου οργάνου του ΣΥΡΙΖΑ («Εφημερίδα των Συντακτών») ήρθε να πει στο αναγνωστικό κοινό ότι αυτή τη στιγμή ο ΣΥΡΙΖΑ καταγράφει «νταμπλ σκορ» έναντι της ΝΔ στην «πρόθεση ψήφου» (42,5% έναντι 21,5%), ενώ «το 70% των ερωτηθέντων φέρεται να τάσσεται υπέρ της συμφωνίας με σκληρούς όρους (το 63% όσων ψηφίζουν ΣΥΡΙΖΑ και το 89% όσων ψηφίζουν ΝΔ), ενώ υπέρ της εξόδου από το ευρώ και της χρεοκοπίας τάσσεται το 24%».

Τ' ακούσατε Λαφαζάνη, Στρατούλη, Λαπαβίτσα και λοιποί «εραστές της δραχμής»; Τ' ακούσατε οι υπόλοιποι συριζαίοι που ταλαντεύεστε ανάμεσα στον Τσίπρα και τον Λαφαζάνη; Ο λαός εγκρίνει την πολιτική της κυβέρνησης και είναι πεπεισμένος ότι ο Τσίπρας έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε, αλλά νικήθηκε υπό το βάρος των αρνητικών συσχετισμών. Αν όμως θέλετε να συνεχίσει να υπάρχει ελπίδα, πρέπει να στηρίξετε τον Τσίπρα, γιατί αυτόν εμπιστεύεται ο λαός και μόνον αυτός μπορεί να ηγηθεί της προσπάθειας ανόρθωσης της οικονομίας και της χώρας, ώστε να βγούμε από τα μνημόνια. Τα καλά σκυλάκια ποτέ δε δαγκώνουν το χέρι που τα ταιΐζει. Ενίοτε αυτά τα καλά σκυλάκια έχουν ονόματα που θυμίζουν εφημερίδες.

Γερμανία

Απεργίες στη «γη της επαγγελίας» (2)

Στο προηγούμενο φύλλο αναφερθήκαμε στο κύμα των απεργιών που τους τελευταίους μήνες έχει θορυβήσει τη Γερμανία, μιας και είναι το μεγαλύτερο από το 2006. Αναφερθήκαμε στις απεργίες που ξέσπασαν στα τραίνα, τα νηπιαγωγεία και την Amazon, οι οποίες δεν πέτυχαν τους στόχους τους, καθώς η συνδικαλιστική γραφειοκρατία έσπευσε να κλείσει συμφωνίες με τις ελάχιστες δυνατές «παραχωρήσεις» από τη μεριά των καπιταλιστών που αποδείχτηκαν σκληροί και άκαμπτοι απέναντι στις διεκδικήσεις των γερμανών εργαζόμενων. Απέδειξαν έτσι, ότι το γερμανικό οικονομικό «θαύμα» είναι ευεργετικό μονάχα για τους καπιταλιστές και το κράτος τους. Στο σημερινό, δεύτερο μέρος αυτού του αφιερώματος θα αναφερθούμε σε δύο ακόμα απεργιακές κινητοποιήσεις που έκαναν αίσθηση στην Γερμανία. Στις απεργίες των ταχυδρομείων και των νοσοκομείων.

Ξεπούλημα μετά από τέσσερις βδομάδες

Η απεργιακή κινητοποίηση στα ταχυδρομεία έκλεισε την Δευτέρα 6 Ιούλη, μετά από τέσσερις βδομάδες, χωρίς δυστυχώς και αυτή να πετύχει τους βασικούς της στόχους. Πριν αναφερθούμε στους στόχους της απεργίας, θα πρέπει να επισημάνουμε το ιδιοκτησιακό καθεστώς που επικρατεί στα γερμανικά ταχυδρομεία για να καταλάβει κανείς καλύτερα τα αιτήματα της απεργίας και τι επιτεύχθηκε τελικά.

Τα γερμανικά ταχυδρομεία (Deutsche Post AG) είναι τμήμα του ομίλου Deutsche Post DHL Group. Το γερμανικό κράτος κατέχει μέσω της τράπεζας KfW μόλις ένα 21% των μετοχών μόνο των ταχυδρομείων, ενώ η DHL - Delivery GmbH αποτελεί ξεχωριστό τμήμα του ομίλου.

Οι 140 χιλιάδες εργαζόμενοι των ταχυδρομείων αντιδρούσαν στην ίδρυση 49 θυγατρικών εταιριών της DHL - Delivery GmbH από τις αρχές του χρόνου, τις οποίες θα εξυπηρετούν 5.000 κέντρα διανομής πακέτων. Με τον τρόπο αυτό, σύμφωνα με τα όσα αναφέρει το συνδικάτο ver.di (<https://www.verdi.de/themen/geld-tarif/++co++13183678-083c-11e5-96f0-52540059119e>), τα Γερμανικά Ταχυδρομεία παραβίασαν τη συμφωνία που είχαν συνάψει με το ver.di για την προστασία των εργαζομένων από τους εξωτερικούς συνεργάτες της DHL. Σύμφωνα με τη συμφωνία αυτή, η εταιρία έχει το δικαίωμα να εκχωρήσει μέρος των υπηρεσιών της (τη διανομή γραμμάτων και πακέτων) στις θυγατρικές της DHL, οι οποίες θα μπορούν να λειτουργούν σε όχι περισσότερα από 990 κέντρα διανομής.

Φοβούμενοι ότι θα χάσουν τη δουλειά τους από τους «εξωτερικούς συνεργάτες» της DHL, οι εργαζόμενοι στα ταχυδρομεία είχαν κάνει το λάθος να θυσιάσουν τα μικρά δικαιώματα στο χώρο εργασίας και τα ρεπό τους, στα οποία εργάστηκαν «οικειοθελώς». Όμως η διοίκηση δεν

τήρησε τα συμφωνηθέντα και προέβη στην ίδρυση των 49 περιφερειακών εταιριών. Έτσι οι εργαζόμενοι βγήκαν και κλεμμένοι και δαρμένοι.

Το σωματείο κατήγγειλε ότι η εταιρία DHL-Delivery GmbH προσλαμβάνει μόνο εργαζόμενους ορισμένου χρόνου και όσοι θελήσουν να γίνουν αορίστου χρόνου θα πρέπει να πληρώσουν στους απλήστους εργοδότες το ανάλογο τίμημα. **Το τίμημα είναι να δουλέψουν με μισθούς κατά 20% χαμηλότερους από τη σύμβαση εργασίας!**

Η εταιρία προσπάθησε να κάμψει την απεργία των εργαζομένων χρησιμοποιώντας απεργοσπαστές με την μορφή προσωρινά απασχολούμενων που έχουν προσληφθεί με συμβάσεις έργου ή εργαζόμενους από άλλες θυγατρικές εταιρίες που δεν απεργούν.

Ο συμβιβασμός που επιτεύχθηκε τελικά δε δικαίωσε τα αιτήματα της απεργίας. Το αίτημα της ανάκλησης της απόφασης των Γερμανικών Ταχυδρομείων για τη δημιουργία θυγατρικών εταιριών της DHL - Delivery GmbH δεν έγινε δεκτό. Οι εργαζόμενοι έλαβαν μόνο την υπόσχεση ότι θα αποκλειστούν οι εξωτερικοί συνεργάτες από τη διανομή των γραμμάτων και πακέτων μέχρι το τέλος Δεκεμβρίου του 2018 και ότι οι εργαζόμενοι θα προστατευτούν από απολύσεις και αλλαγές στις συμβάσεις εργασίας τους μέχρι το τέλος του 2019 (http://www.dpdhl.com/en/media_relations/press_releases/2015/wage_agreement.html). Προκειμένου να χρυσώσει το χάπι, η εταιρία υποσχέθηκε ότι όσοι αμείβονταν επί 24 μήνες σε εργασία ορισμένου χρόνου θα έχουν τη δυνατότητα να μετατραπούν σε αορίστου χρόνου, υπό τον όρο ότι θα κριθούν «κατάλληλοι» από τη διοίκηση.

Ενα άλλο αίτημα της απεργίας ήταν η μείωση των ωρών εργασίας από 38,5 τη βδομάδα σε 36, χωρίς μείωση αποδοχών. Αυτό το αίτημα λειτούργησε σαν αντιστάθμισμα στην απώλεια των διαλειμμάτων και των ρεπό που υπέστησαν στο παρελθόν (αναφερθήκαμε παραπάνω). Ούτε αυτό το αίτημα έγινε δεκτό.

Όσο για τις αυξήσεις κατά 5,5% το χρόνο, η διοίκηση αποδέχτηκε να δώσει μόνο ένα εφάπαξ ποσό 400 ευρώ στις αρχές Οκτωβρίου του 2015, αυξήσεις μόλις 2% από αρχές Οκτωβρίου του 2016 και επιπλέον 1,7% από αρχές Οκτωβρίου του 2017! Αυτές είναι όλες κι όλες οι αυξήσεις που δίνουν οι καπιταλιστές και το κράτος τους στους εργαζόμενους για τους επόμενους 32 μήνες!

Το πιο προκλητικό απ' όλα είναι ότι ο πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου των Γερμανικών Ταχυδρομείων Φρανκ Απελ έχει βάλει στόχο μέχρι το 2020 να αυξήσει τα κέρδη της επιχείρησής από 3 σε 5 δισ. ευρώ. Πώς θα το πετύχει αυτό; Με περικοπές φυσικά. <http://www.wiwo.de/unternehmen/dienstleister/deutsche-post-appels-sparkurs-gefahr-det-service-und-qualitaet/11467552.html>.



Ο άπληστος εκπρόσωπος του κεφαλαίου θεωρεί, σύμφωνα με όσα αναφέρει το ver.di, ότι κινδυνεύει η ανταγωνιστικότητα της επιχείρησης. Από ποιον κινδυνεύει; Από τους εργαζόμενους, οι οποίοι αντιμετωπίζονται με το γνωστό τρόπο που αντιμετωπίζουν την εργατική δύναμη οι καπιταλιστές: σαν «κόστος» που πρέπει να μειωθεί. Έτσι, η «μείωση των εξόδων» ή οι περικοπές που πρέπει να γίνουν, σύμφωνα με τον Απελ, οδηγούν μονοσήμαντα στη μείωση των μισθών.

Κινητοποιήσεις στα νοσοκομεία

Στα γερμανικά νοσοκομεία οι κινητοποιήσεις κράτησαν δέκα μέρες με κύριο αίτημα την πρόσληψη νοσηλευτικού προσωπικού, καθώς η κατάσταση γίνεται επικίνδυνη για τους εργαζόμενους και τους ασθενείς από την έλλειψη 162.000 θέσεων εργασίας. Από τις παραπάνω, οι 70.000 θέσεις λείπουν από τον τομέα της φροντίδας των ασθενών. Η κυβέρνηση προτίθεται να διαθέσει μόνο 660 εκατ. ευρώ για την πρόσληψη νοσηλευτικού προσωπικού μέχρι το 2018, ποσό που δε φτάνει να καλύψει **ούτε το ένα δέκατο των αναγκών σε νοσηλευτικό προσωπικό.**

Την Τετάρτη 24 Ιούνη, το νοσηλευτικό προσωπικό του μεγαλύτερου πανεπιστημιακού νοσοκομείου της Ευρώπης, του Charité του Βερολίνου, στο οποίο εργάζονται περί τα 13 χιλιάδες άτομα, ξεκίνησε απεργία διαρκείας, ευελπιστώντας να ακολουθήσουν και άλλα νοσοκομεία. Την ίδια μέρα έγιναν διαδηλώσεις σε όλη τη Γερμανία, στις οποίες συμμετείχαν συνολικά πάνω από 100 χιλιάδες εργαζόμενοι από 1.300 νοσοκομεία σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του ver.di (<http://www.verdi.de/presse/pressemitteilung/++co++b01224da-1a92-11e5-af43->

52540059119e).

Ο υπουργός υγείας της Γερμανίας, Χέρμαν Γκρόχε ανακοίνωσε ότι θα συσταθεί μια «ανεξάρτητη» επιτροπή εμπειρογνομόνων για να εξετάσει το όλο θέμα. Αυτό έγινε αποδεκτό με ικανοποίηση από την συνδικαλιστική γραφειοκρατία σαν «ένα θετικό βήμα» για να αντιμετωπιστούν οι ελλείψεις νοσηλευτικού προσωπικού στα νοσοκομεία. Γι' αυτό και στο νοσοκομείο Charité το σωματείο κήρυξε τη λήξη της απεργίας την Παρασκευή 3 Ιούλη. Η «απεργία διαρκείας» κράτησε μόλις ένα δεκαήμερο, χωρίς να υπάρξει ούτε μία συγκεκριμένη δέσμευση για περισσότερες προσλήψεις!

Το σωματείο συμφώνησε σε κάποια βασικά σημεία με τη διοίκηση του νοσοκομείου (<https://bb.verdi.de/presse/pressemitteilungen/++co++b2f17a9c-2097-11e5-bd14-525400a933ef>). Πήρε υποσχέσεις για μείωση του φόρτου εργασίας σε όλους τους τομείς και για μέτρα για μείωση των εξοντωτικών ρυθμών εργασίας. Τα μέτρα αυτά θα καθοριστούν από «εμπειρογνώμονες» που θα εξετάσουν την αντοχή των εργαζομένων σε όλες τις επαγγελματικές κατηγορίες. Δηλαδή, **οι εργαζόμενοι θα μετατραπούν σε πειραματόζωα για τον καθορισμό της μέγιστης αντοχής τους, βάσει της οποίας η διοίκηση του νοσοκομείου θα καθορίσει τους ρυθμούς εργασίας και τον αριθμό του νοσηλευτικού προσωπικού που απαιτείται για κάθε τμήμα.**

Αμερικανοποίηση

Μπορεί αυτή τη στιγμή οι απεργίες να έχουν σταματήσει σε όλα τα μέτωπα που αναφέραμε παραπάνω, όμως ο πονοκέφαλος που προκάλεσαν στους καπιταλιστές και το κράτος τους δεν έχει περάσει. Κι αυτό γιατί κανείς δε μπορεί

να ισχυριστεί ότι ο «κίνδυνος» να ξεσπάσουν νέες, έχει αποφευχθεί. Σύμφωνα με το βρετανικό Guardian (<http://www.theguardian.com/commentisfree/2015/may/22/strikes-sweeping-germany-here-to-stay>), οι απεργίες στην Γερμανία που κάποτε φαινόταν ότι αποτελούν «αντίφαση εν τοις όροις» ήρθαν για να μείνουν.

Μπορεί στη βιομηχανία οι μεγάλες απεργίες να αποτελούν παρελθόν, με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα τις απεργίες της IG Metal που για τελευταία φορά κατέβηκε σε πανεθνική απεργία το 1984 (!), και οι εργαζόμενοι μεταλλεργάτες να αποδέχτηκαν την απώλεια δικαιωμάτων τους υπό τον φόβο της μεταφοράς των εργοστασίων στην Κίνα, όμως οι απεργίες που ξεσπούν τώρα στις υπηρεσίες δεν απειλούνται απ' αυτό το φόβο. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι τα πράγματα είναι εύκολα για να απεργήσει κανείς, καθώς και εκεί οι καπιταλιστές χρησιμοποιούν λιγότερο ειδικευμένο προσωπικό που μπορούν να χρησιμοποιήσουν για απεργοσπασία, ενώ η τεχνολογική πρόοδος έχει κάνει την ανάγκη σε ειδικευμένο προσωπικό ακόμα μικρότερη.

Δεν ήταν μόνο η δυνατότητα για μεγαλύτερα μεροκάματα, λόγω των τεράστιων κερδών που έχει συσσωρεύσει η γερμανική κεφαλαιοκρατία τα τελευταία χρόνια, που έκανε τα συνδικάτα να κηρύξουν τις απεργίες που είδαμε να ξεσπούν στην Γερμανία το τελευταίο διάστημα. Ήταν και το σπάσιμο των συλλογικών συμβάσεων, οι απειλές για αμοιβές κάτω από τις συμβάσεις και το όλο και αυξανόμενο χάσμα μεταξύ των εργαζομένων και των διευθυντικών στελεχών. Το τελευταίο, όπως επισημαίνει ο Guardian, αυξάνεται σε επίπεδα παρόμοια με των ΗΠΑ: «Η εκτόξευση των διευθυντικών αμοιβών δεν είναι συνυφασμένη με την εμπειρία της συντριπτικής πλειοψηφίας των νοικοκυριών, που υποφέρουν όχι μόνο από στάσιμους ή μειωμένους μισθούς και χειρότερες συνθήκες εργασίας, αλλά επίσης και από περικοπές σε δημόσιες υπηρεσίες και επιδόματα. Αυτό κάνει τις εκκλήσεις προς τους εργαζόμενους για συγκράτηση των μισθών προς όφελος του δημοσίου και της οικονομίας να ακούγονται υποκριτικές».

Δεν ξέρουμε πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα το επόμενο διάστημα. Αν δηλαδή θα δούμε κι άλλο απεργιακό κύμα να «δυσφημεί» το γερμανικό «οικονομικό θαύμα». Αυτό όμως που προκύπτει αβίαστα από τα παραπάνω είναι ότι η γερμανική κεφαλαιοκρατία δεν στύβει μόνο τα άλλα κράτη και τους άλλους λαούς ή τους μετανάστες, αλλά και τη «δική της» εργατική τάξη, που ήταν η πρώτη που «γέυτηκε» την ταξική επίθεση του κεφαλαίου την προηγούμενη δεκαετία, με την Ατζέντα 2010 και τους νόμους του Χαρτς, όπως έχουμε γράψει παλαιότερα σ' αυτές εδώ τις στήλες (βλ. <http://www.eksegersi.gr/issue/752/Διεθνή/20355.Εργατική-εξαθλίωση-στο-γερμανικό-παράδεισο-1>).

Το Ισραήλ κάνει πίσω από τη Συμφωνία Σαλίτ

Το κύμα συλλήψεων μελών και στελεχών της Χαμάς από την Παλαιστινιακή Αρχή στη Δυτική Οχθη συνεχίζεται με αμείωτη ένταση. Ηδη, οι συλλήψεις έχουν φτάσει τις 250, σύμφωνα με δηλώσεις στελέχους της ΠΑ στην ισραηλινή εφημερίδα «The Times of Israel», και είχαν ως στόχο, σύμφωνα με τις δηλώσεις του ίδιου στελέχους, την αποτροπή τρομοκρατικών χτυπημάτων ενάντια στην ΠΑ και το Ισραήλ και τη διάλυση πυρήνων της Χαμάς που θα οργάνωναν τα χτυπήματα και θα τα εκτελούσαν. Οι πυρήνες αυτοί, σύμφωνα με τη σιωνιστική προπαγάνδα, αποτελούνταν από στελέχη της Χαμάς που απελευθερώθηκαν από τις ισραηλινές φυλακές με τη Συμφωνία Σαλίτ.

Παράλληλα και σε αгаστική συνεργασία με την ΠΑ, οι σιωνιστές προετοιμάζουν το έδαφος για να υπαναχωρήσουν από τις δεσμεύσεις της Συμφωνίας Σαλίτ και να προχωρήσουν σε μαζικές συλλήψεις και φυλακίσεις παλαιστίνιων πρώην κρατούμενων που απελευθερώθηκαν με τη συμφωνία το 2011. Εδώ και μέρες, τα σιωνιστικά ΜΜΕ σπέρνουν φήμες ότι πίσω από το χτύπημα αντεκδίκησης τον περασμένο μήνα εναντίον ομάδας εβραίων εποίκων στη Δυτική Οχθη βρίσκεται παλαιστίνιος πρώην πολιτικός κρατούμενος στα ισραηλινά κάτεργα, ο οποίος είχε απελευθερωθεί με τη Συμφωνία Σαλίτ. Επίσης, τα ισραηλινά ΜΜΕ υποστηρίζουν ότι το δίκτυο της Παλαιστινιακής Αντίστασης στη Δυτική Οχθη αποτελείται κυρίως από μέλη της Χαμάς που κι αυτά απελευθερώθηκαν από τους σιωνιστές βάσει της ίδιας συμφωνίας. Στη χοντροκομμένη σιωνιστική προπαγάνδα επιχείρησε να προσδώσει στοιχεία αληθοφάνειας η μουσική υπηρεσία Σιν Μπετ, η οποία ανακοίνωσε την Κυριακή 19 Ιουλίου ότι συνέλαβε τέσσερα μέλη της Χαμάς στη Δυτική Οχθη με την κατηγορία ότι μαζί με άλλα τρία είχαν σχηματίσει την ομάδα που επιτέθηκε εναντίον αυτοκινήτου εποίκων τον περασμένο Ιούνιο σκοτώνοντας έναν και τραυματίζοντας άλλους τρεις.

Στο πλαίσιο της επιχείρησης ακύρωσης της Συμφωνίας Σαλίτ, που βρίσκεται σε εξέλιξη, ισραηλινή στρατιωτική επιτροπή εισηγήθηκε, όσοι Παλαιστίνιοι συνελήφθησαν στο πογκρόμ που εξαπέλυσε ο ισραηλινός στρατός στη Δυτική Οχθη, μετά την απαγωγή και την εκτέλεση των τριών εποίκων το καλοκαίρι του 2014, και



είχαν απελευθερωθεί με τη Συμφωνία Σαλίτ, να εκτίσουν ποινές διπλάσιες απ' αυτές που είχαν καταδικαστεί αρχικά, προκειμένου να αποφυλακιστούν. Οι κρατούμενοι αυτής της κατηγορίας ξεπερνούν αυτή τη στιγμή τους 50 και σε περίπτωση που εφαρμοστεί η συγκεκριμένη εισήγηση από τους σιωνιστές οι ποινές σε πολλές περιπτώσεις θα φτάσουν τα ισόβια.

Εκτός απ' αυτούς, σύμφωνα με δημοσιεύματα ισραηλινών ΜΜΕ, πολλοί παλαιστίνιοι κρατούμενοι που αποφυλακίστηκαν με τη Συμφωνία Σαλίτ και έκτοτε ζουν στη Δυτική Οχθη έχουν συλληφθεί εκ νέου από το Ισραήλ με την κατηγορία ότι συμμετείχαν σε συγκρούσεις μεταξύ παλαιστίνιων νεολαίων και του ισραηλινού στρατού καθώς και ότι χρηματοδοτούν οργανώσεις της Αντίστασης.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα, ξαναξεσταίνεται στο Ισραήλ η κουβέντα για επιβολή της θανατικής ποινής για πράξεις «τρομοκρατίας». Τυπικά, η θανατική ποινή στο Ισραήλ δεν έπαψε ποτέ να ισχύει, αλλά στο πλαίσιο της επίφασης δημοκρατικότητας της σιωνιστικής οντότητας η ποινή του θανάτου έχει επιβληθεί μια φορά στην ιστορία του Ισραήλ, το 1962, εναντίον του μεγαλοστελέχους των ναζί Αντολφ Αιχμαν που δικάστηκε στο Ισραήλ για εγκλήματα πολέμου. Ακροδεξιά στελέχη του κυβερνητικού συνασπισμού του Νετανιάχου, όπως η

υπουργός Δικαιοσύνης Αγιάλετ Σακέντ, ο υπουργός Γεωργίας Ούρι Αριελ, ο υπουργός Πολιτισμού Μίρι Ρεγκέβ και άλλοι, προωθούν εκ νέου την ψήφιση ενός νόμου που δίνει τη δυνατότητα στα ισραηλινά δικαστήρια να επιβάλλουν την ποινή του θανάτου με απλή πλειοψηφία του προεδρείου και όχι με απόλυτη ομοφωνία όπως ήταν μέχρι τώρα. Παλιότερα, ο ίδιος ο Νετανιάχου είχε απορρίψει ένα τέτοιο νόμο, που αν ψηφιστεί θα οδηγήσει στο εκτελεστικό απόσπασμα εκατοντάδες Παλαιστίνιους, εκτιμώντας ότι δεν μπορεί να σηκώσει πολιτικά κάτι τέτοιο, αλλά δεδομένου του καθαρά ακροδεξιού χαρακτήρα της κυβέρνησης, η ψήφιση ενός τέτοιου νόμου από την ισραηλινή Κνεσέτ μοιάζει πιθανή.

Η πραγματικότητα είναι ότι η ισραηλινή κυβέρνηση βρίσκεται μπροστά σε μια πολιτικά επώδυνη απόφαση, την οποία θα κληθεί κάποια στιγμή να πάρει. Στις 20 Ιουλίου του 2014, κατά τη διάρκεια της σιωνιστικής εισβολής στη Γάζα, ομάδα κομάντο των Ταξιαρχιών Ιζεντίν Αλ Κασάμ της Χαμάς, σε επιχείρηση νότια της Πόλης της Γάζας κατάφερε να σκοτώσει 14 ισραηλινούς στρατιώτες και να αιχμαλωτίσει τον στρατιώτη Σαούλ Αρόν, τον οποίο η Αντίσταση κρατάει αιχμάλωτο μέχρι σήμερα. Η Παλαιστινιακή Αντίσταση ανακοίνωσε ότι δεν πρόκειται να κάνει καμία συμφωνία για την ανταλλαγή κρατουμένων με τον Αρόν, αν πρώτα δεν απελευθερω-

θούν όλοι οι κρατούμενοι που είχαν απελευθερωθεί με τη Συμφωνία Σαλίτ το 2011 και συνελήφθησαν εκ νέου από τους σιωνιστές. Οι σιωνιστές έχουν λοιπόν μπροστά τους δύο επιλογές εξίσου επώδυνες: είτε να ικανοποιήσουν τα αιτήματα της Αντίστασης και να δεχτούν άλλο ένα πολιτικό πλήγμα είτε να μην δεχτούν κάποια συμφωνία, να περάσουν το νόμο για τη θανατική ποινή και να θυσιάσουν τον ισραηλινό στρατιώτη, με στόχο να καταστήσουν άχρηστη την τακτική της Αντίστασης να αιχμαλωτίζει σιωνιστές στρατιώτες και πολίτες προκειμένου να τους χρησιμοποιήσει για να απελευθερώσει εκατοντάδες παλαιστίνιους κρατούμενους.

Στην περίπτωση που επιλέξουν το δεύτερο, θα πρέπει να εμπεδώσουν στην ισραηλινή κοινή γνώμη αλλά και στο στρατό ότι οι στρατιώτες είναι αναλώσιμοι και οι σιωνιστές δε διστάζουν να τους θυσιάσουν προκειμένου να μην κάνουν πίσω στις διεκδικήσεις της Αντίστασης. Η όποια απόφαση θα εξαρτηθεί σε ένα βαθμό από το πόσο καλά μπορεί ο Νετανιάχου να την «πουλήσει» στην ισραηλινή κοινή γνώμη. Είναι σίγουρο όμως ότι η ψήφιση του νόμου για τη θανατική ποινή θα ξεσκίσει μια και καλή, ακόμα και στους πιο αδαείς, την εικόνα της «μόνης δημοκρατίας στη Μέση Ανατολή», που τόσο πασχίζει να δημιουργήσει το Ισραήλ. Η περίπτωση να καταφέρει το Ισραήλ να απελευθερώσει τον αιχμάλωτο με κάποια στρατιωτική επιχείρηση θεωρείται απίθανη, αφού η Αντίσταση έχει τον τρόπο της να κρατήσει τις ισραηλινές μυστικές υπηρεσίες μακριά από τα σημεία που κρατείται ο ισραηλινός στρατιώτης, όπως έκανε και στο παρελθόν με το Γκιλάντ Σαλίτ, τον οποίο κράτησε αιχμάλωτο για πέντε χρόνια, μέχρι να τον ανταλλάξει με 1.027 παλαιστίνιους κρατούμενους.

Βρετανία: ο «μεγάλος αδελφός» στην υπηρεσία του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας»

Με αφορμή το θάνατο 30 βρετανών τουριστών από την επίθεση τζιχαντιστών σε θέρετρο της Τυνησίας στις 26 Ιούνιο, η βρετανική κυβέρνηση προωθεί μέτρα στο πλαίσιο του Αντιτρομοκρατικού Νόμου, με τα οποία θέτει υπό αυστηρή παρακολούθηση φυλακές, σχολεία, πανεπιστήμια και άλλα δημόσια ιδρύματα, αναθέτει το ρόλο του ασφαλίτη ή του λογοκριτή στις διοικήσεις τους και στις τοπικές αρχές και προωθεί το χαφιεδισμό ανάμεσα στους πολίτες, με στόχο τον εντοπισμό και την εξουδετέρωση ή την αποτροπή «εξτρεμιστικών δραστηριοτήτων» και εν δυνάμει «τρομοκρατών». Για το σκοπό αυτό θα συσταθεί από την κυβέρνηση ένα σώμα επιθεωρητών που θα έχει ως καθήκον να διασφαλίζει την εφαρμογή των μέτρων.

Συγκεκριμένα, οι τοπικές αρχές υποχρεώνονται να κάνουν υποχρεωτικούς ελέγχους στο πώς χρησιμοποιούνται τα δημόσια ιδρύματα και το διαδίκτυο σ' αυτά. Να παρακολουθούν τις ανεπίσημες σχολικές εκδρομές, τις σχολικές ομάδες μετά τα μαθήματα, τις εγκαταστάσεις όπου πραγματοποιούνται συμπληρωματικές μαθησιακές δραστηριότητες και τα φροντιστήρια που συμμετέχουν στην κατ' οίκον εκπαίδευση.

Οι διοικήσεις των φυλακών απαιτείται να εξετάζουν τους κινδύνους που προκύπτουν από το μοίρασμα των κελιών. Όσοι κρατούμενοι προκαλούν ανησυχία πρέπει να απομακρύνονται από εκείνους που θεωρούνται ότι τους ασκούν ακατάλληλη επιρροή. Εναλλακτικά, αυτοί που εκτιμάται ότι χαρακτηρίζονται από κίνδυνο ριζοσπαστικοποίησης θα μπορούσαν να συνδεθούν με κάποιον ιερέα. Στις περιπτώσεις αυτές μπορούν επίσης να επιβληθούν περιορισμοί στα δικαιώματα των κρατουμένων, μέτρα ενάντια στον εκφοβισμό, διαχωρισμός των κρατουμένων και αυστηρότερη εποπτεία.

Σύμφωνα με τις οδηγίες της κυβέρνησης, τα σχολεία πρέπει να είναι ασφαλή λιμάνια, όπου οι νέοι μπορούν να συζητούν δημόσια ευαίσθητα θέματα, στα οποία περιλαμβάνονται η «τρομοκρατία» και οι «εξτρεμιστικές ιδεολογίες», ώστε οι μαθητές να μαθαίνουν να αμφισβητούν τέτοια ιδεώδη. Οι πρυτανικές αρχές στα πανεπιστήμια και οι διευθυντές στα σχολεία έχουν με βάση το νόμο την ευθύνη να διασφαλίζουν ότι οι εξωτερικοί ομιλητές είναι κατάλληλοι και ότι οι βασικές βρετανικές αξίες αντικατοπτρίζονται και επιδοκιμάζονται στο πρόγραμμα μαθημάτων και στις εξωτερικές σχολικές δραστηριότητες.

Όλο το πανεπιστημιακό προσωπικό πρέπει να είναι ειδικά εκπαιδευμένο για να αναγνωρίζει φοιτητές που χαρακτηρίζονται από κίνδυνο ριζοσπαστικοποίησης και να είναι προετοιμασμένο να απαντήσει κατάλληλα. Στις περιπτώσεις εξωτερικών ομιλητών, το πανεπιστημιακό προσωπικό είναι υποχρεωμένο να ειδοποιήσει για την επίσκεψή τους δύο βδομάδες νωρίτερα από την καθορισμένη ημερομηνία, ώστε να μπορεί να γίνει έλεγχος για το πρόσωπό τους και αν χρειαστεί να ακυρωθεί η ομιλία τους. Στην ειδοποίηση πρέπει επίσης να αναφέρεται το θέμα της ομιλίας και ένα βασικό περίγραμμα των ζητημάτων που θα συζητηθούν. Σε περίπτωση που η ομιλία περιλαμβάνει οπτικό ή ηχητικό υλικό, αυτό πρέπει να αποσταλεί στον πρύτανη εκ των προτέρων, προφανώς για έλεγχο. Συν τοις άλλοις, πρέπει να υπάρχει εγγύηση ότι οι συζητήσεις που ακολουθούν τις ομιλίες εξωτερικών ομιλητών θα είναι ισορροπημένες και θα υπάρχει αντιλογος. Ο νόμος προβλέπει ακόμη το διορισμό ενός προσώπου το οποίο θα παρακολουθεί τις εκδηλώσεις σε πανεπιστημιακούς χώρους που θεωρείται ότι μπορεί να προκαλέσουν ανησυχία.

Με δύο λόγια, χαφιεδισμός, ασφυκτικός έλεγχος και λογοκρισία είναι το τρίπτυχο της εκστρατείας κατά της «τρομοκρατίας» στην εκπαίδευση. Η εκστρατεία αυτή επεκτείνεται σε όλο το δημόσιο τομέα, καθώς από την 1η Ιουλίου οι εργαζόμενοι σε δημόσιες υπηρεσίες είναι υποχρεωμένοι από το νόμο να αναφέρουν στις αρχές οτιδήποτε εντοπίζουν (δραστηριότητες ή πρόσωπα) που έχει σχέση με αυτό που περιγράφεται από την κυβέρνηση ως «εξτρεμισμός». Προκειμένου μάλιστα να ανταποκριθούν καλύτερα στο ρόλο του ασφαλίτη ή του χαφιέ, που τους επιβάλλεται διά νόμου, οι βρετανικές αρχές τους μοιράζουν ένα σχετικό εγχειρίδιο και τους παροτρύνουν να παρακολουθήσουν ειδικά σεμινάρια.

Είναι προφανές ότι τα μέτρα αυτά δεν πρόκειται ούτε τις «τρομοκρατικές» επιθέσεις να περιορίσουν ούτε τους φανατικούς τζιχαντιστές ή τους αποκαλούμενους «τρομοκράτες» να αποτρέψουν από το στόχο τους. Γιατί τα φαινόμενα αυτά είναι γέννημα και θρέμμα των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και πολέμων στην Ασία και την Αφρική, στις οποίους πρωτοστατούν οι βρετανοί μαζί με τους αμερικανούς ιμπεριαλιστές. Αλλά και γιατί, όπως έχει αποδειχτεί άπειρες φορές, οι εν δυνάμει «τρομοκράτες» δρουν συνωμοτικά και φροντίζουν να μη δίνουν στόχο. Γι' αυτό και πιθανότατα αυτοί που θα στοχοποιηθούν και θα την πληρώσουν θα είναι άνθρωποι που δεν έχουν σχέση με την αποκαλούμενη «τρομοκρατία». Ωστόσο, τα πρώτα θύματα των μέτρων αυτών είναι βασικά δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες στη βρετανική κοινωνία. Είναι οι ίδιοι οι βρετανοί πολίτες.

Γαλλία

Στα μπλόκα οι κτηνοτρόφοι

Μαχητικές κινητοποιήσεις ξεκίνησαν από την Κυριακή 19 Ιουλίου οι γάλλοι κτηνοτρόφοι, οι οποίες συνεχίζονταν μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές. Με συνθήματα όπως «Εξοργισμένοι αγρότες» και «Μας αφήνετε να πεθάνουμε», διεκδικούν αύξηση των τιμών των γαλακτοκομικών προϊόντων, του χοιρινού και του μοσχα-

ρίσιου κρέατος, τις οποίες οι αλυσίδες των σουπερμάρκετ κρατούν χαμηλά, αθετώντας τη συμφωνία που είχε γίνει τον περασμένο μήνα με τη μεσολάβση του υπουργείου Αγροτικής Οικονομίας.

Επίκεντρο των κινητοποιήσεων είναι η περιοχή της Νορμανδίας, όπου οι αγρότες έχουν πετάξει σωρούς από σκουπίδια και κοπριά μπροστά

στις εισόδους σουπερμάρκετ και τραπεζών και έχουν κλείσει με εκατοντάδες τρακτέρ και φορτηγά αυτοκίνητα τους δρόμους που οδηγούν στις πόλεις Καέν και Εβρό και τον τουριστικό προορισμό Μον Σαν Μισέλ, που δέχεται 20.000 επισκέπτες την ημέρα, καθώς και τον κεντρικό αυτοκινητόδρομο **ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 15**

στο ψαχνό

Στηρίζατε Τσίπρα!

«Μόνον αυτός μπορεί να σώσει την Ελλάδα». Αυτός ήταν ο τίτλος άρθρου της Frankfurter Allgemeine Zeitung, που αναφέρεται στον Τσίπρα ως «το μοναδικό πολιτικό κεφάλαιο που διαθέτει η χώρα»! Η ναυαρχίδα του γερμανικού «σοβαρού» Τύπου εξηγεί πως ο Τσίπρας διαθέτει το κύρος για να εφαρμόσει τη συμφωνία με τους δανειστές, διότι τον εμπιστεύονται οι περισσότεροι Έλληνες, παρά την αλλαγή πορείας που έκανε. Τα τελευταία 40 χρόνια κανένας Έλληνας πολιτικός δεν ήλεγχε τόσο πολύ την κοινή γνώμη όσο ο Τσίπρας, σημειώνει η FAZ (ξεχνώντας προκλητικά τον Ανδρέα Παπανδρέου και όχι μόνο).

Ακριβώς στο ίδιο μήκος κύματος, την επόμενη μέρα, η ναυαρχίδα του ελληνικού αστικού Τύπου (Τα Νέα) έκλεινε το editorial της ως εξής: «Για μια χώρα που έχει απολέσει το 25% του ΑΕΠ μέσα σε μία πενταετία, η επιστροφή στην ύφεση δεν είναι παίξε γέλασε. Είναι επίσης βούτυρο στο μαύρο ψωμί των ακραίων δυνάμεων που караδοκούν. Μόνο ο Αλέξης Τσίπρας μπορεί να τις αναχαιτίσει!»

Στην απέναντι σελίδα ο καθηγητής Μουζέλης, σε άρθρο δύο τρίτων σελίδας με τον χαρακτηριστικό τίτλο «Η επιτυχία Τσίπρα ή πίσω στη δραχμή», εξηγούσε γιατί πρέπει να στηριχτεί ο Τσίπρας, δίνοντας παράλληλα οδηγίες πολιτικών πρωτοβουλιών στον πρωθυπουργό. Μερικές σελίδες πιο κάτω, η Διαμαντοπούλου καλούσε τον Τσίπρα: «Λύσε το χειρόφρενο της ανάπτυξης». Και εξηγούσε ότι τα πάντα σήμερα περνούν αναγκαστικά από τη σημερινή κυβέρνηση και ότι «σήμερα ο Αλέξης Τσίπρας καλείται να κάνει σωστή χρήση της μεγαλύτερης πολιτικής συναίνεσης που γνώρισε πρωθυπουργός σε αυτή τη χώρα!».

Δεν αγάπησαν ξαφνικά τον Τσίπρα όλοι αυτοί που μέχρι χτες τον έβριζαν. Αποδεικνύοντας για μια ακόμη φορά τον πραγματισμό που χαρακτηρίζει την αστική πολιτική, στηρίζουν τον Τσίπρα για να στηρίξουν τη διαμόρφωση ενός πλατύτατου μνημονιακού πολιτικού μετώπου. Ο Τσίπρας μπορεί να απομονώσει τους Λαφαζανικούς, ο Τσίπρας σέρνει μαζί του τον Καμμένο, οπότε -με δεδομένη τη στήριξη από ΝΔ-Ποτάμι-ΠΑΣΟΚ- δημιουργείται αυτό το ευρύ πολιτικό μέτωπο που όχι μόνο θα προωθήσει τις εναπομείνουσες μνημονιακές ρυθμίσεις, αλλά και θα εργαστεί για να εμπεδωθεί στον ελληνικό λαό η συνείδηση, αν όχι της ορθότητας, τουλάχιστον του αναπόφευκτου της πολιτικής που ακολουθείται από τα μέσα του 2010.

Υπό το φως αυτών των εξελίξεων φαίνεται πιο καθαρά η συνυπευθυνότητα όσων στήριξαν την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία και σήμερα ετοιμάζονται ν' αποχωρήσουν απ' αυτόν, για να σώσουν το πολιτικό τους σαρκίο και να στήσουν ένα καινούργιο αριστερό ανάχωμα. Αλλά και η εγκληματική ανευθυνότητα όλων εκείνων που αναλώνονται σε μπουρδολογία εναλλακτικών λύσεων μέσα στον καπιταλισμό.

Υπό το ίδιο φως φαίνεται καθαρά πως η μοναδική διέξοδος μπορεί να δοθεί από τον επαναστατικό αγώνα, που αποτελεί τη μοναδική ρεαλιστική εναλλακτική λύση. Πως ο ταξικός αγώνας ενάντια στο σύνολο αυτής της πολιτικής (και όχι η επιλογή διαχειριστή διά της ψήφου) είναι ο μόνος που μπορεί να ορθώσει πραγματική άμυνα, να ανακόψει την επέλαση των δυνάμεων του κεφαλαίου, να φέρει νίκες (μικρές ή μεγαλύτερες), να οξύνει την κρίση σε τέτοιο βαθμό που θ' αναγκάσει τις δυνάμεις του συστήματος να υποχωρήσουν στα «μικρά» για να μη ρισκάρουν τα «μεγάλα». Όλες οι άλλες πολιτικές προτάσεις δεν απέτυχαν απλώς, αλλά γίνονται βαρίδι στην κοινωνική συνείδηση.



Όταν ο άνθρωπος είχε όνειρο ζωής να του βαράνε προσοχές στρατηγικοί και να περιστοιχίζεται από αστέρια και παράσημα σε κάθε του βήμα, δε θα χολοσκάσει για ένα Μνημόνιο παραπάνω. Ούτε θ' αφήσει τη Σταυρούλα να του χαλάσει τη φτιάξη, επειδή είδε όραμα σαν τη Ζαν ντ' Αρκ και της είπε ο άγιος να μην ψηφίσει το Μνημόνιο. Μπορεί τα εγκαίνια να αφορούσαν ένα μικρό δρόμο στο γυναικοχώρι του προέδρου, αλλά αυτά έπρεπε να γίνουν με λαμπρότητα. Δυστυχώς και οι τρεις αρχηγοί των όπλων μαζί έκοψαν την κορδέλα. Ας ειδοποιούν όμως τον Τσίπρα για κάτι τέτοια, για να μην τρέχει στο Πεντάγωνο και δε βρίσκει κανέναν. Στο κάτω-κάτω, οι πυρκαγιές δεν ήταν τόσο σοβαρό θέμα για να χαλάσουν τη φιέστα του Πάνου.

KONTRES

Οχι κι έτσι

Ο Ντανιέλ Κοέν, διευθυντής του οικονομικού τμήματος της γαλλικής Ecole Normale Supérieure, δεν φείσθηκε καταγγελιών για τη συμφωνία που οι ιμπεριαλιστές επέβαλαν στο ελληνικό κράτος. Δε χαρίστηκε, όμως, ούτε στον Τσίπρα, τον οποίο περιγράφει ως ερασιτέχνη διαπραγματευτή. Τον σφάζει δε με γαλατικό στυλ όταν γράφει για το δημοψήφισμα: «Ο Αλέξης Τσίπρας νόμισε ότι μπορούσε να κάνει ό,τι και ο Ντε Γκολ: να αποκτήσει πολιτική νομιμοποίηση καταρχάς, ώστε να δράσει στη συνέχεια. Αλλά οι πιστωτές δεν το είδαν έτσι. Αυτό που οι ίδιοι πρότειναν πριν από το δημοψήφισμα ξαφνικά έπαψε να ισχύει μετά, όταν ο Τσίπρας πρότεινε να το εφαρμόσει! Γιατί; Για να πληρώσει για τη συμπεριφορά του. Τα πολιτικά πάθη νίκησαν την οικονομική λογική».

Οχι κι έτσι. Ποια οικονομική λογική νικήθηκε από τα πολιτικά πάθη; Κατά βάση, ο Τσίπρας υποχρεώθηκε να εφαρμόσει αυτά που και μόνος του είχε αποδεχτεί. Πολιτικά, όμως, τον έκαναν ρεντίκολο, τον ισοπέδωσαν. Αυτό, όμως, δεν είναι αποτέλεσμα τυφλού πολιτικού πάθους, αλλά αποτέλεσμα που υπαγορεύεται από την οικονομική λογική του ιμπεριαλισμού. Ελιώσαν τον Τσίπρα για να παραδειγματιστούν όλοι οι επίδοξοι Τσίπρες.

Ανταλλαγή

Ηταν κοινό μυστικό ότι ο Σκουρλέτης, κεντρικό πρόσωπο του ΣΥΡΙΖΑ κατά την προεκλογική περίοδο, ουσιαστικά «εξορίστηκε» στο υπουργείο Εργασίας και δεν έπαιζε κανένα ρόλο στο στενό ηγετικό πυρήνα του Μαξίμου, που έπαιρνε τις αποφάσεις. Το λόγο δεν τον γνωρίζουμε, όμως μόλις ξέσπασε η κρίση, μόλις φάνηκε ότι θα υποχρεωθούν να συμφωνήσουν σ' ένα πολύ σκληρό Μνημόνιο, ο Σκουρλέτης ανασύρθηκε από την εφεδρεία και πήρε πάλι έναν από τους πρώτους ρόλους. Το πιστοποιήσε η συχνότητα της εμφάνισής του στα κανάλια. Και βέβαια, ο Σκουρλέτης αντάλλαξε την επιστράτευση του στο

πλευρό του Τσίπρα με τη μετακίνηση από το υπουργείο Εργασίας, όπου από τώρα και μετά θα έπρεπε να φτύνει καθημερινά τον εαυτό του για όσα έλεγε το προηγούμενο εξάμηνο.

Η πολιτική ηθική ανθρώπων σαν τον Σκουρλέτη φτάνει μέχρι το σημείο να δηλώνουν ότι δε θα μπορούσαν να υλοποιήσουν νομοθετήματα ενάντια στα οποία είχαν δεσμευτεί δημόσια, δεν έχουν κανένα πρόβλημα όμως να παρακολουθούν ένα συνάδελφό τους να τα υλοποιεί.

Μπαρούφες

Ο πρώτος που σύγκρινε τη συμφωνία της Ευρωσυνόδου με τη συνθήκη των Βερσαλλιών ήταν ο Τζόζεφ Στίγκλιτς. Ο Μπαρουφάκης διάβασε προφανώς τη δήλωσή του, του άρεσε η ιδέα και την παρουσίασε σαν δική του. Τι είδους αναλογίες με τη συνθήκη των Βερσαλλιών βρήκαν, όμως;

Η Γερμανία ήταν μια ιμπεριαλιστική δύναμη, ηττημένη και ταπεινωμένη από τους Γάλλους, Αγγλους και Αμερικανούς που νίκησαν στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Η άνοδος του ναζισμού δεν είχε στη βάση του μόνο τη ρεβανσιστική διάθεση του γερμανικού ιμπεριαλισμού, αλλά και την άμυνα του μπροστά στην άνοδο του KPD, του επαναστατικού κομμουνιστικού κόμματος της Γερμανίας. Και τα δυο αυτά χαρακτηριστικά δεν ταιριάζουν στην περίπτωση της εξαρτημένης καπιταλιστικής Ελλάδας, που έχει και άλλες φορές δεχτεί ανάλογο τύπου ταπεινώσεις από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Αν κάτι μπορεί κανείς να βρει κοινό ανάμεσα στη Γερμανία των Βερσαλλιών και την Ελλάδα των Βρυξελλών είναι η σοσιαλδημοκρατία ως το πολιτικό εκείνο ρεύμα που τσάκισε το προλεταριάτο. Στη Γερμανία ήταν το SPD, στην Ελλάδα πρώτα το ΠΑΣΟΚ και τώρα ο ΣΥΡΙΖΑ.

Μπαίγνιο της Φώφης

Σπαρταριστός διάλογος Φώφης Γεννηματά και Νίκου Φίλη, κατά την ομιλία της πρώτης στη συζήτηση για

τον πρώτο προκαταρκτικό εφαρμοστικό νόμο του Μνημονίου-3. Τον παραθέτουμε από τα πρακτικά της Βουλής:

Φώφη: Δηλαδή τι μας λένε; Ότι ο κ. Τσίπρας κατ' αυτούς προσυπέγραψε το εναντίον του πραξικόπημα;

Φίλης: Ναι!

Φώφη: Το υπογράψατε;

Φίλης: Ναι!

Φώφη: Υποκύψατε, ναι ή όχι; Θα απα-

Γαργάρα

Τελικά έγινε ή δεν έγινε πραξικόπημα στις Βρυξέλλες σε βάρος της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου; Την καραμελίτσα την πιπιλίζουν όλοι οι Τσιπραίοι, όμως όταν έρχεται η ώρα να τοποθετηθούν επίσημα κάνουν γαργάρα με ταβανόπροκες. Στη συζήτηση-εξπρές που έγινε στη Βουλή για την ψήφιση του πρώτου προκαταρκτικού μνημονιακού νόμου, ο Βενιζέλος έθεσε ευθέως το ζήτημα, επικαλούμενος διάφορες συνταγματικές διατάξεις: πείτε μας αν έγινε ή δεν έγινε πραξικόπημα.

Επειδή ό,τι λέγεται εκεί είναι επίσημο και καταγράφεται στα πρακτικά, στον Βενιζέλο ανέλαβε να απαντήσει ο πρώτος τη τάξει υπουργός Βούτσης (ο Τσακαλώτος δεν κατάλαβε καν τι ρώτησε ο Βενιζέλος). Και έδωσε την εξής απεύρωστο απάντηση: «Υπάρχει μία διαμορφωμένη κοινή συνείδηση για την πίεση που ασκήθηκε, αυτού του χαρακτήρα τον οποίο είπατε. Αυτό δεν σημαίνει ότι η συμφωνία η οποία έρχεται εδώ προς ψήφιση είναι απόρροια και αποτέλεσμα μίας κατάστασης η οποία την καθιστά παράνομη και εκτός της διαδικασίας της συζήτησης».

Σε ελεύθερη απόδοση: έγινε μεν «κάτι σαν πραξικόπημα», όμως η συμφωνία στην οποία οδήγησε αυτό το «κάτι σαν πραξικόπημα» είναι απολύτως νόμιμη και γι' αυτό την ψηφίζουμε! Η λέξη «πραξικόπημα», πάντως, δεν βγήκε από το στόμα του Βούτση.

ντήσετε;

Φίλης: (μούγκα)

Είναι τέτοιος ο πανικός τους που τους «παίζει» ακόμη και η Φώφη!

Δεν πείθεται, κύριοι κιτρινιάρηδες

Η «Αυγή» ανέλαβε να αποδομήσει τον Μπαρουφάκη. «Από γκουρού των οικονομικών... μετεξεταστέος της πολιτικής» ήταν ο τίτλος άρθρου στο φύλλο της περασμένης Κυριακής. Και τι δε γράφει το κιτρινιάρικο δημοσίευμα. Για τη «δημιουργική ασάφεια την οποία ο ίδιος παραδέχτηκε, βάζοντας σε μελάδες την κυβέρνηση», για «πληθώρα ζημιογόνων αντιφάσεων τόσο σε επικοινωνιακό όσο και σε πολιτικό επίπεδο» και πολλά άλλα. Μέχρι και «μαθητευόμενο πολιτικό» τον αποκαλεί. Σωστά είναι τα περισσότερα απ’ όσα αναφέρονται, αλλά στις στήλες της «Αυγής» είναι σκέτη κιτρινιά και, φυσικά, δεν πείθουν. Ποιος τον επέλεξε, ρε μάγκες, αυτόν τον απίθανο τύπο; Ποιος τον κάλυπτε τόσους μήνες; Ποιος του έχτιζε το προφίλ του γίγαντα οικονομολόγου που συγκρούεται θαρραλέα με τους δανειστές; Ασιχτίρ, λοιπόν, παπαγαλάκια, που φτύνετε εκεί που γλείφατε.

Μπαρμπούτσαλα

Στις 14 Ιούλη έληξε η προθεσμία υποβολής προσφορών για την παραχώρηση δικαιωμάτων έρευνας και εκμετάλλευσης υδρογονανθράκων σε 20 θαλάσσια οικόπεδα στο Ιόνιο και νότια της Κρήτης. Μόλις τρεις προσφορές κατατέθηκαν, αλλά ο Λαφαζάνης το πανηγύρισε κι αυτό τις τελευταίες μέρες της υπουργίας του, ανακοινώνοντας ότι «στις σημερινές δύσκολες συνθήκες στην πετρελαϊκή αγορά, μπορεί να εκτιμηθεί ως θετικό βήμα στην προσπάθεια της χώρας για την αξιοποίηση του υποθαλάσσιου πλούτου της». Το ανέφερε και στον απολογισμό που έκανε κατά την τελετή παράδοσης παραλαβής. «Δεν έχουν ανοίξει ακόμα οι φάκελοι των προσφορών αλλά νομίζουμε ότι είναι μια καλή αρχή για να ανοίξει το κεφάλαιο της εξόρυξης υδρογονανθράκων στο θαλάσσιο υπέδαφος στη Δυτική Ελλάδα».

Εμάς όμως άλλο μας απασχολεί (γιατί ο διαγωνισμός το πιθανότερο είναι να κρυχτεί άγονος). Θα είναι κάποια ρωσική εταιρία ανάμεσα στις τρεις που υπέβαλαν προσφορές; Γιατί ο Λαφαζάνης είχε ανακοινώσει περιχαρής ότι κατάφερε να αποσπάσει δέσμευση της ρωσικής πλευράς ότι εταιρίες της θα συμμετάσχουν στο διαγωνισμό. Εμάς κάτι μας λέει ότι κι αυτή η ανακοίνωση του Λαφαζάνη θα αποδειχτεί μπαρμπούτσαλα, όπως και το... τεράστιας εθνικής σημασίας έργο του «Νότιου Ευρωπαϊκού Αγωγού», όπως τον βάφτισε.

Κακόγουστο καλαμπούρι

Θα θέλαμε να βλέπαμε τα μούτρα του Αλέξη Μητρόπουλου όταν οι άνθρωποι του Τσίπρα (ή μήπως ο ίδιος ο πρωθυπουργός;) του πρότειναν να αναλάβει το υπουργείο Εργασίας. Σίγουρα θα το εξέλαβε σαν κακόγουστο καλαμπούρι. Χρόνια τώρα ασχολείται με τα εργασιακά και ασφαλιστικά ζητήματα και διεκδικούσε το συγκεκριμένο υπουργικό θώκο από την αρχή. Δεν του τον έδωσαν, επειδή κρύβει το γνωστό σκελετό στη ντουλάπα του. Και έσπευσαν να του τον προσφέρουν τώρα, επειδή ο Σκουρλέτης δε θέλει να σηκώσει τη διάψευση των προσωπικών του προγραμματικών δηλώσεων, αλλά και τη νέα αντιασφαλιστική ανατροπή. Φυσικά αρνήθηκε. Τι να το κάνει το συγκεκριμένο υπουργείο και μάλιστα σε μια κυβέρνηση υπό προθεσμία; Να στιγματιστεί για πάντα, γράφοντας το όνομά του στη μαύρη βίβλο του εργατικού κινήματος;

Τα ορφανά του Σημίτη

Τα ορφανά του Σημίτη βγήκαν στο μεϊντάνι για να υπερασπιστούν τον Τσίπρα! Ο Ν. Μουζέλης έγραψε άρθρο για τα «Νέα» στο οποίο κάνει μεν κριτική στον Τσίπρα για λάθη, θεωρεί όμως ότι με την τελικά «θαρραλέα στάση» του «έβαλε τη χώρα πάνω από την κομματική συνοχή». Αφού συμβουλεύσει τον Τσίπρα και την πλειοψηφία του ΣΥΡΙΖΑ «να απαλλαγούν από τους αιθεροβάμονες πρώην συναγωνιστές τους», ο Μουζέλης βάλλει κατά εκείνων που προτείνουν «κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας», διότι «ο γνωστός συγκρουσιακός και κομματικοκρατικός χαρακτήρας του παλαιού πολιτικού κατεστημένου κάνει αδύνατη την απαραίτητη συνεργασία για την επιτυχία ενός τέτοιου εγχειρήματος», και εξηγεί ότι πρέπει να στηριχτεί για να προχωρήσει ο Τσίπρας, γιατί έχει ακόμα την εμπιστοσύνη και εκείνων που ψήφισαν Όχι και εκείνων που ψήφισαν Ναι και επομένως «παραμένει ο κυρίαρχος παίκτης του πολιτικού σκηνικού». «Συμπέρασμα: ή θα πετύχει ο πρωθυπουργός ή θα πάρει το τιμόνι ή, αλλιώς, “αποχαιρέτα την Ευρώπη...”».

Στο ίδιο μήκος κύματος κινείται και η Α. Διαμαντοπούλου, που ζητά από τον Τσίπρα «να λύσει το χειρόφρενο της ανάπτυξης κόντρα σε ιδεοληψίες και αγκυλώσεις», τον κριτικάρει ότι «δεν έδειξε με τον πρόσφατο ανασχηματισμό να συμμερίζεται κάτι τέτοιο» και καταλήγει στο ίδιο ψευτοδίλημμα με διαφορετικά λόγια: «ο πρωθυπουργός ή θα πάρει το τιμόνι ή, αλλιώς, “αποχαιρέτα την Ευρώπη...”».

ZOOM

Δεν υπάρχει ιμπεριαλισμός χωρίς αντιθέσεις και αποικιοποίηση

Ο γερμανός οικονομολόγος Χένρικ Εντερλαϊν, πρόεδρος του Κέντρου Ζακ Ντελόρ στο Βερολίνο, αφού διαπίστωσε πως «ο τρόπος με τον οποίο αποφεύχθηκε το Grexit ασφαλώς και δεν ήταν ο σωστός», ανέβασε τους τόνους: «Όλοι οι συμμετέχοντες πρέπει να αναρωτηθούν πώς κατέστη δυνατή μια τέτοια κλιμάκωση στην καρδιά της Ευρώπης. Είναι ντροπή».

Ο Τζέικομπ Σολ, καθηγητής Ιστορίας και Λογιστικής στο πανεπιστήμιο της Νότιας Καλιφόρνιας έγραψε στους «New York Times» (αναδημοσίευση «Τα Νέα», 18-19.7.2015) μια περιγραφή από τη συμμετοχή του σε μια διάσκεψη για το ελληνικό χρέος, που έγινε στο Μόναχο την (προ)περασμένη εβδομάδα. Στην περιγραφή του αναφέρει ότι ο Εντερλαϊν «ζήτησε περισσότερη λιτότητα» και ότι όχι μόνο ήταν ευθυγραμμισμένος με τους υπόλοιπους Γερμανούς που ζητούσαν τη σκληρή τιμωρία των Ελλήνων, αλλά ήταν και ένας απ’ αυτούς που τον χλεύασαν όταν υποστήριζε ότι οι Γερμανοί έχουν ευθύνες για τις εξελίξεις στην Ελλάδα.

Ο Εντερλαϊν πιθανώς να μην παίζει κανένα ρόλο στη διαμόρφωση της γερμανικής πολιτικής. Όμως, η διπρόσωπη συμπεριφορά του (πρώτα ζητούσε τη σκληρή τιμωρία των Ελλήνων και μετά φώναζε «ντροπή» για τη λύση που επιβλήθηκε) είναι χαρακτηριστική της ιδεαλιστικού τύπου διπροσωπίας που χαρακτηρίζει την αστική διανοήση αυτή την περίοδο. Ως γερμανός οικονομολόγος ο Εντερλαϊν ακολουθεί τη γραμμή της γερμανικής αστικής τάξης, όπως εκφράζεται από τον κυβερνητικό συνασπισμό CDU/CSU-SPD, ως στέλεχος του γερμανικού τμήματος ενός γαλλικού ινστιτούτου, όμως, πρέπει να χαϊδέψει και τ’ αυτιά των αφεντικών του στο Παρίσι. Γι’ αυτό και χτυπά μια στο καρφί και μια στο πέταλο.

Αν βιβλιοδετούσαμε τα ηθικολογικά δημοσιεύματα αυτής της περιόδου, με βροντερές υπογραφές (από Κρούγκμαν και Στίγκλιτς μέχρι Χάμπερμας και Καπαντελίσ), θα φτιάχναμε τόμο. Ο τρόπος με τον οποίο επιλύθηκε το «ελληνικό ζήτημα» στο 17ωρο Eurosummit της 12ης προς 13η Ιούλη ήταν ασφαλώς ένα σοκ. Κι αν η Μέρκελ και ο Σόιμπλε ήθελαν να προκληθεί αυτό το σοκ και για εσωτερικούς πολιτικούς λόγους (απομονώνουν έτσι τους λεγόμενους ευρωσκεπτικιστές της Γερμανίας και τη σκληρή νεοφιλελεύθερη-ακροδεξιά πτέρυγα του κομματικού συνασπισμού CDU/CSU), δεν ήθελαν το ίδιο οι σοσιαλδημοκράτες (ακόμη και οι συγκυβερνώντες σοσιαλδημοκράτες του SPD, που άρχισαν να κατηγορούν τον αντιπρόεδρο Γκάμπριελ για συμμετοχή στην κρυφή ατζέντα των Μέρκελ-Σόιμπλε), που εμφανίζονται να προτιμούν πιο ραφινάτες, πιο συναινετικές πολιτικές μεθόδους. Ετσι, η σοσιαλδημοκρατική και αριστερίζουσα διανοήση ανέλαβε να απαλύνει το «σοκ», με σκληρή κριτική κατά της γερμανικής πολιτικής ηγεσίας, πασπαλισμένη με «φεντεραλιστική» ηθικολογία.

Στο σημείο αυτό πρέπει να κάνουμε δυο παρατηρήσεις. Πρώτο, κανείς από τους ηθικολογούντες διανοούμενους

και οικονομολόγους δεν υπερασπίστηκε **επί της ουσίας τον Τσίπρα**. Στάθηκαν μόνο στο δικτατορικό στίλ με το οποίο το δίδυμο Μέρκελ-Σόιμπλε υπαγόρευσε τις αποφάσεις. Οι αναφορές του Τσίπρα στις «ιδρυτικές αρχές της ΕΕ, στην ισότητα και την αλληλεγγύη» δεν βρήκαν ευήκοα ώτα. Κι εκείνοι που αναφέρονταν σε αυτές τις αρχές δεν παρέλειπαν να συμπληρώσουν ότι πρέπει να υπάρχει και ο σεβασμός στο κοινοτικό πλαίσιο, τον οποίο δεν επέδειξε η ελληνική κυβέρνηση.

Η δεύτερη παρατήρηση. Αυτή η ίδια ηθικολογούσα διανοήση δεν είχε κανένα πρόβλημα να στηρίζει ευρωπαϊκές πολιτικές πιο άγριες από την επιβολή του τρίτου Μνημονίου στην Ελλάδα, όπως ο βομβαρδισμός των γιουγκοσλαβικών πόλεων ή η γαλλική εισβολή στο Τσαντ. Αρα, πρέπει ν’ αναζητήσουμε το λάκκο που κρύβει η φάβα της τωρινής ηθικολογίας τους.

Η απάλυνση του «σοκ» δεν είναι μικρή υπόθεση. Ο ιμπεριαλιστικός και αποικιοκρατικός χαρακτήρας της ΕΕ και της Ευρωζώνης πρέπει να κρυφτούν καλά. Οι εξελίξεις πρέπει να αποδοθούν στις ιδιότητες κάποιων προσώπων, όπως η Μέρκελ και ο Σόιμπλε (ιδιαίτερα ο δεύτερος), που καθόρισαν τα πάντα. Μπορεί, όμως, να υπάρξει ιμπεριαλισμός χωρίς τάση προς τον αποικισμό;

Γιατί δεν ακούσαμε τόσο έντονες διαφωνίες όταν επιβάλλονταν τα «προγράμματα δημοσιονομικής προσαρμογής» στη μία μετά την άλλη χώρα της ευρωπαϊκής «περιφέρειας» ή όταν γινόταν το bail in στην Κύπρο; Ήταν καλύτερα τα δύο πρώτα Μνημόνια που υποχρεώθηκαν να υπογράψουν ελληνικές κυβερνήσεις και το πρόβλημα επικεντρώνεται στο τρίτο; Δε θα δυσκολευτεί κανείς να δώσει τις απαντήσεις, αν παραμερίσει τη χρυσόσκονη της ηθικολογίας και μείνει στην ουσία των αποφάσεων. Το Μνημόνιο-3, που αναγκάστηκε ταπεινωμένη να υπογράψει η κυβέρνηση Τσίπρα, δε διαφέρει σε τίποτα από τα δύο προηγούμενα. Η μόνη διαφορά μπορεί να εντοπιστεί στη διαδικασία, που έχει να κάνει με τις ιδιαιτερότητες της κυβέρνησης Τσίπρα. Γι’ αυτό και οι ιμπεριαλιστές ήταν αναγκασμένοι να σηκώσουν περισσότερες φορές το μαστίγιο. Οι οικονομικοί όροι αυτού του Μνημονίου γράφτηκαν από γάλλους τεχνοκράτες. Και οι πολιτικοί όροι υπαγορεύτηκαν από όλες μαζί τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και πρωτίστως από το γαλλογερμανικό άξονα. Όσο και να ψάξουμε δε θα βρούμε καμιά διαφορά ουσίας ανάμεσα στις θέσεις που υποστήριξαν οι γερμανοί και σ’ αυτές που υποστήριξαν οι γάλλοι ιμπεριαλιστές.

Ναι, αλλά οι Γερμανοί έριξαν στο τραπέζι εναλλακτικό σενάριο εξόδου της Ελλάδας από την Ευρωζώνη, το οποίο οι Γάλλοι και οι Ιταλοί δεν ήθελαν ούτε να συζητήσουν. Γιατί όμως οι Γερμανοί δεν επέμειναν μέχρι το τέλος σ’ αυτό το εναλλακτικό σενάριο; Γιατί το απέσυραν, όταν ικανοποιήθηκαν όχι μόνο οι οικονομικοί όροι του Μνημονίου-3, αλλά και οι πολιτικοί, δηλαδή η πιο στενή επιτήρηση από την τρόικα, η οποία θα έχει

ακόμη και τη νομοθετική αρμοδιότητα; Γιατί σταμάτησαν κάθε πολεμική ενάντια στην κυβέρνηση Τσίπρα, όταν πήραν αυτό που ήθελαν να πάρουν και έλαβαν τις εγγυήσεις ότι αυτό που συμφωνήθηκε θα εφαρμοστεί;

Στην πραγματικότητα, αυτό που συνέβη το πρωί της 13ης Ιούλη του 2015 δεν ήταν παρά ένα ακόμη επεισόδιο αποικιοποίησης μιας εξαρτημένης χώρας της ΕΕ και προτεκτορατοποίησης του πολιτικού της συστήματος. Δεν ήταν ένα καπρίτσιο της Μέρκελ και του Σόιμπλε, το οποίο αναγκάστηκαν να δεχτούν ο Ολάντ, ο Ρέντσι και οι άλλοι ιμπεριαλιστές ηγέτες. Στο πλαίσιο της ΕΕ δε θα μπορούσε να συμβεί καμιά διαφορετική εξέλιξη. Το γεγονός ότι η κυβέρνηση Τσίπρα δοκίμασε να παίξει με τα νεύρα και τις αντοχές των ιμπεριαλιστών ηγετών καθόρισε τον τρόπο με τον οποίο αποφασίστηκε η αποικιοποίηση και προτεκτορατοποίηση. Επί της ουσίας, όμως, δεν είχαμε παρά τη συνέχιση μιας διαδικασίας που έχει ξεκινήσει εδώ και χρόνια. Η αποικιοποίηση και η προτεκτορατοποίηση δεν είναι τωρινά φαινόμενα.

Πέρα από την απόκρυψη του ιμπεριαλιστικού-αποικιοκρατικού χαρακτήρα της ΕΕ, όμως, η ηθικολογία των ημερών έρχεται να υπηρετήσει και τον αδυσώπητο ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό στο εσωτερικό της ΕΕ, ακόμη και ανάμεσα στους δυο πόλους του γερμανογαλλικού άξονα. Εκμεταλλευόμενος τη σχετική υπεροχή του, ο γερμανικός ιμπεριαλισμός θέλει να κάνει περισσότερα βήματα προς αυτό που ονομάζεται «γερμανική Ευρώπη». Η Ελλάδα χρησιμοποιήθηκε ως εργαλείο και σ’ αυτή την κατεύθυνση. Κι αν υπάρχει ένας νικητής απ’ αυτή την άποψη, είναι η Γερμανία. Νικήτρια έστω και στα σημεία.

Καταρχάς, προωθήθηκε και επίσημα η προτεκτορατοποίηση ενός κράτους, γεγονός που βολεύει τη γερμανική πολιτική, γιατί ενισχύει τις κεντρομόλες τάσεις στην Ευρωζώνη. Ναι, τα πράγματα δεν έχουν φτάσει ακόμη στο σημείο της θέσπισης πόστου υπουργού Οικονομικών της Ευρωζώνης, που θα έχει την ευθύνη για τους προϋπολογισμούς όλων των κρατών-μελών, όμως ένα εξωθεσμικό όργανο, η τρόικα, απέκτησε δικαίωμα βέτο στη νομοθετική πρωτοβουλία μιας κυβέρνησης, εξέλιξη που υπηρετεί τα μάλα τη γερμανικής έμπνευσης υπόθεση της ενιαιοποίησης της δημοσιονομικής πολιτικής στη ζώνη του ευρώ.

Η πλάκα είναι πως η Γερμανία εμφανίζεται ως περισσότερο φεντεραλιστική σε σχέση με τη Γαλλία και την Ιταλία. Διότι υπερασπίζεται την ανάγκη να υπάρχει ενιαίος έλεγχος των δημοσιονομικών πολιτικών, για να μην κλυδωνίζεται το ενιαίο νόμισμα. Όμως, η ενιαιοποίηση των δημοσιονομικών πολιτικών χωρών που έχουν διαφορετικά επίπεδα ανάπτυξης ωφελεί τον ισχυρότερο. Γι’ αυτό και αντιδρούν Γαλλία και Ιταλία, молονότι στα λόγια εμφανίζονται πιο φεντεραλιστικές από τη Γερμανία. Γι’ αυτό και οι διμπεριαλιστικές αντιθέσεις ουδέποτε θα εξαφανιστούν και κάποιες στιγμές θα παροξύνονται.

Πέτρος Γιώτης

Βαθαίνει η συνεργασία με τους ναζι-σιωνιστές

«Αν πέσει έ-νας ιρανι-κός πύραυλος στη Μεσόγειο, αυτό θα είναι το τέλος των κρατών της περι-οχής». Μόνο ένας σιωνιστής πολιτι-κός του Ισραήλ θα μπορούσε να κάνει μια τέτοια δήλωση. Ομως την έκανε ο Καμμένος, που επι-σκέφτηκε επίσημα το Τελ Αβιβ της περασμένη Κυριακή. Στη συνάντησή του με τον ομόλόγό του Μο-σέ Γιαλόν, ο Καμμένος υποστήριξε ότι η Ελλάδα βρίσκεται μέσα στο βεληνεκές των πυραύλων του Ιράν, εγείροντας για πρώτη φορά ένα ζήτημα που κανένας έλληνας πολιτικός δεν έχει τολμήσει μέχρι τώρα να εγείρει. Να ισχυριστεί, δηλαδή, ότι το πυρηνικό οπλοστάσιο του Ιράν απειλεί την Ελλάδα, δικαιώνον-τας έτσι μια προπαγάνδα που μόνο οι λυσσασμένοι σιωνιστές κάνουν εδώ και χρόνια, χωρίς να έχουν καταφέρει να πείσουν ούτε την αμερικάνικη κυβέρ-νηση.

Σύμφωνα με ρεπορτάζ της «Jerusalem Post», προηγήθηκε ο Γιαλόν που υπο-στήριξε ότι το Ισραήλ αντιλαμβάνεται το Ιράν «ως τον κεντρικό καταλύτη και τη χώρα που προκαλεί ανασφάλεια στην περιοχή με την υποστήριξη που παρέ-χει σε τρομοκρατικά στοιχεία στη Μέση Ανατολή». Για να μην μείνει πίσω, ο Καμ-μένος πήρε φόρα και μέσα σ' ένα λεπτό της ώρας έκανε σκόνη την εξωτερική πολιτική όλων των ελληνικών αστικών κυβερνήσεων, που να μην αναβίβαζαν συνεχώς το επίπεδο των ελληνο-σιωνι-στικών διπλωματικών και στρατιωτικών σχέσεων, όμως προσπαθούσαν να τηρή-σουν ουδετερότητα στις συγκρούσεις στην περιοχή της Μέσης Ανατολής να κατα-τάζουν το Ιράν στις χώρες που απειλούν την Ελλάδα.

Η «για πρώτη φορά Αριστερά» κατά-φερε να πάρει την πρωτιά και σ' αυτό τον τομέα, με τον ακροδεξιό κυβερνητι-κό εταίρο της. Και μην βιαστείτε να πείτε «Καμμένος είν' αυτός, λέει και καμιά... καμενιά παραπάνω», γιατί πέραν των δη-λώσεων στο Ισραήλ υπογράφηκε και μια ακόμη συμφωνία, η οποία δεν μπορεί να αποδοθεί σε πρωτοβουλία του Καμμέ-νου. Πρόκειται για συμφωνία που προε-τοιμάστηκε διά της διπλωματικής οδού, με τελευταίο σταθμό της προετοιμασίας να αποτελεί η πρόσφατη επίσκεψη του Κοτζιά στο Ισραήλ. Ο Καμμένος υπέ-γραψε με τον Γιαλόν «συμφωνία για το καθεστώς που διέπει την διαμονή στις δύο χώρες κατά τη διάρκεια μετακίνη-σης προσωπικού στο πλαίσιο στρατιωτι-κών ασκήσεων και συνεργασιών», όπως διαβάζουμε στην ιστοσελίδα του ΥΕΘΑ. Στην πραγματικότητα πρόκειται για συμ-φωνία πλήρους στρατιωτικής συνεργα-σίας των δύο χωρών. Τέτοια συμφωνία το Ισραήλ έχει υπογράψει μόνο με τις ΗΠΑ! Η Ελλάδα είναι η δεύτερη μετά τις ΗΠΑ και η πρώτη ευρωπαϊκή χώρα που αναβαθμίζει σε τέτοιο επίπεδο τη στρατιωτική συνεργασία με το εγκλημα-



τικό-ναζιστικό καθεστώς του Τελ Αβιβ. Η κυβέρνηση Τσίπρα συνεχίζει το δρόμο των κυβερνήσεων Παπανδρέου και Σα-μαρά και φτάνει τη συνεργασία με τους ναζι-σιωνιστές σε επίπεδο που αυτές οι κυβερνήσεις δεν πρόφτασαν (ή δεν τόλμησαν) να φτάσουν.

Όπως καταλαβαίνετε, εδώ υπάρχει ένα τεράστιο ζήτημα. Ενα ζήτημα πο-λιτικής ηθικής, αλλά και ένα ζήτημα γεωστρατηγικής. Η πολιτική ηθική έχει να κάνει με τις αδελφικές σχέσεις που χαρακτηρίζουν παραδοσιακά τους Ελ-ληνες και τους Παλαιστίνιους. Αυτές οι σχέσεις πλήττονται θανάσιμα. Ο πα-λαιστινιακός λαός θα βλέπει στη θέση της ελληνικής κυβέρνησης και του ελ-ληνικού κράτους ένα θανάσιμο εχθρό. Από γεωστρατηγική άποψη, η συμφωνία αυτή βάζει τη χώρα μας πιο βαθιά στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς των Αμε-ρικανών στην περιοχή της Μέσης Ανα-τολής, καθιστώντας την το δεύτερο -με-τά το Ισραήλ- πόλο της ιμπεριαλιστικής επιθετικότητας στην περιοχή. Και πέρ-βαια, καθιστώντας τη χώρα μας στόχο για κάθε λογής αντίποινα από κινήματα και «τυφλές» δυνάμεις που δρουν στην περιοχή, όπως το ΙΣ και οι «αδέσποτες» δυνάμεις που επηρεάζονται από τη ρη-τορική και την πρακτική του.

ΥΓ1. Ο Τάσος Κουράκης, που τον Αύ-γουστο του 2012 είχε σώσει την προσω-πική του τιμή, κάνοντας μια οργισμένη δήλωση ενάντια στη συνάντηση του Αλέξη Τσίπρα με τον Σιμόν Πέρες, την οποία χαρακτήρισε κάθε άλλο παρά εξημετωπική αλλά ενδεικτική μιας νέας εξωωτερικής πολιτικής, και δήλωσε ότι περιμένει πειστικές εξηγήσεις από την γκετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, (και) αυτή τη φορά δεν μίλησε. Μπορεί να βλέπει τη «νέα εξωτερική πολιτική», που προ-τιρείταις κατήγγειλε, να γίνεται πράξη και μάλιστα σε επίπεδα που μάλλον δεν φανταζόταν, αλλά τώρα ο ΣΥΡΙΖΑ είναι κυβέρνηση και ο Κουράκης αναληρω-τάτος υπουργός. Αλλιώς, έχει άλλα σο-βαρότερα καθήκοντα, καθώς ανέλαβε την είχε κάνει με ελαφρά πηδηματικά από ναυρί.

ΥΓ2. Εκείνες οι πολιτικές δυνάμεις στην Παλαιστίνη, που είχαν εκφράσει δημόσια την ικανοποίησή τους για την εκλογή μιας «αριστερής κυβέρνησης» στην Ελλάδα, παύουν ένα ακόμη σκλη-ρό μάθημα για την πραγματιστική τους πολιτική.

Της νύχτας τα καμώματα

Νυχτερινές αντιλαϊκές τροπολογίες υπό το μανδύα των «νομοτεχνικών βελτιώσεων»

Της νύχτας τα καμώματα τα βλέ-πει η μέρα και γελάει, λέει μια παροιμία, αλλά αυτά που έγιναν τη νύχτα της 15ης Ιουλίου του 2015, νύ-χτα που ψηφίστηκε ο πρώτος προ-καταρκτικός εφαρμοστικός νόμος του Μνημόνιου-3, κάθε άλλο παρά για γέλια είναι. Ο αστικός κοινο-βουλευτισμός και οι διαδικασίες του εξευτελιίστηκαν για πολλοστή φορά (το αντίθετο θα αποτελούσε εξαίρεση από τον κανόνα της μνη-μονιακής περιόδου και θα «χαλούσε την πίστωση», όμως αυτός ο εξευτε-λισμός δεν ήταν ταξικά ουδέτερος. Είχε πρόσημο. Η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου εκμεταλλεύτη-κε τον απόλυτο εξευτελισμό των κοινοβουλευτικών διαδικασιών, το απόλυτο μπάχαλο που δεν επέτρεπε στους Βουλευτές να ξέρουν καν τι ψηφίζουν, για να επιφέρει χειροτέ-ρευση σε ουσιαστικές διατάξεις του πρώτου εφαρμοστικού νόμου.

Στις 22:26 το βράδυ, δυο ώρες πριν την ολοκλήρωση της διαδικα-σίας και ενώ εκκρεμούσαν η ομιλία του πρωθυπουργού και οι διαξιφι-μοί του με τον αρχηγό της αξιω-ματικής αντιπολίτευσης, ο υπουρ-γός Οικονομικών Ε. Τσακαλώτος κατέθεσε ένα τρισελίδιο κείμενο με «Νομοτεχνικές Βελτιώσεις στο Νο-μοσχέδιο». Ο όρος «νομοτεχνικές βελτιώσεις» σημαίνει ότι διορθώ-νεται μια διάταξη που είχε κάποιο λάθος ή διατυπώνεται καλύτερα, χωρίς να αλλάξει η ουσία της. Όταν αλλάζει η ουσία μιας διάταξης ή, πο-λύ περισσότερο, όταν εισάγεται μια καινούργια διάταξη, τότε πρέπει να εισάγεται τροπολογία, η οποία συνο-δεύεται από αιτιολογική έκθεση και, όχι άλλο απαιτείται από το Σύνταγ-μα και τον Κανονισμό της Βουλής. Από τίς ένδεκα διατάξεις που εισή-γαγε ο Τσακαλώτος, νομοτεχνικές βελτιώσεις ήταν μόνο οι τρεις. Οι υπόλοιπες οχτώ ήταν τροπολογίες και μάλιστα τροπολογίες ουσίας, για τις οποίες ο Τσακαλώτος δεν είπε τίποτα, οι βουλευτές δεν πρόλαβαν να καταλάβουν περί τίνος πρό-κειται και η συμπαγής μνημονιακή πλειοψηφία της ψήφισε με συνοπτι-κές διαδικασίες.

Από το περιεχόμενο των τροπολο-γιών γίνεται προφανές ότι το παζάρι με την τρόικα συνεχιζόταν όλο το 24ωρο που κράτησε η κοινοβουλευ-τική διαδικασία. Η τρόικα έδωσε μεν τον ΟΚ να προωθηθεί το νομοσχέδιο για ψήφιση, υπό τον όρο όμως ότι τα τεχνικά κλιμάκια της θα συνεχι-σουν τη μελέτη των διατάξεων και θα προτείνουν αλλαγές, που η κυ-βέρνηση θα είναι υποχρεωμένη να τις ψηφίσει. Ετσι, το αρχικό κείμενο του νομοσχεδίου που κατατέθηκε στη Βουλή άλλαξε συνεχώς. Αλλι-ώς κατατέθηκε, αλλιώς ψηφίστηκε

από τις Επιτροπές και αλλιώς ψη-φίστηκε από την Ολομέλεια, αφού ο Τσακαλώτος εισήγαγε νυχτιάτικα ως «νομοτεχνικές βελτιώσεις» τις τελευταίες απαιτήσεις της τρόικας.

Με τις συνεχείς αυτές αλλαγές, έγινε χειρότερο το καθεστώς ΦΠΑ σε βάρος των εργαζόμενων, των αγροτών και των νησιωτών, ενώ ει-σήχθη και μια εκτρωματική ασφα-λιστική διάταξη, με την οποία τινά-ζεται στον αέρα μια αρχή της ίδιας της φιλοσοφίας του ασφαλιστικού συστήματος, την οποία είχαν σεβα-στεί ως τώρα ακόμα και οι μνημονι-ακοί νόμοι.

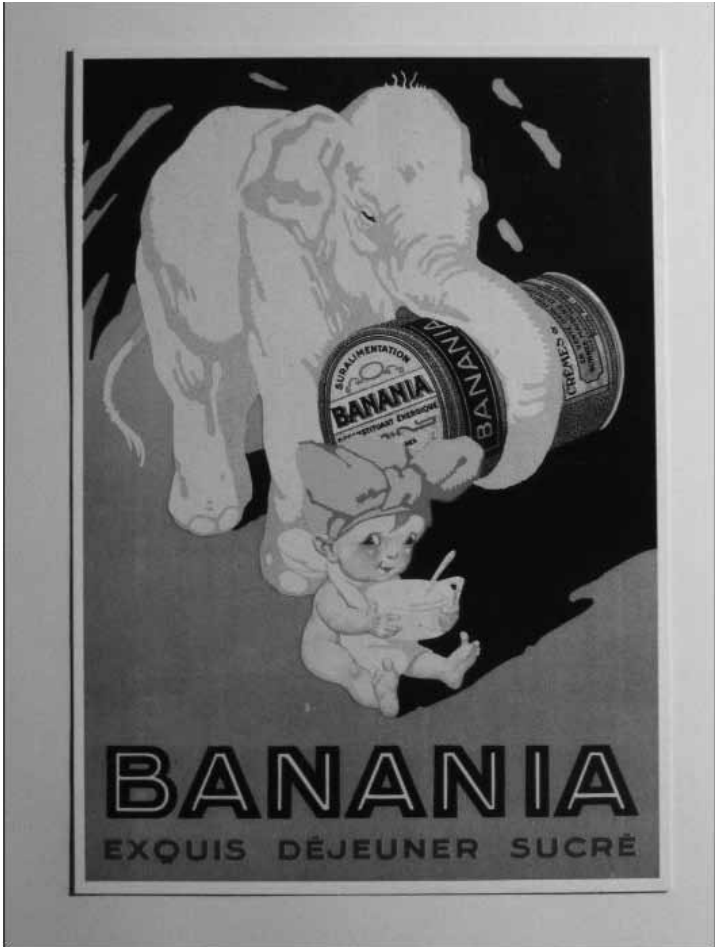
Ακριβότερο το καλάθι της νοικοκυράς

Όπως είναι γνωστό, με τη νέα μνημονιακή συμφωνία μεταφέρ-θηκε ένα εξαιρετικά μεγάλο μέρος των τροφίμων από το μεσαίο συντε-λεστή ΦΠΑ (13%) στον υψηλό (23%). Όμως τα κομπιουτεράκια των τρι-κανών πήραν φωτιά και κατέλθαν πως το ποσό που είχαν συμφωνήσει με την κυβέρνηση δεν έβγαине (αυτό το ποσό δεν ανακοινώθηκε επίσημα) και απαίτησαν να περάσουν και άλ-λα προϊόντα από το μεσαίο στον υψηλό συντελεστή ΦΠΑ.

Συγκρίνοντας κανείς το νομο-σχέδιο που κατατέθηκε στη Βουλή μ' αυτό που ψηφίστηκε στις Επι-τροπές και πήγε στην Ολομέλεια, διαπιστώνει ότι από το μεσαίο στον υψηλό συντελεστή μετακινήθηκαν προϊόντα όπως η ζάχαρη, τα ξύδια, διάφορα βότανα και μπαχαρικά, τα εντομοκτόνα και τα καουσόζυα. Αξι-οσημείωτη είναι η μεταφορά στον υψηλό συντελεστή και των αναπη-ρικών αυτοκινήτων, αλλά και των υπηρεσιών των γραφείων κηδεύων (για να κοστίζουν πιο ακριβά και οι κηδείες ακόμα).

Όμως και αυτές οι μεταφορές δεν κρίθηκαν επαρκείς από την τρόικα. Ετσι, με το νυχτερινό μπαράζ «νομο-τεχνικών βελτιώσεων» του Τσακαλώ-του είχαμε και νέες μεταφορές: το αλάτι, τα τυριά και τα γαουρτρία, η μαστίχα και οι... γραφομηχανές με σύστημα Braille! Δηλαδή, οι γρα-φομηχανές που χρησιμοποιούν οι τυφλοί!

Το αποκρύφωμα ήταν η μεταφο-ρά όλων των προϊόντων από βόειο κρέας στο 23%. Τα υπόλοιπα κρεα-τικά (χοιρινό, αρνι-κατοίκι, κοτόπου-λο, κουνέλι, γαλοπούλα) έμειναν στο 13%, αλλά τα βόεια ανέβηκαν στο 23%. Είναι ένα προϊόν με σχετικά μεγάλη κατανάλωση, οπότε με τη μεταφορά του στον ψηλότερο συ-ντελεστή έκλεισε ο λογαριασμός της τρόικας σε ό,τι αφορά τα είδη πρώτης ανάγκης των λαϊκών νοικο-κυριών.



Δυνατό χτύπημα στην αγροτική παραγωγή

Η μεταφορά ειδών πρώτης ανά-γκης στον υψηλό συντελεστή ΦΠΑ δεν ήταν αρκετή. Συνοδεύτηκε από ένα μπαράζ μεταφοράς στον υψηλό συντελεστή των αγροτικών εφοδίων, που θα εκτινάξουν στα ύψη το κό-στος της αγροτικής παραγωγής.

Η διαδικασία έγινε και σ' αυτό τον τομέα τμηματικά. Κατά τη συζήτη-ση του νομοσχεδίου στις Επιτροπές πέρασαν στον υψηλό συντελεστή όλα τα εντομοκτόνα, ζιζανιοκτόνα, παρασιτοκτόνα και λοιπά αγροτικά φάρμακα, καθώς και η παροχή υπη-

ρεσιών γεωργικής παραγωγής, που πιάνει από τις εργασίες άρωσης, μέχρι τις εργασίες συγκομιδής, αλ-λά και τις εργασίες άλεσης (ακόμη και τα ελαιοτριβεία). Το πλήγμα για τους φτωχούς αγρότες ιδιαίτερα, ενώ στο γεωργικό τομέα στόχος είναι να μειωθεί η παραγωγή στις εξαρτημένες χώρες της ΕΕ, προκει-μέρες: «πλητώσαμε τα νησιά της άγονης γραμμής από το κόψιμο της άκρας γης», τη διακίνηση των οποίων ελέγχουν ευρωπαϊκοί μονοπωλιακοί όμιλοι. Η αβρόα εισαγωγής γεωργι-κών προϊόντων από τρίτες χώρες εξυπηρετεί την οικονομική διείσδυ-

αντιαγροτικών μέτρων, καθώς στον υψηλό συντελεστή ΦΠΑ μεταφέρ-θηκαν: τα λιπάσματα (βασικό αγρο-τικό εφόδιο), όλα τα ζώντα ζώα, τα σπέρματα και οι σπόροι, καθώς και οι ζωοτροφές. Ετσι, τα μόνα αγρο-τικά εφόδια που μένουν στο μεσαίο συντελεστή είναι τα ζωντανά φυτά!

Τέρμα η έκπτωση σε όλα τα νησιά

Στο νομοσχέδιο που κατατέθηκε αρχικά στη Βουλή, καθώς και σ' αυ-τό που ψηφίστηκε από τις Επιτροπές και πήγε στην Ολομέλεια, σε σχέση με την έκπτωση του ΦΠΑ που ισχύει στα ελληνικά νησιά (πλην Κρήτης) αναφερόταν: «Οι προβλεπόμενες στις παραγράφους 4, 5 και 6 του άρ-θρου 21 του Ν. 2859/2000 (Α' 248) μειώσεις των συντελεστών καταρ-γούνται σταδιακά ως ακολούθως: από 1.10.2015 στα αναπτυγμένα του-ριστικά νησιά με το υψηλότερο κατά κεφαλή εισόδημα και από 1.6.2016 στο λιγότερο αναπτυγμένα νησιά. Εξαιρούνται της καταργήσεως και παραμένουν σε ισχύ οι ισχύοντες σήμερα συντελεστές ΦΠΑ για τα πλέον απομακρυσμένα νησιά».

Με τις νυχτερινές «νομοτεχνι-κές βελτιώσεις» του Τσακαλώτου, όμως, χωρίς να δοθεί καμιά εξή-γηση, χωρίς να ανακοινωθεί, η τελευταία πρόταση άλλαξε ως εξής: «Εξαιρούνται της καταργήσεως και παραμένουν σε ισχύ **μέχρι 31.12.2016** οι ισχύοντες σήμερα συντελεστές ΦΠΑ για τα πλέον απομακρυσμένα νησιά».

Αυτός είναι ο στόχος της ΕΕ, που υπηρετείται πιστά εδώ και χρόνια με τις αναθεωρήσεις της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής. Στο μεν κτη-νοτροφικό τομέα, στόχος είναι να μετατραπεί η Ελλάδα σε μια μεγάλη αγορά για τα κτηνοτροφικά προϊό-ντα των λεγόμενων βόρειων χωρών, ενώ στο γεωργικό τομέα στόχος είναι να μειωθεί η παραγωγή στις εξαρτημένες χώρες της ΕΕ, προκει-μέρες: να κατακυλούν οι αγορές τους από εισαγόμενα προϊόντα από χώρες του λεγόμενου «τρίτου κόσμου», τη διακίνηση των οποίων ελέγχουν ευρωπαϊκοί μονοπωλιακοί όμιλοι. Η αβρόα εισαγωγής γεωργι-κών προϊόντων από τρίτες χώρες εξυπηρετεί την οικονομική διείσδυ-

Με νυχτερινή τροπολογία κατάργησαν θεμελιωμένα ασφαλιστικά δικαιώματα

Αντισφαλιστικό πραξικόπημα

«Παράλληλα προβλέπεται ρητώς ότι δι-ασφαλίζονται τα θεμελιωμένα έως 31/12/2012 και τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που έχουν κατοχυρωθεί ή κατοχυρώνονται -με ή χωρίς αναγνώριση πλασματικών χρόνων- προκειμένου για συνταξιοδότηση με προϋπάρχοντα που ισχύ-ουν έως 31/12/2012. Διευκρινίζεται ότι **θεμελιω-μένο δικαίωμα** υφίσταται, όταν ο ασφαλισμένος συμπληρώνει τον ελάχιστο χρόνο ασφάλισης και το όριο ηλικίας (**όπου αυτό προβλέπεται**) που απαιτούνται για τη συνταξιοδότησή του. Το θε-μελιωμένο συνταξιοδοτικό δικαίωμα μπορεί να ασκηθεί οποτεδήποτε και ο ασφαλισμένος έχει τη δυνατότητα να συνεχίσει εργαζόμενος».

Το απόσπασμα (διατηρήσαμε τις υπογραμμί-σεις και τις εμβάσεις του πρωτότυπου) είναι από εγκύκλιο που εξέδωσε στις 12.11.2012 το υπουρ-γείο Εργασίας, δίνοντας οδηγίες για την εφαρ-μογή των διατάξεων του Νόμου 4093/2012, που αφορούσαν αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιο-δότησης για τους ασφαλισμένους των πρώην ει-δικών ταμείων. Οι συντάκτες ενός από τους πιο σκληρούς μνημονιακούς νόμους, αισθανθήκαν την ανάγκη να διευκρινίσουν στην εγκύκλιο ότι δε θίγονται θεμελιωμένα ασφαλιστικά δικαιώματα, τα οποία ο ασφαλισμένος μπορεί να ασκήσει όπο-τε θέλει. Δεν είχαν τίποτα το πρωτότυπο. Ήταν πάγια ασφαλιστική αρχή ότι τα θεμελιωμένα δι-

καιώματα δε θίγονται. Ήταν ένα είδος συμβολαί-ου ανάμεσα στους ασφαλισμένους και το κράτος που ρυθμίζει την ασφαλιστική πολιτική: άπας και θεμελιώσες δικαίωμα, βγαίνεις στη σύνταξη όπο-τε θέλεις. Αρα, μπορείς να καθήσεις όσο ακόμα θέλεις στη δουλειά, χωρίς ν' ανησυχείς ότι ένας μεταγενέστερος νόμος μπορεί να σου αφαιρέσει το δικαίωμα που θεμελιώθηκε.

Εφτασε η ώρα και αυτό το συμβόλαιο να πα-ραβιαστεί με τον πιο ωμό τρόπο. Το έκανε η κυ-βέρνηση της «για πρώτη φορά Αριστεράς». Και το έκανε με καθαρά πραξικοπηματικό τρόπο. Στο νυχτερινό «μπουκέτο» των τροπολογιών που βα-φτίστηκαν «νομοτεχνικών βελτιώσεων», ο Τσακα-λώτος πέρασε μια «χοντρή» αντισφαλιστική δι-άταξη που χρειάστηκαν μέρες για να την πάρουμε χαμπάρι, καθώς δεν έγινε καμιά συζήτηση επί' αυτής. Δηλαδή, εισήγαγαν μια αντισφαλιστική διάταξη με καθαρά πραξικοπηματικό τρόπο. Πρα-ξικοπηματικό και στην ουσία και στον τύπο. Δεν είναι κάτι που το ξέχασαν και το πρόσθεσαν την τελευταία στιγμή. Κράτησαν σκόπια κρυφή τη συγκεκριμένη διάταξη και την προώθησαν μέσα στη μαύρη νύχτα, για να περάσει απαρατήρητη. Με την καμουφλαρισμένη τροπολογία να Τσακαλώτος τροποποιήθηκε η πρώτη παράγρα-φος του άρθρου 4 του αντισφαλιστικού νόμου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 11

Fast track και ο δεύτερος προκαταρκτικός μνημονιακός νόμος

Ο εξευτελισμός του ελληνικού κοινο-βουλίου συνετελέσθη και κατά τη διαδικασία ψήφισης του δεύτερου προκα-ταρκτικού νόμου του Μνημόνιου-3. Μέσα σε ένα δεκαπεντάωρο, η Βουλή ψήφισε σε ένα άρθρο έναν Κώδικα Πολιτικής Δι-κονομίας με περισσότερα από χίλια αρ-θρα και μια τεράστια ευρωπαϊκή Οδηγία 129 άρθρων, που καθορίζει τη διαδικασία του περιβόητου bail in (διαδικασία χρε-οκοπίας και εκκαθάρισης τραπεζών). Για να εφαρμόσει η fast track διαδικασία, ολόκληρος ο ΚΠολΔ των 1050 άρθρων ψηφίστηκε σαν ένα άρθρο και ολόκληρη η Οδηγία των 129 άρθρων επίσης σαν ένα αρ-θρο, οπότε είχανε ένα νομοσχέδιο 718 σελίδων σε δύο άρθρα!

Με δεδομένους τους συσχετισμούς, η συ-ζήτηση περιορίστηκε σε άνευ ουσίας διαξιφι-σμούς. Η αντιπολίτευση βρήκε την ευκαιρία να δικαιωθεί. Την έπεσε άγρια στην κυβέρνηση, κατηγορώντας την για τις απαράδεκτες υπο-χρεώσεις που έκανε και τις οποίες αυτή (η αντι-πολίτευση) είναι υποχρεωμένη να ψηφίσει για να μη χρεοκοπήσει η χώρα. Οι της «Αριστερής Πλατφόρμας» του ΣΥΡΙΖΑ επανέλαβαν αυτά που είχαν πει και την προηγούμενη εβδομάδα και η πρόεδρος της Βουλής έδωσε το δικό της σόου. Εκτός από την πύρινη ομιλία της στην πρωινή συνεδρίαση των Επιτροπών, έστειλε και επιστολή στους Παυλόπουλο και Τσίπρα, με την οποία καταγγέλλει ότι «υπό καθεστώς εξόφθαλμου εκβιασμού ο οποίος απευθύνεται από ξένες Κυβερνήσεις- μέλη της ΕΕ προς την Κυβέρνηση και τους βουλευτές, εισάγεται και, μάλιστα, με "έλλειψη δυνατότητας οποιασδήπο-τε τροποποίησης" ένα νομοθέτημα με το οποίο επιχειρείται μείζων παρέμβαση στη λειτουργία της Δικαιοσύνης και στην άσκηση των δικαιωμά-των των πολιτών, κατά τρόπο που καταλύει τόσο την λειτουργία της Ελληνικής Δημοκρατίας ως κοινωνικού κράτους δικαίου, στο οποίο λειτουρ-γεί η διάκριση των εξουσιών, σύμφωνα με τα Συ-νταγματικούς οριζόμενα, όσο και την διαφύλαξη της αρχής της δίκαιης δίκης» και τους ζήτησε «να ενημερώσετε τους ομολόγους σας για την παρούσα επιστολή μου, την οποία θα κοινοποι-ήσω στη συνέχεια στους ομολόγους μου σε όλη την Ευρώπη, σε συνέχεια των προηγούμενων πα-ρεμβάσεων μου». Πέταξε, δηλαδή, ευθέως το γάντι στον Τσίπρα, ζητώντας τον εμμέσως πλην σαφώς να της κάνει πρόταση μομφής.

Ολ' αυτά, όμως, αφορούν το εξουσιαστικό παιχνίδι ανάμεσα στα αστικά κόμματα και στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ. Δεν αφορούν την ου-σία του δεύτερου προκαταρκτικού νόμου του Μνημόνιου-3. Σε ό,τι αφορά την κύρωση της Οδηγίας για το bail in, εκείνο που πρέπει να επισημανθεί είναι πως η προβλεπόμενη διαδι-κασία (πρώτα πληρώνουν οι μέτοχοι, μετά οι ομολογιούχοι και μετά οι έχοντες καταθέσεις άνω των 100.000 ευρώ) δεν είναι υποχρεωτική, αλλά πολλά αφήνονται στη διακριτική ευχέρεια του κράτους μέλους που προχωρά στην εκκα-θάριση μιας τράπεζας. Κάθε άλλο παρά εξε-σφαλισμένοι, λοιπόν, είναι οι μικροκαταθέτες στην Ελλάδα.

Σε ό,τι αφορά το νέο Κώδικα Πολιτικής Δι-κονομίας, που είναι ο ίδιος που ετοιμάστηκε επί υπουργίας Αθανασίου, προκαλώντας μια πολυήμερη αποχή των δικηγόρων και πύρινες καταγγελίες από πλευράς ΣΥΡΙΖΑ, η προσοχή εστιάζει κυρίως στις διατάξεις για τους πλει-στηριασμούς πρώτης κατοικίας. Η κυβέρνηση έσπευσε να ανακοινώσει ότι ο Κώδικας θα τεθεί σε ισχύ από την 1η Γενάρη του 2016 και «μέχρι την έναρξη ισχύος του Κώδικα Πολιτικής Δικο-νομίας η κυβέρνηση θα εξαντλήσει όλα τα πε-ριθώρια διαπραγματεύσεων για βελτιώσεις και τροποποιήσεις! Παράλληλα, σε συνεννόηση με την κυβέρνηση, οι τραπεζίτες ανακοινώσαν



μέσω της Ενωσης τους, ότι θα συνεχίσουν να παρέχουν προστασία της πρώτης κατοικίας των δανειοληπτών με βάση το προϊσχύον καθε-στώς. Πέρα από τη δυνατότητα πλειστηριασμού πρώτης κατοικίας, ο νέος ΚΠολΔ προβλέπει να βγαίνουν στο σφυρί ακίνητα στις «σκοτωμένες» αγοραίες τιμές. Ήταν μια απαίτηση των τραπεζι-τών που ικανοποιείται, γιατί μέχρι τώρα οι πλει-στηριασμοί γίνονταν στις αντικειμενικές τιμές, γι' αυτό εννιά στους δέκα κηρύσσονται άγονοι.

Ακόμη πιο σημαντική, όμως, είναι η αλλαγή στη σειρά κατάταξης των προνομίων των πι-στωτών σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης μετά από πτώχευση επιχείρησης. Οι τράπεζες πλέον θα προηγούνται των εργαζόμενων, των ασφαλιστικών ταμείων και του Δημοσίου! Αν μια επιχείρηση πτωχέψει και εκποιηθούν περιουσι-ακά της στοιχεία, το ποσοστό ικανοποίησης των τραπεζών αυξάνεται στο 65%, των εργαζόμενων μειώνεται στο 25%, ενώ οι λεγόμενοι μη προνο-μιούχοι πιστωτές θα πάρουν το 10%.

Να μην παραλείψουμε να πούμε δύο λόγια για τη μη συμπεριληψη στο δεύτερο προκα-ταρκτικό νόμο των ρυθμίσεων για την πρόωρη συνταξιοδότηση καθώς και για το φορολογικό καθεστώς των αγροτών. Ποιος είπε ότι η τρόι-κα δεν τα αφεντικά της σκεφτόνται τυφλά τε-χνοκρατικά και όχι πολιτικά; Με τη συμφωνία «δεμένη», με τις διαβεβαιώσεις του Τσίπρα ότι θα την εφαρμόσει μέχρι κεραίας και με τη στή-ριξη που προσφέρουν ΝΔ-Ποτάμι-ΠΑΣΟΚ, δεν είχαν κανένα λόγο να μην επιτρέψουν κάποια ευεулξία, όταν μάλιστα τη ζητούσαν όχι μόνο η κυβέρνηση αλλά και η μνημονιακή αντιπολί-τευση που αντιμετώπιζε εσωτερικά προβλήμα-τα από βουλευτές των αγροτών. Σε ό,τι αφορά τις ρυθμίσεις για την κλιμακωτή κατάργηση της πρόωρης συνταξιοδότησης, γράψαμε και στο προηγούμενο φύλλο ότι ήταν τόσο προχειρο-γραμμένη που χρειαζότανταν καλύτερη νομο-τεχνική επεξεργασία. Δεν αποκλείεται να τις δούμε σ' ένα χωριστό νομοσχέδιο σύντομα.

Σε ό,τι αφορά, όμως, τις ρυθμίσεις για το φο-ρολογικό καθεστώς των αγροτών πρτάνευσε η πολιτική σκοπιμότητα. Ο αναπληρωτής υπουρ-γός Αγροτικής Ανάπτυξης Β. Αποστόλου ήταν εκείνος που του ξέφυγε η αλήθεια. Η φορολο-γική εξομοίωση των αγροτών με τους επαγγελ-ματίες ξεκινά από την 1.1.2016, είπε, οπότε αν η σχετική διάταξη θα ψηφιστεί τον Αύγουστο ή το Σεπτέμβρη η αγρότητα είναι θέμα που εξαρ-τάται από τις συζητήσεις ενόψει της πρώτης αξιολόγησης. Για να γίνει η πρώτη αξιολόγηση, βέβαια, θα πρέπει πρώτα να έχει υπογραφεί το Μνημόνιο-3, η ολοκλήρωση του οποίου τοποθε-τείται περί τις 20 Αυγούστου. Αρα, πρώτα θα καταλήξουν στο Μνημόνιο-3, με το οποίο θα καθοριστούν ξανά την έννοια του «κατά κύριο επάγγελμα αγρότη» και μετά θα ψηφίσουν το φορολογικό, που θα είναι «ουδυνόρο», όπως είπε ο Αποστόλου, για να ισχύει από το φορολογικό έτος 2016.

Προς το παρόν, όπως φαίνουμε αναλυτικά στη διπλανή στήλη, επέφεραν ένα ακόμη ισχυ-ρό πλήγμα στην αγροτική παραγωγή και ιδιαι-τερα στους φτωχούς αγρότες, με το πέρασμα της πλειοψηφίας των αγροτικών εφοδίων στον υψηλό συντελεστή ΦΠΑ (23%).

Υπό ομηρεία και το υπουργείο Παιδείας

Το πολυνομοσχέδιο-κουρελού του υπουργείου Παιδείας, που περιλαμβάνει τις ρυθμίσεις για την κατάργηση των κακόφημων Συμβουλίων Ιδρυμάτων των νόμων Διαμαντοπούλου-Αρβανιτόπουλου, την κατάργηση της αντιλαϊκής διάταξης για τη διαγραφή των λεγόμενων «αιώνιων φοιτητών», τη συμμετοχή των φοιτητών και των διοικητικών υπαλλήλων στα συλλογικά όργανα και τις εκλογές για την ανάδειξη των πρυτανικών αρχών, τη φασιστική διάταξη της ουσιαστικής κατάργησης του ασύλου, καθώς και ρυθμίσεις για την πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση (κατάργηση της άμεσης αξιολόγησης του εκπαιδευτικού και καμουφλαρισμένη επαναφορά της μέσω της αξιολόγησης του εκπαιδευτικού έργου, ρυθμίσεις για την προϋπηρεσία των αναπληρωτών, κ.λπ.) παραπέμπεται όπως όλα δείχνουν στις ελληνικές καλένδες. Παρότι πήρε, λέει, το πράσινο φως από τη Νομοπαρασκευαστική Επιτροπή της Βουλής, το μέλλον του προοιωνίζεται δυσώϊονο.

Ο Μείμαράκης του ξεκαθάρισε του Τσίπρα: «Η Νέα Δημοκρατία σας δίνει τη στήριξη της ευρωπαϊκής πορείας, αλλά από εκεί και πέρα για τα θέματα κυρίως της παιδείας, της υγείας και για ζητήματα τα οποία θεωρούμε και εμείς σοβαρά, θα πρέπει να υπάρχει επίσης μια συνεννόηση».

Το ίδιο αναπαράγουν και όλα τα νεοδημοκρατικά στελέχη που παρελαύνουν από τα τηλεπαράθυρα.

Εκεί στην κυβέρνηση και στο υπουργείο Παιδείας έπιασαν το υπονοούμενο και άρχισαν τα μισόλογα. Η επικαιρότητα καθιστά εξαιρετικά δύσκολη την άμεση ψήφιση του πολυνομοσχεδίου, λέγεται ότι διεμήνυσαν στη ΔΟΕ.

Πέραν του γεγονότος ότι η κυβέρνηση τελεί υπό την ομηρεία της αντιπολίτευσης (δεν ξεχνούμε ότι εναντίον του πολυνομοσχεδίου ξεσηκώθηκε όλος ο εσμός των αγριο-νεοφιλελεύθερων), θολές είναι και οι πολιτικές εξελίξεις.

Όλο το σύστημα τώρα είναι αυστηρά προσηλωμένο στο κλείσιμο της συμφωνίας-έκτρωμα και αυτό δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να διακινδυνευτεί με επί μέρους νομοσχέδια. Πόσω μάλλον όταν αυτά μπορεί να δώσουν φιλολαϊκούς «πόντους» στους συριζαίους, με την κυβέρνηση των οποίων η τρόικα (ειδικά το γερμανικό κεφάλαιο) θέλει να τελειώνει, χτίζοντας προϋποθέσεις για άλλους «συνομιλητές» πιο «προσγειωμένους», που δεν θα είναι παιδική χαρά.

Αναδιανεμητική πολιτική υπέρ των πλουσίων

Προσπαθώντας να αποβλακώσουν τον κόσμο και να κερδίσουν παράταση πολιτικής ζωής στην εξουσία, τα προβεβλημένα γκεσέμια του ΣΥΡΙΖΑ επαναλαμβάνουν εν χορώ στις τηλεπαραθυρο-κοκορομαχίες τους με τους μνημονιακούς απεσταλμένους των συγκυβερνήσεων του κοντινού παρελθόντος, το εξής επιχείρημα: Με τη νέα συμφωνία έχουμε νέους φόρους, αλλά τώρα δεν θα πληρώσουν μόνο τα λαϊκά στρώματα αλλά και οι πλούσιοι.

Ο παραπάνω ψευδο-ισχυρισμός καταπίπτει και μόνο με την εκτίναξη του ΦΠΑ, του πλέον αντιλαϊκού φόρου, στο 23% για την πλειοψηφία των προϊόντων πλατιάς κατανάλωσης.

Στον υψηλό ΦΠΑ (23%) υπάγονται πλέον και τα δίδακτρα για τα φροντιστήρια όλων των βαθμίδων εκπαίδευσης και τα δίδακτρα για τα κέντρα ξένων γλωσσών, ενώ ο αρχικός Νόμος 2859/2000 (άρθρο 22, περίπτωση ιβ' της παραγράφου 1) απήλλασσε αυτές τις εκπαιδευτικές δομές από την καταβολή ΦΠΑ.

Την ίδια στιγμή η απαλλαγή διατηρείται για τα ιδιωτικά σχολεία και τα κολλέγια!

Συγκεκριμένα, ο Ν.4334(ΦΕΚ 80 Α/16-7-2015, δηλαδή ο νόμος για τα

προαπαιτούμενα) στο άρθρο 1 αναφέρει τα εξής:

«Η περίπτωση ιβ' της παραγράφου 1 του άρθρου 22 του Ν. 2859/2000 (Α' 248) αντικαθίσταται ως ακολούθως:

(σ.σ. απαλλάσσονται από το φόρο μεταξύ άλλων) Η παροχή υπηρεσιών εκπαίδευσης γενικά και οι στενά συνδεδεμένες με αυτή παραδόσεις αγαθών και παροχές υπηρεσιών που παρέχονται από δημόσια εκπαιδευτήρια ή από άλλα πρόσωπα αναγνωρισμένα από την, κατά περίπτωση, αρμόδια αρχή, εκτός από τα φροντιστήρια όλων των βαθμίδων εκπαίδευσης και τα κέντρα ξένων γλωσσών και ηλεκτρονικών υπολογιστών».

Η υπαγωγή των φροντιστηρίων και των κέντρων ξένων γλωσσών σε ΦΠΑ 23% είναι δεδομένη μιας και αυτά δεν συμπεριλαμβάνονται στον κατάλογο του ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ ΙΙΙ του άρθρου 1 του Ν. 4334 (ΦΕΚ 80Α/16-7-2015) που αναφέρει τα προϊόντα και τις υπηρεσίες με τις μειωμένες τιμές ΦΠΑ.

Αυτή είναι μια μόνο πλευρά της περιφημης αναδιανεμητικής πολιτικής των τσιπροκαμμένων υπέρ των αδυνάτων!

Όλοι γνωρίζουμε ότι η ελληνική λαϊκή οικογένεια σφίγγει το ζωνάρι και τρώει «ψωμί κι ελιά», ευελπιστώντας

να εξασφαλίσει στα παιδιά της μια καλύτερη ζωή μέσω της εκπαίδευσης. Γι' αυτό και μια ξένη γλώσσα μαθαίνει η συντριπτική πλειοψηφία της νεολαίας της, ενώ, αν επιθυμεί να πετύχει σε κάποια σχολή της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, είναι πλέον καθεστώς η εγγραφή σε φροντιστήριο. Η τάση αυτή δεν έσπασε-τουλάχιστον όσο επιθυμεί η άρχουσα τάξη- παρόλη την ένταση των ταξικών φραγμών. Αντίθετα μεγάλωσε ο τζίρος των φροντιστηριαρχών, σε βάρος, βέβαια, πάντα των εργαζόμενων μισθωτών καθηγητών σ' αυτά τα «μαγαζιά» των εμπορών της γνώσης, που πουλούν «συνταγές επιτυχίας».

Μάλιστα τώρα, με τον ΦΠΑ στο 23%, οι φροντιστηριάρχες, που ίσως δεν θα θελήσουν να χάσουν πελατεία, μετακυλώντας τον ΦΠΑ στα δίδακτρα και επομένως στις τσέπες των πελατών τους, θα ξεζουμίσουν στην κυριολεξία τους μισθωτούς εκπαιδευτικούς τους, εξαθλιώνοντας παραπέρα τις εργασιακές τους σχέσεις.

Συνεπώς, εκείνοι που θα πληγούν από την ένταξη των διδάκτρων των φροντιστηρίων και των κέντρων ξένων γλωσσών στον υψηλό ΦΠΑ είναι οι απλοί εργαζόμενοι και όχι οι έχοντες και κατέχοντες που κάνουν στους γό-

νους τους ιδιαίτερα μαθήματα, που απαλλάσσονται του φόρου (αν δε γίνονται «μαύρα»).

Ενα παράδειγμα είναι χαρακτηριστικό για το πόσο θα επιβαρυνθεί ο οικογενειακός προϋπολογισμός μιας οικογένειας εργαζόμενων με δυο παιδιά, που ακόμη φοιτούν στο Δημοτικό:

150 ευρώπουλα το μήνα καταβάλλει ο γονιός για να μάθουν αγγλικά τα δύο πιτσιρίκια του, ενώ τώρα θα πρέπει να πληρώσει επιπλέον ένα 23%, δηλαδή 35 ευρώ το μήνα παραπάνω [σε εννέα (9) μήνες 310 ευρώ παραπάνω].

Μαύρη θα είναι γι' αυτόν και η στιγμή που τα παιδιά του θα φθάσουν στο Λύκειο, οπότε αυξάνουν και οι ανάγκες. Γιατί αν κάποιος πληρώνει 400 ευρώ (για κάθε παιδί) για φροντιστήρια Γ' Λυκείου το μήνα, τώρα θα πρέπει να «σκάσει» άλλα 92 ευρώ (δηλαδή για 9 μήνες, άλλα 828 ευρώ)!

Στον αντίποδα αυτής της αντιλαϊκής ρύθμισης βρίσκεται ένα άλλο δώρο προς τα εύπορα στρώματα και την αστική τάξη. Πρόκειται για την απαλλαγή από το φόρο των ιδιωτικών σχολείων και των κολλεγίων, μιας και για τη λαϊκή «πλέμπα», τα ιδιωτικά σχολεία και τα κολλέγια είναι απλησίαστα έτσι κι αλλιώς.

Απώλεια σοβαρότητας...

Εξακόσιες λέξεις χρειάστηκε ο αναπληρωτής υπουργός Παιδείας Τάσος Κουράκης για να μας πει ότι «κόμμα» και «κυβέρνηση της Αριστεράς» δεν είναι ταυτόσημα, διότι το «κόμμα» «οργανώνει και διεκδικεί την εξουσία προς όφελος των τάξεων που εκπροσωπεί», ενώ η «κυβέρνηση της Αριστεράς» «κινείται στη σφαίρα που πραγματικό και όχι στο επίπεδο του επιθυμητού»! Γιατί τόση φλυαρία; Ο Ανδρέας Παπανδρέου είχε πει το ίδιο πράγμα με πολύ λιγότερα λόγια. Πέραν της φλυαρίας, εντοπίζουμε και απροσεξία. Διότι αν το «κόμμα» «οργανώνει την εξουσία», τότε κάνει την ίδια δουλειά με την κυβέρνηση, οπότε ο διαχωρισμός αποδεικνύεται εκ του πονηρού.

Ποιες τάξεις εκπροσωπεί το κόμμα ΣΥΡΙΖΑ; Υποτίθεται, όλες τις άλλες πλην της αστικής τάξης. Και τι ακριβώς κάνει για να τις εκπροσωπήσει; Προφανώς, διεκδικεί την εξουσία. Καταρχάς, την κυβερνητική εξουσία, η οποία δεν ταυτίζεται με την εξουσία, σύμφωνα με τη θεωρητική προσέγγιση του ευρωρεβιζιονισμού που ασπάζεται ο ΣΥΡΙΖΑ. Πρώτα παίρνουμε την κυβέρνηση και σιγά-σιγά, χρησιμοποιώντας την κυβέρνηση ως εργαλείο, καταχτάμε την εξουσία. Κάπως έτσι δεν τα λέει το θεωρητικό σχήμα; Το θεωρητικό σχήμα, βέβαια, μιλάει και για κάτι «διαδοχικές ρήξεις», αλλά ως μην το μεπερδέψουμε πολύ.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, λοιπόν, πήρε την

κυβέρνηση και ζητούμενο γι' αυτόν (υποτίθεται ότι) είναι η κατάκτηση της εξουσίας. Πάντα για λογαριασμό των εκμεταλλευόμενων τάξεων. Στο όνομά τους, η «κυβέρνηση της Αριστεράς» οφείλει να υλοποιήσει το πρόγραμμα του κόμματος «με έναν ιδιαίτερο τρόπο», όπως λέει ο υπουργός του ΣΥΡΙΖΑ. Σε τι συνίσταται αυτός ο «ιδιαίτερος τρόπος»; Στο ότι «λαμβάνει υπόψη τους συσχετισμούς όχι μόνο στην κοινωνία αλλά και στο διεθνές επίπεδο, υπολογίζει με ρεαλισμό τις συμμαχίες και τις χτίζει σε όλα τα επίπεδα».

Πώς ακριβώς πολιτεύεται η «κυβέρνηση της Αριστεράς» στην Ελλάδα; Εθιξε σε τίποτα την αστική τάξη; Πήρε ένα μέτρο υπέρ των εκμεταλλευόμενων τάξεων; Μήπως το Μνημόνιο-3 και ο Αρμαγεδδώντας των εφαρμοστικών του νόμων (ακόμη δεν έχουμε δει τίποτα) συνιστούν «ετεροχρονισμούς, υποχωρήσεις και συμβιβασμούς», που κατά τον Κουράκη είναι απολύτως συμβατά με τον «ιδιαίτερο τρόπο» που είναι υποχρεωμένη να χρησιμοποιεί η κυβέρνηση; Υποθέτουμε ότι δεν το ισχυρίζεται ούτε αυτός, γι' αυτό και χρησιμοποιεί μια άλλη κατηγορία που είναι συμβατή με τη «σφαίρα του πραγματικού», στην οποία είναι υποχρεωμένη να κινείται: «Ενίοτε και συνθηκολογήσεις μετά από ήττες (όπως η πρόσφατη συμφωνία μετά την ήττα κατά τις διαπραγματεύσεις)».

Συνήθως, οι ανατρεπτικές

δυνάμεις που ηττώνται παίρνουν το δρόμο για τις φυλακές, στην καλύτερη περίπτωση, ή τα εκτελεστικά αποσπάσματα, στη χειρότερη. Όχι μόνο οι ανατρεπτικές, αλλά ακόμη και οι απλώς προοδευτικές-δημοκρατικές. Ο Σαλβαδόρ Αγιέντε εκτελέστηκε εν ψυχρώ από τους αμερικανοκίνητους πραξικοπηματίες του Πινοσέτ, όπως ασφαλώς γνωρίζει ο Κουράκης. Στον δε Ενρίκο Μπερλίνγκουερ δεν επετράπη καν να συμμετάσχει σε ιταλική κυβέρνηση, διότι οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές δεν τον εμπιστεύονταν. Αντίθετα, στην περίπτωση της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ έχουμε το φαινόμενο μια μερίδα ιμπεριαλιστών (αμερικανοί, γάλλοι, ιταλοί) να τη στηρίζει, κόντρα σε μια άλλη μερίδα (γερμανούς), και αφού όλοι μαζί την εξαναγκάσαν να υπογράψει μια ταπεινωτική για την ίδια, αποικιοκρατική για τη χώρα και εξοντωτική για το λαό της συμφωνία, να τη στηρίζουν πλέον όλοι μαζί («Μόνον αυτός μπορεί να σώσει την Ελλάδα», έγραφε η γερμανική FAZ για τον Τσίπρα)! Δεν ακούγεται και τόσο... πειστικό το επιχείρημα του Κουράκη. Δεν κουμπώνει ούτε κατ' ελάχιστον με την ιστορική πείρα.

Σύμφωνα με τη «θεωρία Κουράκη», η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ υπέστη μια ήττα και αναγκάστηκε να συνθηκολογήσει. Πρέπει όμως να στηριχτεί και να παραμείνει στη θέση της, ώστε να ανασυγκροτηθεί και

να αντεπιτεθεί για να πετύχει τη νίκη! Προς όφελος των αδυνάτων πάντοτε. Κι εμείς πρέπει να πιστέψουμε ότι σύμπας ο αστικός κόσμος στην Ελλάδα και σύμπασες οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις εκτός Ελλάδας, πιέζουν να παραμείνει για καιρό ακόμη στην εξουσία η κυβέρνηση Τσίπρα, για να εφαρμόσει στην πράξη τη συμφωνία που υπέγραψε, εκμεταλλευόμενη τη συναίνεση του υπόλοιπου αστικού πολιτικού φάσματος. Δηλαδή, οι εχθροί των τάξεων που εκπροσωπούν ο ΣΥΡΙΖΑ και η κυβέρνηση του προσπαθούν να δώσουν σ' αυτή την κυβέρνηση το χρόνο για να ανασυγκροτηθεί και να πάρει τη ρεβάν!

«Είναι λάθος να αξιολογείται το έργο της διακυβέρνησης - σε περιορισμένο χρονικό διάστημα - θετικά ή αρνητικά, μόνο από το εάν συμπίπτει περισσότερο ή λιγότερο με τα αιτήματα, την ιδεολογία και τους στόχους της Αριστεράς, ακόμη και με τα κινήματα ή το κόμμα», γράφει ο Κουράκης. Και πώς πρέπει να αξιολογείται το έργο της διακυβέρνησης; Με βάση τις διακηρύξεις καλών προθέσεων της κυβέρνησης, προφανώς! Ο βουλευτής και υπουργός του ΣΥΡΙΖΑ ζητά... θεολογική πίστη στην κυβέρνηση, της οποίας αποτελεί μέλος.

«Η κυβέρνηση καθώς ασκεί εν τοις πράγμασι πολιτική, μπορεί και πρέπει να έχει την ευχέρεια να κινείται με τρόπο

που να εξασφαλίζει την υλοποίηση εν τέλει των προταγμάτων της Αριστεράς. Φτάνει να μην αποτελεί αυτή η άσκηση πολιτικής την εγκατάλειψη των οραματικών στοιχείων και των αξιών της», συνεχίζει ο Κουράκης! Χρειάζεται ιδιαίτερη ικανότητα (ή πλήρης αποδιοργάνωση υπό καθεστώς πανικού), για να γράφεις δυο προτάσεις που αθροιζόμενες παράγουν το απόλυτο άτοπο. Η κυβέρνηση πρέπει να πολιτεύεται έτσι που να υλοποιεί εν τέλει «τα προτάγματα της Αριστεράς», αλλά κριτήριο για την πολιτική της είναι να μην εγκαταλείπει «τα οραματικά στοιχεία και τις αξίες της»! Δηλαδή, η κυβέρνηση μπορεί να εφαρμόζει μια βάρβαρη μνημονιακή πολιτική, αλλά άμα εξακολουθεί να δηλώνει πιστή «στα οραματικά στοιχεία και τις αξίες της Αριστεράς», τότε μπορούμε να πούμε ότι η μνημονιακή πολιτική «εξασφαλίζει την υλοποίησή εν τέλει των προταγμάτων της Αριστεράς»!

Δε συνεχίζουμε, γιατί θέλουμε να προστατεύσουμε τη δική μας σοβαρότητα. Μια τελευταία παρατήρηση μόνο. Ας αφήσει ήσυχο τον Μπρεχτ ο Κουράκης, διότι μάλλον δεν «το έχει». Οι στίχοι του μεγάλου μαρξιστή ποιητή «Τιμώ εκείνους που αλλάζουν/ και ίδιοι μένουν» αποτελούν μαστίγιο για τους Κουράκηδες. Κι όταν δεν το αντιλαμβάνονται, τότε εκτός από υπηρέτες της αστικής τάξης γίνονται και γελοίοι.

Ξεφτίλα του ΣΥΡΙΖΑ και της Βουλής

Πρόκειται πραγματικά για κακόγουστο θέατρο που ξεφτιλίζει ακόμα παραπέρα το ελληνικό αστικό κοινοβούλιο. Μιλάμε για τη συμπεριφορά της Κωνσταντοπούλου, που διαφωνεί με το κόμμα της, διαφωνεί και με τις διαδικασίες που ακολουθούνται στη Βουλή, όμως όχι μόνο δεν παραιτείται, αλλά προσπαθεί να εκμεταλλευτεί το θεσμικό της πόστο για να προωθήσει τις προσωπικές της πολιτικές απόψεις. Από την άλλη, με μοναδικό κριτήριο το εσωκομματικό παιχνίδι που παίζεται στον ΣΥΡΙΖΑ, η ηγετική του ομάδα δεν ξεκαθαρίζει τα πράγματα, αλλά αφήνει την κατάσταση να σέρνεται. Διότι το παιχνίδι που παίζεται εσωκομματικά συνοψίζεται στο αν θα τους διαγράψουν, ηρωοποιώντας τους, ή αν θα τους σπρώξουν σε εθελούσια έξοδο.

Αυτό που έγινε την περασμένη Τετάρτη ήταν πραγματική ιλαροτραγωδία. Η Κωνσταντοπούλου κατήγγειλε ότι κάποιοι προσπαθούν να στραγγαλίσουν τη δημοκρατία στην Ελλάδα, ότι γίνεται πραξικόπημα, εκβιασμός και πειθαναγκασμός της νόμιμα εκλεγμένης κυβέρνησης, εκβιασμός που μετακυλιέται κατά ριπάς στη Βουλή. Η ίδια ισχυρίστηκε ότι καταγγέλλει μόνο τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, όμως στην πραγματικότητα καταγγέλλει και την κυβέρνηση Τσίπρα ότι υποτάσσεται (αυτή, άλλωστε, είναι η έννοια του πειθαναγκασμού) στους εκβιασμούς τους. Το ότι δεν τολμά να το πει αυτό ανοιχτά δείχνει ότι δε διέπεται από κάποια θεσμική εμμονή και τυπολατρεία (αλλιώς θα έπρεπε να μιλήσει όχι μόνο για τον εκβιαστή, αλλά και για τον εκβιαζόμενο), αλλά ότι παίζει πολιτικά παιχνιδάκια, όπως και οι Λαφαζανικοί.

Ως εδώ καλά, αφού θα μπορούσε να πει κανείς ότι πρόκειται για τις πολιτικές απόψεις μιας βουλευτή. Όμως η Κωνσταντοπούλου περιέβαλε τις προσωπικές της απόψεις με το θεσμικό κύρος της προέδρου της Βουλής, απαιτώντας -ως απόλυτος δικτάτορας- να εκφράσει αυτή το σώμα. Όμως, η Βουλή είχε ήδη αποφασίσει (με πλειοψηφία και μάλιστα μεγάλη), ότι θα ψηφίσει τα προκαταρκτικά-προαπαιτούμενα νομοθετήματα του Μνημόνιου-3 με τη διαδικασία του κατεπείγοντος. Το αποφάσισαν οι αρμόδιες Επιτροπές, το αποφάσισε η διάσκεψη των προέδρων (το όργανο που καθορίζει την ημερήσια διάταξη της Βουλής), το αποφάσισε και η Ολομέλεια, στην οποία η Κωνσταντοπούλου έθεσε προς κρίση την απόφαση της διάσκεψης των προέδρων.

Πώς, λοιπόν, η Κωνσταντοπούλου επιμένει ότι δεν



πρόκειται για προσωπικές της απόψεις, αλλά για θεσμικές απόψεις; Δύο επιλογές είχε μετά από τις ψηφοφορίες που έγιναν στη Βουλή: ή να παραιτηθεί, επικαλούμενη την πλήρη διάσταση ανάμεσα στις απόψεις της και στις απόψεις της ξεφτιλισμένης πλειοψηφίας της Βουλής (αυτό θα ήταν πολιτική απόφαση) ή να εφαρμόσει πιστά τις αποφάσεις αυτής της ξεφτιλισμένης πλειοψηφίας (αυτό αποτελεί θεσμική της υποχρέωση). Αυτή επέλεξε να κινηθεί έξω από το πλαίσιο των αποφάσεων της πλειοψηφίας της Βουλής, προσπαθώντας μάλιστα να εμπλέξει τον Παυλόπουλο και τον Τσίπρα στους σχεδιασμούς της, αφού τους ζήτησε να γίνουν... ταχυδρόμοι της και να στείλουν στους ομολόγους τους την επιστολή της!

Ο Παυλόπουλος την άδεια-σε μεγαλοπρεπέστατα, χαρακτηρίζοντας τις απόψεις της προσωπικές και συστήνοντάς της, αν θέλει, να προωθήσει μόνη της την επιστολή της. Η κυβέρνηση, με την ομιλία Βούτση στη Βουλή, πέταξε για μια ακόμη φορά τη μπάλα στην εξέδρα. Την επομένη, η Κωνσταντοπούλου συναντήθηκε με τον Τσίπρα, μετά από δικό της αίτημα, και βγαίνοντας έκανε δηλώσεις σα να μην τρέχει τίποτα. Το δε Μαξίμου περιορίστηκε να διαρρεύσει ανεπίσημα, ότι ο πρωθυπουργός εξέφρασε «τον προβληματισμό του για τη θεσμική δυσαρμονία (sic!) που προκαλείται από την κατά τα άλλα σεβαστή επιλογή της να διαφοροποιείται από την συλλογική κατεύθυνση της κυβέρνησης και της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας που την στηρίζει».

Για να μιλήσουμε αυστηρά πολιτικά, θα πούμε μόνο ένα πράγμα. Οποιος θέλει να υπερασπιστεί μια δίκαια υπόθεση, δεν κάνει θεσμικά παιχνιδάκια άθλιου συνδικαλιστικού επιπέδου, αλλά διαχωρίζει τη θέση του, καταγγέλλει την πλειοψηφία της Βουλής και απευθύνεται στο λαό. Δεν ενεργεί εν είδει «λόρδου δικτάτορα» που υπερασπίζεται με το ξίφος του μια κυβέρνηση και μια Βουλή που υποχωρούν στους εκβιασμούς. Με τις συνδικαλιστικές της ταρζανιές η Κωνσταντοπούλου δεν ξεφτιλίζει

μόνο τις κοινοβουλευτικές διαδικασίες (κάτι που μας αφήνει παγερά αδιάφορους, όταν δεν μας προκαλεί ιλαρότητα), αλλά ξεφτιλίζει και την ίδια την έννοια της αντίστασης. Εκείνο που την ενδιαφέρει είναι μόνο η αυτοπροβολή της, η συγκέντρωση πολιτικής δύναμης, για να μπορέσει να τη διαπραγματευθεί στο χρηματιστήριο του ΣΥΡΙΖΑ, είτε με τους Λαφαζανικούς είτε ακόμα και με τους Τσιπραίους, όταν φανεί καθαρά η κατεύθυνση στην οποία θα εξελιχθούν τα πράγματα.

Για τους ίδιους ακριβώς λόγους, οι Τσιπραίοι εκφράζουν μεν τη δυσάρεσκέιά τους για τα καμώματα της Κωνσταντοπούλου, δεν τολμούν όμως να την αποκαθηλώσουν από την προεδρία της Βουλής, γιατί έχουν τα μάτια στραμμένα στο φραξιονιστικό αγώνα που μαίνεται στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ. Ξέρουν ότι η «Αριστερή Πλατφόρμα» θέλει να σπρώξει τον Τσίπρα στη διαγραφή των βουλευτών της, ώστε ν' αρχίσει τις καταγγελίες για παραβίαση των καταστατικών αρχών του ΣΥΡΙΖΑ, προκειμένου να τραβήξει κάποιους ταλαντευόμενους. Στο παρασκήνιο η ομάδα Τσίπρα κάνει τις δικές της κινήσεις, ώστε να τραβήξει αυτή τους ταλαντευόμενους. Περιτεύει να πούμε πως όλο αυτό το αηδιαστικό φραξιονιστικό παιχνίδι δεν έχει καμιά σχέση με τα συμφέροντα του ελληνικού λαού, αλλά ούτε και με την έννοια της πολιτικής ηθικής, που σαν σημαία κουνάνε όλες οι φράξιες και τα άτομα που φραξιονίζουν.

Life style

Πολλοί εξεπλάγησαν με το «ναι» του Μπαρουφάκη στο δεύτερο προκαταρκτικό νόμο του Μνημόνιου-3. Ιδιαίτερα οι δημοσιογράφοι, που τον είχαν ακούσει προηγουμένως να τους λέει ότι θα ψηφίσει και πάλι «όχι». Αν είχαν προσέξει, όμως, όσα είχε πει ο «έχω ξεφύγει τελείως» Τσακαλώτος σε μια από τις συνεχείς παραληρηματικές παρεμβάσεις του, θα έπρεπε να περιμένουν το «ναι» του Μπαρουφάκη, ως προϊόν μιας ακόμη παρασκηνιακής συμφωνίας ανάμεσα στους αστέρες της συριζικής καμαρίλας.

Μπορεί ο Τσίπρας να έβαλε στην ίδια μεριά της ζυγαριάς τον Λαφαζάνη και τον Μπαρουφάκη, ειρωνευόμενος την πρότασή του για έκδοση παράλληλου χρήματος με «χαρτάκια ΙΟΥ», μπορεί η κυριακτική «Αυγή» να πέρασε γενεές δεκατέσσερις τον ροκ σταρ, χαρακτηρίζοντάς τον ακόμη και «μαθητευόμενο πολιτικό», όμως ο Τσακαλώτος παρουσίασε άλλη εικόνα: «Πρέπει να σας πω ότι η διαπραγματευτική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ ήταν ενιαία. Πράξαμε συλλογικά και οι δυσκολίες που είχαμε δεν είχαν σχέση με το ποιος ήταν Υπουργός Οικονομικών, ποιος ήταν ο συντονιστής της διαπραγματευτικής ομάδας (...) Αυτή είναι η αλήθεια. Και όσοι προσπαθούν να διαιρέσουν το ΣΥΡΙΖΑ με τους καλούς και τους κακούς, δεν θα με βρουν εμένα σύμφωνο. Θα προσπαθήσω να εξηγήσω ότι έχουμε καλά και κακά επιχειρήματα για ό,τι έχει γίνει. Και σας παρακαλώ πολύ μην επενδύετε στο δι-αχωρισμό και στο σχίσμα του ΣΥΡΙΖΑ γιατί πολύ σύντομα θα διαψευστείτε».

Ο Τσακαλώτος έβγαλε λάδι τον Μπαρουφάκη κι αυτός ανταπέδωσε με ένα «ναι». Η συμφωνία κλείστηκε προφανώς την ίδια μέρα και πρέπει να είχε την έγκριση του Μαξίμου, που ήθελε μια θεαματική «μεταστροφή». Πιο θεαματική απ' αυτή του Μπαρουφάκη δε θα μπορούσε να υπάρξει. Όσο για τον «ροκ σταρ», εκτός του ότι είναι χαρακτηριστική περίπτωση χωρίς αρχές κακομαθημένου αστού, είναι και εξόχως πραγματιστής. Οι Λαφαζανικοί τον έχουν στο περίμενε, τα σχέδιά τους δεν τα γνωρίζει, το μέλλον τους είναι αβέβαιο, γιατί λοιπόν να μη συνάψει μια πρόσκαιρη ανακωχή με τους Τσιπραίους, μέχρι να πάρει τις οριστικές του αποφάσεις;

Διδυμάκι

Σ' αυτή τη νέα κοινοβουλευτική συνεδρίαση της ξεφτίλας έλαμψε και πάλι το διδυμάκι Αλέξη-Βαγγέλα. Κάνουν διάλογο (και εκτενή μάλιστα) μόνο μεταξύ τους (ο Τσίπρας δεν απαντά σε κανέναν άλλο πολιτικό αρχηγό), κρατούν τους κανόνες ευπρέπειας και κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να στήσουν ξανά στα πόδια του το δικοματισμό.

Ο Τσίπρας χρειάζεται σ' αυτή τη φάση τον Βαγγέλα και ο Βαγγέλας χρειάζεται τον Τσίπρα για να μπορέσει να κατοχυρωθεί ως αρχηγός της ΝΔ. Γιατί βέβαια δεν πήρε το «δαχτυλίδι» από τον Σαμαρά για να κάνει τη λάντζα και μετά να παραμερίσει υπέρ του Κυριάκου ή της Ντόρας. Ο παλιός είν' αλλιώς, όπως λέει και ο ίδιος, και το δείχνει στην πράξη.

Αντιασφαλιστικό πραξικόπημα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 9

θίγονται θεμελιωμένα συνταξιοδοτικά δικαιώματα. Πλέον, δεν ισχύει το πότε θεμελίωσαν δικαίωμα σύνταξης, αλλά το πότε υποβάλλουν αίτηση για σύνταξη. Ετσι, χιλιάδες ασφαλισμένοι, που μπορούσαν να έχουν βγει στη σύνταξη οποτεδήποτε τα προηγούμενα χρόνια (μέχρι και 31.12.2014), αλλά παρέμειναν στη δουλειά με τη βεβαιότητα ότι το θεμελιωμένο δικαίωμά τους δε θα θιγεί, ξαφνικά, χωρίς καμιά προειδοποίηση, με τρόπο καθαρά γκανγκστερικό, υπάγονται στη ρύθμιση του νόμου Λοβέρδου, με αποτέλεσμα η σύνταξή τους να υποστεί μείωση. **Κατά τα άλλα, οι κυβερνητικοί αλήτες, με πρώτους τους Τσίπρα-Τσακαλώτο, ισχυρίζονται ότι δεν έθιξαν τις συντάξεις με τη συμφωνία που έκλεισαν.**

Πρόκειται για πραξικόπημα που όμοιό του δεν έχει ξαναγίνει. Αντιασφαλιστικές ανατροπές έχουν γίνει πολλές, όμως πάντοτε υπήρχε σεβασμός στα θεμελιωμένα συνταξιοδοτικά δικαιώματα, πράγμα που ήταν απαραίτητο για να υπάρχει εμπιστοσύνη στο ίδιο το ασφαλιστικό σύστημα και να ενθαρρύνονται εργαζόμενοι να παραμένουν στη δουλειά και μετά τη θεμελίωση δικαιώματος σύνταξης. Όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις σεβάστηκαν αυτό τον κανόνα, η τελευταία στη σειρά όμως, η «για πρώτη φορά Αριστερά», τον έσπασε μπαμπέσικα. Ερχεται και λέει σ' αυτούς τους εργαζόμενους ότι ήταν μαλάκες που δε βγήκαν στη σύνταξη μέχρι 31.12.2014, επειδή έδωσαν βάση στην εξασφάλιση του θεμελιωμένου δικαιώματός τους και πίστεψαν ότι μπορούν να το ασκήσουν όποτε θέλουν, χωρίς δυσμενείς συνέπειες.

Πέρα από τα πλήγματα που δέχονται όσοι είχαν θεμελιώσει δικαίωμα σύνταξης, η συγκεκριμένη ρύθμιση αποτελεί **σαφές προανάκρουσμα για αυτά που γίνουν τον Οκτώβριο, με τη γενική αντιασφαλιστική ανατροπή.** Τα ποσοστά αναπλήρωσης όλων των κατηγοριών των ασφαλισμένων, για όλες τις περιόδους ασφάλισης, πριν και μετά το 2010, θα μπουν στην κλίνη του Προκρούστη και θα υποστούν σημαντικές μειώσεις, ώστε να οδηγηθούμε σε σημαντικά μικρότερες συντάξεις. Εννοείται πως το κύριο βάρος θα πέσει στα ποσοστά αναπλήρωσης της περιόδου μέχρι 31.12.2010.

Ηταν τόσο η βιασύνη τους να πραγματοποιήσουν αυτό το αντιασφαλιστικό πραξικόπημα που το έκαναν τόσο αρπακωλά-τζιδικά ώστε άφησαν «ουρές» που πρέπει να κόψουν με άλλη νομοθετική ρύθμιση. Αλλάξαν μεν την πρώτη παράγραφο του άρθρου 4 του Ν. 3863/2010, όμως άφησαν άθιχτη τη δεύτερη παράγραφο του ίδιου άρθρου, που προβλέπει: «Ειδικά για όσους θεμελιώνουν δικαίωμα σε σύνταξη γήρατος ή αναπηρίας από φορείς κύριας ασφάλισης ή το Δημόσιο μέχρι 31.12.2014, το ετήσιο ποσοστό υπολογισμού της σύνταξης που αντιστοιχεί σε κάθε έτος ασφάλισης από 1.1.2013 και εφεξής δεν μπορεί να υπερβαίνει το 2% των συντάξιμων αποδοχών ή των ασφαλιστικών κατηγοριών». Δηλαδή, με την πρώτη παράγραφο καταργείται η εξαίρεση όσων θεμελίωσαν συνταξιοδοτικό δικαίωμα μέχρι 31.12.2014, ενώ με τη δεύτερη παράγραφο η εξαίρεση επανέρχεται σε ό,τι αφορά τα ποσοστά αναπλήρωσης των ετών μετά την 1.1.2013!

Το σημαντικότερο είναι ότι άφησαν άθιχτη την παράγραφο 3 του άρθρου 4 του αντιασφαλιστικού Ν. 3865/2010, που αναφέρεται στο συνταξιοδοτικό σύστημα του Δημοσίου. Σύμφωνα με αυτή τη διάταξη, όσοι θεμελίωσαν δικαίωμα σύνταξης μέχρι 31.12.2014 εξαιρούνται από το νέο τρόπο υπολογισμού της σύνταξης. Τι είχαμε μέχρι τώρα για τους εργαζόμενους στο Δημόσιο; Είχαμε δυο νόμους, που ψηφίστηκαν με διαφορά ημερών, να επαναλαμβάνουν την ίδια ρύθμιση. Ηταν, όμως, η ίδια ρύθμιση, αυτή που κατοχύρωνε τα θεμελιωμένα μέχρι 31.12.2014 συνταξιοδοτικά δικαιώματα. Τι έχουμε τώρα; Έχουμε δύο νόμους που λένε διαφορετικά πράγματα για τους ίδιους ασφαλισμένους. Ο μεν Ν. 3863 τροποποιήθηκε και δεν αναγνωρίζει στους εργαζόμενους του Δημοσίου θεμελιωμένο συνταξιοδοτικό δικαίωμα μέχρι 31.12.2014, ο δε Ν. 3865 δεν τροποποιήθηκε και αναγνωρίζει στους ίδιους εργαζόμενους θεμελιωμένο συνταξιοδοτικό δικαίωμα μέχρι 31.12.2014. Γι' αυτό σας λέμε ότι σίγουρα θα κάνουν νέα παρέμβαση, για να μην προλάβουν να αιτηθούν τη συνταξιοδότησή τους πολλοί εργαζόμενοι που έχουν θεμελιώσει συνταξιοδοτικό δικαίωμα μέχρι 31.12.2014.

Αυτή η τσαπατσουλιά στη διαχείριση του ίδιου του αντιασφαλιστικού πραξικοπήματος αποτελεί μια επιπλέον απόδειξη του ότι έχουμε να κάνουμε με αδίστακτους λωποδύτες, ικανούς για το χειρότερο. Τσιράκια της τρόικας, σπεύδουν να ικανοποιήσουν κάθε απαίτησή της, έστω και χωρίς στοιχειώδη νομοτεχνική επεξεργασία. Σημασία γι' αυτούς έχει να δείξουν καλή διαγωγή στα μεγάλα αφεντικά. Τα υπόλοιπα μπορούν να τα ρυθμίσουν με διαδοχικές νομοθετικές παρεμβάσεις, έστω κι αν τις ψηφίζουν μεταμεσονύχτιες ώρες.

αντικΥΝΩΝΙΚΑ

Μεγάλη μέρα για τη ρωμιοσύνη (μην τη κλαις) η Τετάρτη 29 Ιουλίου, καθώς μια τέτοια μέρα πριν από ενενήντα χρόνια γεννιόταν ο Μίκης Θεοδωράκης.

Μεγάλη μέρα όμως για τη (β)ρωμιοσύνη (να την κλαις) κι αυτή που υπουπογοποιήθηκε ο εκ Κατακώλου ηθοποιός Παύλος Χαϊκάλης (προηγήθηκαν άλλοι high κάλοι) από την «πρώτη φορά αριστερά» κυβέρνηση της ελπίδας. Παρένθεση: η ελπίδα βρήκε φριχτό θάνατο καθώς ερχόταν. Διαφεύδοντας και την μυθιστορική ανακρίβεια ότι πεθαίνει τελευταία. Κλείνει η παρένθεση.

«Προσμέναμε οι μαύροι με ανοιχτό το στόμα / στα πράγματα να έλθη και το δικό μας κόμμα / να πάρωμ' επί τέλους και 'μεις καμιά μερίδα / να ζήσωμε για λίγο καιρό απ' την πατρίδα» (Γεώργιος Σουρής).

Τελικά η αριστερή (τι γελάτε ρε;) ελληνική κυβέρνηση κατέθεσε μια ιστορική συνεισφορά στο παγκόσμιο γίνεσθαι, καθώς απέδειξε –μέσω του επικεφαλής της– γιατί το έρπειν και ο έρπης έχουν κοινή ρίζα...

Δεν είναι μόνο αυτά. Μακρύς ο κατάλογος, θα μπορούσαμε να γεμίσουμε στήλες επί στήλων επί στύλων. «Πρέπει να ευχαριστήσω δημόσια την κυβέρνηση των ΗΠΑ και τον πρόεδρο Obama, διότι ενδεχομένως χωρίς τη δική τους συμβολή και επιμονή ότι η συμφωνία πρέπει να περιλαμβάνει και θέματα χρέους και αναπτυξιακό ορίζοντα, ίσως να μην πετυχαίναμε». Ολική επαναφορά Σημίτη μετά από δεκαεννιά χρόνια, μόνο που αυτή τη φορά έχει άλλο πρόσωπο... Τα παραπάνω λόγια προέρχονται από συνέντευξη του Γιάννη Δραγασάκη στο ραδιοφωνικό όργανο του ΣυΡΙΖΑ «στο Κόκκινο» και στον διευθυντή του σταθμού Κώστα Αρβανίτη. Ο αντιπρόεδρος του ΣυΡΙΖΑ ένιωσε την ανάγκη να ευχαριστήσει τους... «φίλους και συμμάχους Αμερικανούς», αλλά ο ραδιοσταθμός δεν τη συμμερίστηκε (μάλλον... οσφραινόμενος τις επιπτώσεις) και έσπευσε να υποβαθμίσει τη δήλωση γράφοντας στην ιστοσελίδα του (όπου μπορείτε να ακούσετε και το ηχητικό με τη συνέντευξη) ότι «ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης είπε χαρακτηριστικά ότι θα άξιζε ένα "ευχαριστώ" στις ΗΠΑ και τον πρόεδρο Obama, που συνέβαλαν στο να αναδειχθεί το ζήτημα του μη βιώσιμου χρέους». Όλα αυτά για το νέο μνημόνιο που έρχεται να τσακίσει τη χώρα! Έχουν ξεφύγει!...

Η επίθεση με τόξο στο σπίτι του Σημίτη στους Αγίους Θεοδώρους έρχεται να καταδειξει ότι η κρίση άγγιξε και το κίνημα. Πάντως αποδείχθηκε ότι η σφεντόνα κάνει καλύτερη δουλειά, εγγυημένα.

Απειλείται πια ανοιχτά από τον Χρήστο Θηβαίο η πρώτη θέση του Τζίμη Πανούση και του μόνιμου κάτοχου Γιώργου Νταλάρα, καθώς και άλλων. Ο υιός τενόρου της λυρικής που τον μεγάλωσε σε κοινόβια ένα gay ζευγάρι, αυτός που μετέπειτα έγινε γαμπρός του Θάνου Μικρούτσικου (συγγνώμη αν σας πέτυχα στο φαγητό) και μαθητής του Ουμπέρτου (echo, echo, echo...), κλέβει την παράσταση με τις δηλώσεις που έκανε στο Δημοτικό Ραδιόφωνο Θεσσαλονίκης. Δεν χρειάζεται να τις επαναλάβουμε, είναι άλλωστε πολλές αλλά και γνωστές πια σε όλους, ειδικά μετά την ετυμηγορία του κόσμου και τη σωρεία των απόλυτα πετυχημένων σχολίων στο διαδίκτυο. Για γέλια και για κλάματα οι... στρατευμένοι καλλιτέχνες.

Φυσικά τα δρώμενα της απέραντης θεατρικής σκηνής δεν εξαντλούνται εδώ. Και οι Ισπανοί πήραν μια γεύση από το (πιθανό ή λιγότερο πιθανό, θα δούμε στο τέλος της χρονιάς) μέλλον τους, ακούγοντας τον επικεφαλής του «Rodemos» Πάμπλο Ιγκλέσιας και πολιτικό σύμμαχο του Alexis να λέει ότι «η συμφωνία ανάμεσα στην Ελλάδα και τους πιστωτές της προσφέρει τουλάχιστον σταθερότητα και έναν ορίζοντα για την αναδιάρθρωση του υπέρογκου χρέους». Μην παραλείποντας να προσθέσει -όπως κάθε σουπιά που σέβεται τον εαυτό και τον σάκο με το μελάνι της- ότι «σ' εμένα, όπως και στον Αλέξη, δεν αρέσει η συμφωνία, όμως ήταν μια κατάσταση στο όριο: είτε η συμφωνία είτε μία έξοδος από το ευρώ».

Και στη γειτονική με την Ισπανία χώρα, οι Πορτογάλοι αφήνουν τα σκουπίδια τους μπροστά στις πόρτες των τραπεζών. Μ' ένα σμπάρο δύο, τρία, πολλά τρυγόνια. Εμείς ούτε γι' αυτή τη στοιχειώδη, παιδίαστική μα καταδεικτική αντίδραση δεν είμαστε πλέον ικανοί.

Κοκκινোসκουφίτσα



Η ελπίδα δεν θα έρθει. Της έτυχε κάτι...

Τσαλακώνουν τη νομιμότητα για χάρη του Μελισσανίδη

Ο ψωριάρης με τα λόγια χτίζει ανώγεια και κατώγεια. Η φράση ταιριάζει ταμάρ στον Γατούλη της ΑΕΚ. Μπορεί να πέρασε ένας χρόνος από τότε που θα έβγαине η άδεια και θα έμπαιναν οι μπουλντόζες, μπορεί να βγήκε και η απόφαση του ΣτΕ, που έκρινε συνταγματικές τις προκλητικά αντισυνταγματικές ρυθμίσεις του νόμου 4277/2014, όμως άδεια δεν εκδόθηκε (ακόμα και το γιοφύρι της Αρτας πιο γρήγορα... αδειοδοτήθηκε) και δεν προβλέπεται να εκδοθεί (όπως κατ' επανάληψη έχουμε γράψει, χωρίς στο μεταξύ να έχει μεσολαβήσει κάτι που να μας κάνει ν' αλλάξουμε την εκτίμησή μας).

Το «σύστημα Γατούλη», όμως, πρέπει κατά τακτά χρονικά διαστήματα να ξαναξεσταίνεται τη σούπα με το εξωτικό όνομα «Οπου να 'ναι μπαίνουν οι μπουλντόζες», γιατί τα προηγούμενα χρόνια αποδείχτηκε αποτελεσματικό μαντζούνι στην πώληση των εισιτηρίων διαρκείας. Αγόραζε ο οπαδός εισιτήριο διαρκείας για να βλέπει την ομάδα του στη Γ' και τη Β' Εθνική, σε τιμές... Καμπ Νου, αλλά ταυτόχρονα γινόταν και μέτοχος στην «Αγία Σοφιά». Κι επειδή όλοι κατάλαβαν ότι οι μετοχές που αφειδώς μοίρασε ο Γατούλης είναι «πέτρινες» και άρχισε η γκρίνια, έπρεπε και φέτος να ξαναξεσταθεί η ίδια σούπα.

Μετά την απόφαση του ΣτΕ, λοιπόν, η οποία πουθενά δεν τέμνεται με τις διαδικασίες έκδοσης της οικοδομικής άδειας, οι οποίες μπορούσαν να προχωρήσουν κανονικά και όσο εκκρεμούσε η διαδικασία του ΣτΕ, άρχισε το παραμύθι της δημόσιας διαβούλευσης επί της μελέτης περιβαλλοντικών επιπτώσεων, την οποία καθυστέρουσε υποτίθεται ο Λαφαζάνης, αλλά θα δινόταν σε διαβούλευση, μετά από «παρέμβαση σε ψηλό επίπεδο». Μέχρι που την περασμένη Τετάρτη, η περιφέρεια Αττικής ανακοίνωσε ότι παρέλαβε από τη Διεύθυνση Περιβαλλοντικής Αδειοδότησης του ΥΠΑΠΕΝ τη Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων, για το περιεχόμενο της οποίας οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να ενημερωθούν και να εκφράσουν τις απόψεις τους μέχρι τις 2 Σεπτέμβρη (οι προθεσμίες καθορίζονται από το νόμο).

Πρόκειται για μια **παράνομη πράξη**, στην οποία συνέπραξαν η Διεύθυνση Περιβαλλοντικής Αδειοδότησης του ΥΠΑΠΕΝ και οι αρμόδιες Διευθύνσεις της περιφέρειας. Η παρανομία έγκειται στο ότι **ως φορέας του έργου αναφέρεται η «Δικέφαλος 1924 ΑΕ»**, μια εταιρία που δεν έχει (και από το νόμο δεν

μπορεί να αποκτήσει οποιαδήποτε ιδιοκτησιακή σχέση με το οικόπεδο που έχει παραχωρηθεί από το Δημόσιο στο Ερασιτεχνικό Σωματείο ΑΕΚ.

Δε θεωρούμε καθόλου συμπτωματικό το γεγονός ότι η ΜΠΕ στάλθηκε από το ΥΠΑΠΕΝ στην περιφέρεια την επομένη της αποχώρησης από την κεφαλή του υπουργείου του Π. Λαφαζάνη και της παράδοσης στον Π. Σκουρλέτη. Προκειμένου να διαλευκάνουμε τι ακριβώς έχει συμβεί, επικοινωνήσαμε με τον πρώην υπουργό την Τετάρτη. Συνεργάτης του μας είπε το βράδυ της ίδιας μέρας ότι ο Π. Λαφαζάνης θα μας τηλεφωνήσει την επομένη για να του θέσουμε τα ερωτήματά μας. Μέχρι την Πέμπτη το βράδυ δεν είχε επικοινωνήσει.

Ο προϊστάμενος της Διεύθυνσης Περιβαλλοντικής Αδειοδότησης του ΥΠΑΠΕΝ Επαμεινώνδας Τολέρης (έχει ενεργή ανάμιξη και στην έγκριση της ΜΠΕ της «Ελληνικός Χρυσός» για το εργοστάσιο στις Σκουριές, η οποία εγκρίθηκε με βάση τις διαβεβαιώσεις της... εταιρίας!), τον οποίο ρωτήσαμε πώς αναγόρευσε σε φορέα του έργου μια εταιρία που δεν έχει καμιά ιδιοκτησιακή σχέση, μας απάντησε ότι η υπηρεσία του δεν ελέγχει το ιδιοκτησιακό! Μας είπε, μάλιστα, ότι υπάρχει και σχετική νομολογία του ΣτΕ που τον καλύπτει! Για το γεγονός ότι έστειλε τη ΜΠΕ στην περιφέρεια μια μέρα μετά την αποχώρηση του Π. Λαφαζάνη, μας απάντησε ότι αυτό ήταν συμπτωματικό και πως ο υπουργός δεν εμπλέκεται στη διαδικασία, παρά μόνο υπογράφει την τελική έγκριση της ΜΠΕ. Εννοείται πως δεν τον πιστέψαμε, πολύ περισσότερο που παραδέχτηκε ότι ο υπουργός γνώριζε την υπόθεση!

Το βασικό ζήτημα, όμως, είναι η αναγνώριση της εταιρίας του Μελισσανίδη ως φορέα του έργου, υπό το πρόσχημα ότι δεν ελέγχεται το ιδιοκτησιακό κατά τη φάση ελέγχου της ΜΠΕ. Αυτό, πέραν του ότι προσκορούσε ο κάθε «τρελός» να φτιάχνει μια ΜΠΕ, ν' ασχολούνται δημόσιες υπηρεσίες με τον έλεγχο της και στο τέλος να αποδεικνύεται ότι ο «τρελός» δεν έχει κανένα δικαίωμα, προσκρούει στο σύστημα και στις διατάξεις του για την προστασία της ιδιοκτησίας. Κάθε δημόσια υπηρεσία είναι υποχρεωμένη να ελέγχει το ιδιοκτησιακό ζήτημα σε μια υπόθεση που φθάνει ενώπιόν της.

Πέραν των παραπάνω, στη συγκεκριμένη υπόθεση είναι γνωστό πως υπάρχει εμπλοκή στο ΥΠΑΠΕΝ. Και μάλιστα

εμπλοκή που αφορά το ιδιοκτησιακό και έχει μπλοκάρει τις διαδικασίες έκδοσης οικοδομικής άδειας εδώ και ένα χρόνο. Ο προϊστάμενος της ΔΟΚΚ, που ήταν η αρχική αρμόδια υπηρεσία για την έκδοση Εγκρισης και Αδειας Δόμησης, από τον περασμένο Αύγουστο έστειλε έγγραφο στη «Δικέφαλος 1924 ΑΕ», με το οποίο της ζήτησε να αποδείξει ότι νομιμοποιείται να ζητήσει την έκδοση Εγκρισης και Αδειας Δόμησης. Στη συνέχεια, η σκυτάλη πέρασε στη ΔΑΟΚΑ (διεύθυνση που δημιουργήθηκε από τη συγχώνευση δύο παλαιότερων διεθνύσεων), η προϊσταμένη της οποίας απευθύνθηκε στο Αυτοτελές Τμήμα Νομοθετικής Πρωτοβουλίας και Έργου του υπουργείου, με το ερώτημα αν η εταιρία του Μελισσανίδη νομιμοποιείται να ζητήσει την έκδοση Εγκρισης και Αδειας Δόμησης. Το Τμήμα απάντησε αρχικά ότι τα έγγραφα που προσκόμισε η «Δικέφαλος 1924 ΑΕ» είναι ανεπαρκή και έθεσε μια σειρά σημαντικά νομικά ζητήματα. Ο Μελισσανίδης συγκάλυψε άρον-άρον τη γνωστή γενική συνέλευση-παρωδία της ΑΕΚ, η οποία ενέκρινε (χωρίς να το διαβάσει καν) το περιβόητο παραχωρητήριο.

Όπως έχουμε γράψει, πρόκειται για μια εξ ολοκλήρου παράνομη σύμβαση. Πυρήνας της παρανομίας είναι το ότι το ακίνητο (είτε στην αρχική του έκταση είτε στην έκταση που διαμορφώνει ο δασοκτήνας Ν. 4277/2014, κόβοντας ένα κομμάτι άλσους και παραχωρώντας το στην ΑΕΚ) έχει παραχωρηθεί στην ΑΕΚ **μόνο κατά χρήση, δι-οίκηση και διαχείριση, υπό τον όρο ότι σ' αυτό θα ασκεί κοινωφελή δραστηριότητα** και συγκεκριμένα την άθληση των αθλητών της. Αυτό το ακίνητο που της έχει παραχωρηθεί, η ΑΕΚ **δεν έχει το δικαίωμα να το παραχωρήσει σε οποιονδήποτε τρίτο και μάλιστα σε μια κερδοσκοπική ανώνυμη εταιρία, η οποία δεν ασκεί κοινωφελή δραστηριότητα**.

Αυτή η παράνομη σύμβαση κατατέθηκε από τους ανθρώπους του Μελισσανίδη στη ΔΑΟΚΑ και αυτή, ως όφειλε, τη διαβίβασε στο Αυτοτελές Τμήμα Νομοθετικής Πρωτοβουλίας και Έργου, προκειμένου να εκφέρει τη νομική του γνώμη για τη νομιμοποίηση ή μη της «Δικέφαλος 1924 ΑΕ». **Το Τμήμα ακόμη δεν έχει απαντήσει**, γι' αυτό και η υπόθεση της άδειας εξακολουθεί να παραμένει μπλοκαρισμένη εδώ και ένα χρόνο.

Δεν μπορεί όλ' αυτά να μην τα γνωρίζει ο Ε. Τολέρης. Δεν μπορεί να μην τα γνωρίζουν οι αρμόδιες διευθύνσεις της περιφέρειας. Πρόκειται για ένα

ζήτημα που απασχόλησε και εξακολουθεί να απασχολεί την επικαιρότητα. Εμπειροί υπάλληλοι είναι, γνωρίζουν πολύ καλά ότι πρόκειται για οικόπεδο που έχει παραχωρηθεί σε ένα ερασιτεχνικό σωματείο. Πώς εμφανίζεται ξαφνικά μια ανώνυμη εταιρία (που εξ ορισμού δεν έχει καμιά σχέση με το ερασιτεχνικό σωματείο) και καταθέτει ΜΠΕ ζητώντας Αδεια Εγκρισης Περιβαλλοντικών Όρων; Και μόνο αυτό θα τους έκανε δυο φορές προσεκτικότες στο να ελέγξουν το ιδιοκτησιακό, για να μην υπάρξουν προβλήματα.

Γι' αυτό και μιλάμε για παράνομη πράξη της διοίκησης, η οποία έγινε για να εξυπηρετήσει τον Μελισσανίδη. Και έγινε στη χρονική «τρύπα» που μεσολάβησε ανάμεσα στην αποχώρηση ενός υπουργού και στην ανάληψη του υπουργείου από έναν άλλο.

Ο Π. Σκουρλέτης έχει υποχρέωση να ανακαλέσει αμέσως τη ΜΠΕ που στάλθηκε στην περιφέρεια και να ελέγξει αυστηρά τους υπαλλήλους που έκαναν αυτή την προκλητική ενέργεια. Αν δεν το κάνει, θα επιβεβαιώσει εκείνο το παπαγαλάκι του Μελισσανίδη που έγραψε πριν από λίγες μέρες σε οπαδική ιστοσελίδα: «*Τώρα στην θέση του [Π. Λαφαζάνη], στο αρμόδιο Υπουργείο θα έχουμε εκτός σοβαρής έκπληξης τον Πάνο Σκουρλέτη. Πολύ πιο light κατάσταση από τον Λαφαζάνη. Εδώ και αν είναι η ευκαιρία της ΑΕΚ να προχωρήσει... Η ΑΕΚ θα έχει πολύ πιο εύκολο έργο, το επόμενο διάστημα με τον Πάνο Σκουρλέτη επικεφαλής του Υπουργείου Παραγωγικής Ανασυγκρότησης, Περιβάλλοντος και Ενέργειας*». Εμείς, πέρα απ' αυτό το άρθρο, θα απευθυνθούμε στο νέο υπουργό ΠΑΠΕΝ και θα του ζητήσουμε να πάρει θέση. Αλλωστε, εκκρεμεί αίτησή μας, στην οποία ουδέποτε απάντησε ο προκάτοχός του Π. Λαφαζάνης.

ΥΓ. Εννοείται πως η ΜΠΕ, ακόμη κι αν εγκριθεί, δεν οδηγεί ούτε καν στην έκδοση Αδειας Εγκρισης Περιβαλλοντικών Όρων, διότι θα προσκρούσει στο ότι το οικόπεδο δεν ανήκει στην εταιρία του Μελισσανίδη. Ο ίδιος ο Ε. Τολέρης παραδέχτηκε πως αν από τη διαβούλευση αποδειχτεί κάτι τέτοιο, τότε δε θα υπογράψει ο υπουργός και δε θα εκδοθεί ΑΕΠΟ. Όσο για την Εγκριση και Αδεια Δόμησης, δεν εξαρτάται από τη ΜΠΕ, όπως δεν εξαρτιόταν και από την απόφαση του ΣτΕ. Η εταιρία του Μελισσανίδη δεν μπορεί να χτίσει γήπεδο σε οικόπεδο ιδιοκτησίας του Δημοσίου παρά μόνο με διαδικασίες σκανδάλου Βατοπεδίου.

Με υπογραφή ΣΥΡΙΖΑ πλέον

Σκλαβοπάζαρο «ωφελούμενων»

«Σας καλώ με ανοικτή διάθεση αυτοκριτικής να συμβάλετε με τις προτάσεις σας στον επανασχεδιασμό των προγραμμάτων τα οποία θα ανακοινώσουμε σε εύλογο χρονικό διάστημα», έλεγε η αναπληρώτρια υπουργός Εργασίας Ράνια Αντωνοπούλου απευθυνόμενη στους εκπροσώπους των ΚΕΚ, σε σύσκεψη που οργάνωσε στο υπουργείο στις 19 Φλεβάρη. «Οφείλουμε να ορθολογικοποιήσουμε το σύστημα έτσι ώστε τα κονδύλια για προγράμματα να έχουν μεγαλύτερη αποδοτικότητα για τους ανέργους», πρόσθεσε.

Ηταν η εποχή που τα στελέχη της νέας κυβέρνησης δήλωναν πως θα αλλάξουν ριζικά αυτά τα προγράμματα, έτσι που να εξυπηρετούν τους ανέργους και όχι τους καπιταλιστές εργοδότες και τα ΚΕΚ. Η Αντωνοπούλου δήλωνε πως στόχος της είναι να επεκταθεί το διάστημα απασχόλησης από τους πέντε μήνες στους εννέα έως έντεκα μήνες και ο μισθός από τα 500 ευρώ να αυξηθεί σταδιακά, ακολουθώντας την αύξηση του κατώτατου μισθού, όπως αυτός θα διαμορφωθεί μετά τη νομοθετική ρύθμιση της κυβέρνησης και τη συμφωνία των κοινωνικών εταίρων. Σε ό,τι αφορά τους πόρους του προγράμματος, έλεγε ότι μπορεί να εξευρεθούν από την αναδιανομή των 3 δισ. ευρώ που προορίζονται για την κοινωνική εργασία, από τα οποία το 60% προοριζόταν για αμοιβές και το 40% για αναλώσιμα.

Στη συνέχεια, όταν αποφασίστηκε η εφαρμογή του προγράμματος 32.433 θέσεων προσωρινής κοινωφελούς εργασίας στους ΟΤΑ, μετά από συμφωνία της Αντωνοπούλου με το προεδρείο της ΚΕΔΕ, ανακοινώθηκε ότι για λόγους πιεστικότητας το πρόγραμμα θα εφαρμοστεί όπως είχε σχεδιαστεί (με τους παλιούς όρους), όμως στη συνέχεια όλα θ' αλλάξουν. «Η αναπληρώτρια υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, αποσαφίνισε ότι στο επόμενο κοινωφελές πρόγραμμα θα υπάρξουν σημαντικές αλλαγές προκειμένου να ανταποκρίνεται περισσότερο στις ανάγκες των ανέργων και των οικογενειών τους αλλά και στις ανάγκες των τοπικών κοινωνιών», μας ενημέρωνε Δελτίο Τύπου του υπουργείου στις 27



Φλεβάρη.

Και φτάσαμε στο «Voucher Τουρισμού για 8.000 θέσεις εργασίας», που ανακοινώθηκε στις 2 Ιούλη, με την κα Αντωνοπούλου πέντε μήνες στο πόστο της.

«Το συγκεκριμένο πρόγραμμα ανα-σχεδιάστηκε από την αναπληρώτρια υπουργό σε συνεργασία με τον Σύνδεσμο Ελληνικών Τουριστικών Επιχειρήσεων (ΣΕΤΕ) με σκοπό τη στοχευμένη κατάρτιση και την παροχή των μέγιστων δυνατών ωφελημάτων στους ανέργους», μας ενημέρωσε το υπουργείο με Δελτίο Τύπου. Βέβαια, επανασχεδιασμός σε συνεργασία με τον ΣΕΤΕ, ένα από τα πιο επιθετικά συνδικάτα των καπιταλιστών (μνημιώδης έχει υπάρξει η συνεργασία του με την τρόικα), δεν προϊδεάζει για κάτι το θετικό, όμως πρέπει να δούμε και συγκεκριμένα τι αλλαγές έγιναν.

Μη φανταστείτε επέκταση της διάρκειας απασχόλησης σε εννέα ως έντεκα μήνες και αύξηση του «μισθού» πάνω από τα 500 ευρώ. Ως προς αυτά, δηλαδή ως προς τα στοιχεία που αφορούν τους ανέργους, το πρόγραμμα είναι ίδιο κι απαράλλαχτο με το περσινό.

Τι αλλαγές έγιναν τότε; Όπως μας πληροφόρησε το υπουργείο, «με βάση τον ανασχεδιασμό του προγράμματος έγιναν οι εξής βελτιώσεις: Δημιουργείται ειδικό Μητρώο των επιχειρήσεων του κλάδου που θα ζητούν ανέργους για πρακτική άσκηση (ανά ειδικότητα και περιοχή). Έτσι εξασφαλίζεται πλέον η άμεση επιλογή των επιχειρήσεων του κλάδου στην υλοποίηση του προγράμματος.

Για πρώτη φορά αντιμετωπίζεται η

υποκατάσταση εργασίας κατά τη διάρκεια της πρακτικής άσκησης των ανέργων στις επιχειρήσεις. Οι επιχειρήσεις στις οποίες θα κάνουν πρακτική οι άνεργοι δεν θα επιτρέπεται να προβούν σε μείωση του προσωπικού τους, από την ημερομηνία υπογραφής της ένταξής τους στο έργο και για όσο διάστημα διαρκεί η υλοποίηση της πρακτικής άσκησης».

Η πρώτη αλλαγή έρχεται να βολέψει τους καπιταλιστές του τουρισμού, τους μεγαλοξενοδόχους κυρίως, οι οποίοι δε θα χρειάζονται την παρέμβαση των ΚΕΚ ή κάποιων ΜΚΟ, αλλά θα διαλέγουν μόνοι τους τους «σκλάβους» τους. Η δεύτερη είναι καταρχάς υποτιθέμενη αλλαγή. Πάντοτε απαγορευόταν η μείωση του προσωπικού σε επιχειρήσεις που έπαιρναν εργαζόμενους με τέτοια προγράμματα (από την εποχή των stage ακόμη). Μηχανισμός να τους ελέγξει δεν υπάρχει, όμως, κι ό,τι υπάρχει είναι στην πλειοψηφία του διεφθαρμένο. Για να μη μιλήσουμε για τις κομπίνες με τις πολλές εταιρίες που υπάρχουν στα μεγάλα τουριστικά συγκροτήματα, με αποτέλεσμα οι καπιταλιστές να μπορούν άνετα να παίρνουν «ωφελούμενους» στη μια εταιρία και να απολύουν εργαζόμενους από μια άλλη.

Και βέβαια, οι εργαζόμενοι που μπαίνουν σ' ένα τέτοιο πρόγραμμα, ιδιαίτερα στις τουριστικές επιχειρήσεις, μετατρέπονται κυριολεκτικά σε σκλάβους, «χτυπώντας» καθημερινά δωδεκάωρα και κάνοντας οποιαδήποτε δουλειά τους υποδειχτεί από τους μαντζαράδες των μονάδων, με την ελπίδα ότι μπορεί στη συνέχεια να τους κρατήσουν στη δουλειά.

Ο πιο αντιλαϊκός φόρος

Από την εποχή ακόμη της «σκληρής διαπραγματεύσεως» με τους τοκογλύφους-δανειστές, ο «εξορθολογισμός» του φορολογικού συστήματος» αποτυπώθηκε ξεκάθαρα στη συμφωνία της 20ής Φλεβάρη. Εκτοτε και μέχρι να υπάρξει η κατάληξη στο Eurosummit της 13ης Ιούλη, η φιλολογία για τον ΦΠΑ, τους συντελεστές του και τις μετατάξεις προϊόντων από τον ένα συντελεστή στον άλλο έδιναν και έπαιρναν, προοικονομώντας μια ακόμα ληστρική έφοδο στα ήδη τσακισμένα από την καπιταλιστική κρίση νοικοκυριά.

Όπως κατ' επανάληψη έχει γραφεί στην «Κόντρα», ο ΦΠΑ είναι ένας εξορισμού αντιλαϊκός φόρος, καθότι έμμεσος. Με λίγα λόγια, είναι ένας φόρος που δεν προσαρμόζεται στην οικονομική κατάσταση του φορολογούμενου. Στις καπιταλιστικές κοινωνίες, που είναι ταυτόσημες με την ανισότητα, η επιβολή φόρων όπως ο ΦΠΑ μεταφράζεται σε μεγαλύτερη εξαθλίωση για τους αδικημένους.

Ο ΦΠΑ είναι ένας αντιστρόφως προοδευτικός φόρος. Δηλαδή, αν αναλογιστούμε τη συνέπεια της συγκεκριμένης έμμεσης φορολόγησης στο εισόδημα, θα διαπιστώσουμε ότι ένας σταθερός συντελεστής λειτουργεί υπέρ του κοινωνικού τμήματος που έχει το μεγαλύτερο εισόδημα. Άλλο είναι να αγοράζει ένα πακέτο τσιγάρα (πληρώνοντας 23% ΦΠΑ) ένας «εργαζόμενος» με voucher των 500 ευρώ μηνιαίως και άλλο ο Βαρδινογιάννης. Μεγαλύτερο ποσοστό φορολόγησης αναλογεί στον πρώτο παρά στον δεύτερο.

Μιλώντας για την ανισότητα και προκειμένου να αποδώσουμε το φόντο της συνολικότερης κατάστασης, αναφέρουμε ότι σε έκθεσή του ο ΟΟΣΑ προειδοποιεί πως η οικονομική ανισότητα στην Ελλάδα έχει φτάσει σε επικίνδυνα επίπεδα, με το 1% του πληθυσμού να κατέχει το 14,9% του εθνικού πλούτου και το φτωχότερο 40% να κατέχει μόλις το 4,9%. Ενδεικτικά, ο δείκτης S80/S20, σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία, ανέρχεται στο 6,6%. Πρακτικά, αυτό σημαίνει πως το πλουσιότερο 20% του πληθυσμού έχει 6,6 φορές μεγαλύτερο εισόδημα από το φτωχότερο 80%. Επομένως, η ανισότητα δεν είναι κάτι φαντασικό αλλά αποτυπώνεται (αρκετά υποτιμημένη το δίχως άλλο) και σε επίσημες στατιστικές.

Έχοντας συνθέσει το «τοπίο», ας εξετάσουμε αναλυτικότερα τα αποτελέσματα του ΦΠΑ. Αρχικά, πρέπει να δούμε τη σημασία του συγκεκριμένου φόρου για το κράτος. Σύμφωνα με στοιχεία του Γραφείου Προϋπολογισμού του Κράτους στη Βουλή για την περίοδο 1988-2011, η έμμεση φορολόγηση συνεισφέρει στα γενικότερα φορολογικά έσοδα σε ποσοστό της τάξης του 60% και σε αυτό το ποσοστό το 87% είναι ο ΦΠΑ. Μέχρι το 2005, οι συντελεστές του ΦΠΑ αυξήθηκαν μόνο μια φορά, ενώ από το 2009 και μετά (στα μηνιασιακά χρόνια) γνώρισαν τις περισσότερες και τις μεγαλύτερες αυξήσεις τους. Από το ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης και έπειτα, οι έμμεσοι φόροι απορροφούν περίπου το 15% (η συγκεκριμένη έρευνα φτάνει μέχρι το 2011) της κατα-

ναλωτικής δαπάνης των νοικοκυριών, με αποτέλεσμα τα φτωχότερα νοικοκυριά να ξοδεύουν ακόμα περισσότερα σε βασικά είδη όπως τρόφιμα, ένδυση και μεταφορές. Το σημερινό νούμερο σίγουρα είναι μεγαλύτερο, δεδομένου ότι τα εισοδήματα των νοικοκυριών φθίνουν συνεχώς. Και βέβαια, για να επανέλθουμε στη λογική της έμμεσης φορολόγησης (σύμφωνα πάντα με τα στοιχεία του Γραφείου Προϋπολογισμού), το χρονικό διάστημα 1988-2011 το φτωχότερο 20% του πληθυσμού είδε να αυξάνεται το ποσοστό των φόρων που πλήρωνε κατά 4%, ενώ το πλουσιότερο 20% κατά 2%.

Μέσα στη θεωρία, λοιπόν, υπάρχει η παραδοχή ότι οι έμμεσοι φόροι επιβαρύνουν τους φτωχότερους, γι' αυτό μια αναδιανεμητική λύση είναι η επικέντρωση στους άμεσους φόρους, όπως ο Φόρος Εισοδήματος Φυσικών Προσώπων με τις εκπτώσεις που παρέχει. Βέβαια, εδώ προκύπτει ακόμα μια αντίφαση. Πώς θα εισπράξει ένα κράτος και θα αντισταθμίσει αυτή την αδικία, όταν η ανεργία -σύμφωνα με τα δημοσιευμένα (και υποεκτιμημένα) στοιχεία- φτάνει το 27%; Όταν ένας στους τρεις περίπου δεν έχει εισόδημα, τι να «συνεισφέρει» στην κρατική μηχανή;

Προσπερνώντας αυτό το ρητορικό ερώτημα, άξιο αναφοράς είναι το γεγονός ότι το ποσοστό των φόρων προς τα συνολικά έσοδα της Γενικής Κυβέρνησης βαίνει συνεχώς μειούμενο: από το 0,87% που ήταν το 2004, φτάνει στο 0,79% το 2013, όταν στην Ευρωζώνη την ίδια περίοδο είναι περίπου σταθερό στο 0,91%. Φυσικά, ούτε λόγος για το Φόρο Εισοδήματος Νομικών Προσώπων (των επιχειρήσεων, δηλαδή). Εκεί η αντίστοιχη σχέση προς τα συνολικά έσοδα μειώνεται ακόμα πιο πολύ (από 2,8% το 2005 στο 1,1% το 2012), αφού εκεί παίζονται τα κέρδη των καπιταλιστών.

Τα συμπεράσματα; Πρώτον, ο ΦΠΑ (όπως και όλοι οι φόροι βέβαια) είναι ένα ακόμα εργαλείο απομύζησης των εργατών, που μειώνει ακόμα περισσότερο τα μέσα συντήρησής τους οδηγώντας τους στην εξαθλίωση. Είτε αυξάνοντας τους συντελεστές είτε μεταφέροντας βασικά αγαθά σε μεγαλύτερο συντελεστή, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο. Δεύτερον, επειδή το Μνημόνιο-3 έφτασε και τα μέτρα όπως «ο εξορθολογισμός του φορολογικού συστήματος» θα παρουσιαστούν ως απινιδωτές της ελληνικής οικονομίας, μπορούμε με μαθηματική ακρίβεια να προδιαγράψουμε το επερχόμενο φιάσκο. Τα φορολογικά έσοδα του κράτους δε θα αυξηθούν, αφού θα πέσει η βασική μεταβλητή του ελληνικού ΑΕΠ: η κατανάλωση. Αλλά, ακόμα και αν αυξηθούν οριακά (που αποκλείεται λόγω και της φοροδιαφυγής), η οικονομία δεν πρόκειται να «πάρει μπρος», όπως μας τάζουν. Τρίτον, οι τοκογλύφοι - δανειστές επιχειρούν με τέτοια μέτρα να βγάλουν από τη μύγα ξύγκι, δείχνοντας ουσιαστικά πώς λειτουργεί ο σύγχρονος ιμπεριαλισμός. Συνδυάζοντας τα τρία αυτά συμπεράσματα, προκύπτει η ανάγκη να μην αφήσουμε το συγκεκριμένο οικονομικό σύστημα να μας εξαθλιώνει περαιτέρω με τις πολιτικές του.

Εκπαιδευόμενη πέθανε από εξάντληση!

Έχε γραφεί το ρεπορτάζ της δι-επλανής στήλης για το Voucher τουρισμού, όταν δημοσιοποιήθηκε η συγκλονιστική καταγγελία του Σωματείου Ξενοδοχοϋπαλλήλων και Εργαζομένων στον Τουρισμό Ζακύνθου: εκπαιδευόμενη εργαζομένη από το εξωτερικό λιποθύμησε έξω από το δωμάτιό της, ενώ κατά τη μεταφορά της στο νοσοκομείο άφησε την τελευταία της πνοή.

Το σωματείο αναφέρεται στο δουλεμπόριο με τους μαθητευόμενους ή εκπαιδευόμενους εργαζόμενους, που δεν αφορά μόνο εργαζόμενους από την Ελλάδα, αλλά και «εισαγό-

μενους» από άλλες χώρες, οι οποίοι βγάζουν κανονική δουλειά, ενώ αμείβονται μόνο με 300-400 ευρώ το μήνα και χωρίς ένσημα (έχουν μόνο ασφάλιση επαγγελματικού κινδύνου). Το σωματείο καταγγέλλει ακόμη: «Η εντατικοποίηση μέχρι τα όρια της ανθρώπινης αντοχής, είναι ο κανόνας πίσω από την πολυτελή βιτρίνα των μεγάλων ξενοδοχείων. Οι βάρδιες φτάνουν και τις 12 ώρες τη μέρα χωρίς ρεπό! Οι συνθήκες δουλειάς φθείρουν την υγεία των εργαζομένων στα ξενοδοχεία, που αναφέρουν λιποθυμίες και πόνους στις αρθρώσεις και στη μέση! Κάτω

από συνεχές τρέξιμο για να βγει η δουλειά, συχνόι είναι οι τραυματισμοί, τα μικροατυχήματα. Οι εργαζόμενοι υποφέρουν από κρίσεις άγχους καθώς δουλεύουν κάτω από συνεχή πίεση».

Ίδια είναι η μεταχείριση και των ελλήνων εργαζομένων που πηγαίνουν στα τουριστικά κάτεργα δήθεν για πρακτική άσκηση, με το voucher των 500 ευρώ. Το νόμιμο δουλεμπόριο υπέρ των καπιταλιστών συνεχίζεται κανονικά και με την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, που προσκυνά τους μεγαλοξενοδόχους.

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Κ Θα τολμήσουν;

Εκτός από τις άλλες κατηγορίες που επισυνάπτουν στον Στεριώτη, οι επικριτές του αφήνουν σαφέστατα υπονοούμενα (κάποιοι το λένε και ευθέως), ότι με τις αποφάσεις του στηρίζει τον παράνομο τζόγο. Αναφερόμενοι στη σύνδεση της κάρτας παίχτη με το ΑΦΜ, τονίζουν ότι η πλειοψηφία των παιχτών δε θα αποφασίσει να παίξει στους νόμιμους «κουλοχέρηδες», γιατί θα κινδυνεύει να βρεθεί αντιμέτωπη με την εφορία, αν δε θα μπορεί να δικαιολογήσει τα ποσά που τζογάρει και τα οποία θα καταγράφονται στην ατομική κάρτα κάθε παίχτη.

Δε θα διαφωνήσουμε ότι το συγκεκριμένο επιχείρημα έχει βάση. Η σύνδεση της κάρτας παίχτη με το ΑΦΜ είναι ένα πολύ σημαντικό αντικίνητρο, αφού κανένας δε θέλει να υπάρχουν τέτοιου είδους «στατιστικά» στοιχεία στο φορολογικό του φάκελο. Το ερώτημα που μπαίνει επί της ουσίας είναι αν θα πρέπει να υπάρχουν περιορισμοί ή αν θα μπορεί ασύδοτα ο κάθε καπιταλιστής να «γδύνει» αυτούς που θα προσπαθήσουν να κερδίσουν ελπίδα τζογάροντας στους «κουλοχέρηδες».

Δεν νομίζω ότι θα διαφωνήσει κάποιος ότι για τους καπιταλιστές και τους κολαούζους τους το ερώτημα είναι ρητορικό. Οχι μόνο δεν έχουν κανένα ενδιασμό να «γδύνουν» όποιους κάνουν το λάθος και αναζητήσουν την ελπίδα στα gaming halls, αλλά απαιτούν να μην υπάρχει κανένας περιορισμός στο «γδύσιμο».

Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα, ο παράνομος τζόγος υπολογίζεται σε 6 δισ. ετησίως, χωρίς να μπορεί το κράτος να βάλει στα ταμεία του ούτε ευρώ. Τα φράγκα αυτά τζογάρονται στη συντριπτική πλειοψηφία τους στο διαδικτυακό τζόγο και όχι στις παράνομες αίθουσες και τα παράνομα υπόγεια με τους «κουλοχέρηδες», από τις οποίες με συντονισμένους ελέγχους θα μπορούσε ένα μικρό ποσοστό από τον τζίρο να καταλήξει στα κρατικά ταμεία. Η πρότασή τους προς την κυβέρνηση, η οποία με τις διαρροές από κύκλους του Μαξίμου τους κλείνει το μάτι, είναι η πλήρης απελευθέρωση της αγοράς και η έλλειψη οποιουδήποτε ελέγχου. Επί της ουσίας, ζητούν να νομιμοποιηθεί ο παράνομος τζόγος και να καθαγιαστεί στην κολυμπήθρα της ΟΠΑΠ ΑΕ, προκειμένου να έχει το κράτος έσοδα 300 εκατ. ευρώ ευρώ το χρόνο, να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας στα gaming halls και να μην διακινδυνεύει η κυβέρνηση να κλονίσει το κλίμα επενδύσεων με τους διεθνείς «επενδυτές».

Μένει να δούμε αν θα ικανοποιηθεί το αίτημά τους από την «για πρώτη φορά Αριστερά» κυβέρνηση.

Υψιστο αγαθό το μέγιστο κέρδος

Σε έντονη σύγκρουση ανάμεσα στις διάφορες φράξιες του ΣΥΡΙΖΑ έχει οδηγήσει η απόφαση του προέδρου της Επιτροπής Εποπτείας και Ελέγχου Παιγνίων (ΕΕΕΠ) Αντώνη Στεριώτη να αυστηροποιήσει το περιεχόμενο του Κανονισμού λειτουργίας και εξάπλωσης των 35.000 «κουλοχέρηδων». Ο Στεριώτης, σύμφωνα με τα ρεπορτάζ σε εφημερίδες και τηλεοπτικούς σταθμούς, είναι άνθρωπος του Βαρουφάκη και προσπαθεί να υπονομεύσει την προσπάθεια της κυβέρνησης, αφαιρώντας με τις αποφάσεις του περίπου 300 εκατ. ευρώ από τα κρατικά ταμεία. Μάλιστα, σύμφωνα με διαρροές από τα αριστερά παπαγαλάκια του Μαξίμου, θα υπάρξει σύντομα πρωτοβουλία από τον αντιπρόεδρο της κυβέρνησης Γιάννη Δραγασάκη για να αντιμετωπιστούν οι συνέπειες και να υλοποιηθεί απρόσκοπτα η εγκατάσταση των «κουλοχέρηδων».

Ας δούμε όμως ποιο είναι το «έγκλημα» του Στεριώτη. Ο πρόεδρος της ΕΕΕΠ αυστηροποίησε τον Κανονισμό στα σημεία που αφορούν το ημερήσιο όριο απωλειών ανά παίχτη, τον ημερήσιο χρόνο που θα μπορεί να παίξει, το ωράριο λειτουργίας και τις προϋποθέσεις για την έκδοση της «κάρτας παίχτη». Πιο αναλυτικά, οι αλλαγές έχουν ως εξής:

1. Το ανώτερο όριο ημερήσιων απωλειών είναι 80 ευρώ, ενώ στον αρχικό κανονισμό 80 ευρώ ήταν το όριο απωλειών για κάθε συνεδρία. Αρχικά, ο κάθε παίχτης σε κάθε συνεδρία, δηλαδή κάθε φορά που έβαζε και έβγαζε την κάρτα παίχτη, μπορούσε να χάσει ποσό μέχρι 80 ευρώ, χωρίς να υπάρχει ανώτερος αριθμός «συνεδριών» ανά μέρα, ενώ

τώρα η πάροχος εταιρία υποχρεούται να διακόπτει τη συνεδρία όταν ο παίχτης χάσει 20 ευρώ και αυτό γίνεται μέχρι τέσσερις φορές.

2. Ο εβδομαδιαίος χρόνος συμμετοχής στο παιχνίδι ορίζεται σε 10 ώρες, ενώ αρχικά ήταν 12 ώρες.

3. Το ωράριο λειτουργίας των καταστημάτων VLTs (gaming halls) περιορίζεται κατά 3 ώρες και είναι 10.00-24.00, ενώ αρχικά ήταν 9.00-2.00.

4. Η έκδοση κάρτας παίχτη, μέσω της οποίας μπορεί κάποιος να παίξει στους «κουλοχέρηδες», προϋποθέτει να δώσει ο παίχτης το ΑΦΜ του.

Οι παραπάνω αλλαγές είχαν ως αποτέλεσμα την ορισμένη αντίδραση της ΟΠΑΠ ΑΕ, η οποία ανακοίνωσε ότι θα αναστείλει τη λειτουργία των VLTs και θα προσπαθήσει να πείσει την κυβέρνηση να υιοθετήσει ένα ρυθμιστικό πλαίσιο που «θα διασφαλίζει το δημόσιο συμφέρον και τα δημόσια έσοδα και παράλληλα θα επιτρέπει την οικονομική βιωσιμότητα της επιχειρηματικής δραστηριότητας των VLTs, για την ΟΠΑΠ ΑΕ και τους διαχειριστές των καταστημάτων της».

Ο λόγος της αντίδρασης είναι προφανής. Η θέσπιση ορίου ημερησίων απωλειών σε συνδυασμό με τη σύνδεση της κάρτας παίχτη με το ΑΦΜ του παίχτη, άρα και με την εφορία, είναι δυο σημαντικά αντικίνητρα για τους «επενδυτές» της ΟΠΑΠ ΑΕ, αφού είναι μαθηματικά σίγουρο ότι θα μειώσουν τα προσδοκώμενα κέρδη. Δε γνωρίζουμε αν ο Στεριώτης ενεργεί κατόπιν εντολών του Βαρουφάκη ή της Αριστερής Πλατφόρμας και έχει ως στόχο να δημιουργή-

σει επιπλέον προβλήματα στην παρέα του Τσίπρα. Είναι ένα σενάριο που δεν μπορούμε να αποκλείσουμε, γιατί ξέρουμε ότι σε μια σκληρή εσωκομματική αντιπαράθεση στα αστικά κόμματα, τα χτυπήματα κάτω από τη μέση είναι συνηθισμένη τακτική. Επίσης, δε γνωρίζουμε αν ο Στεριώτης, μαζί με τον Δημήτρη Παναγέα, που διόρισε ως μέλος στην ΕΕΕΠ, θα προσπαθήσουν να πάρουν τη ρεβάνς για την εκδίωξή τους από το Καζίνο Λουτρακίου το 2012, με την κατηγορία ότι οδήγησαν με την πολιτική τους σε σημαντική μείωση των εσόδων της εταιρίας, και από την ΟΠΑΠ ΑΕ, από την οποία ο Παναγέας διεκδικεί με αγωγή 3,5 εκατ. ευρώ και την επαναπρόσληψή του στην εταιρία. Είναι και αυτό ένα σενάριο που μπορεί να έχει δόση αλήθειας.

Αυτό που είναι σίγουρο, όμως, και δεν μπορεί να αμφισβητηθεί είναι η απαίτηση της ΟΠΑΠ ΑΕ και η προσπάθεια των ΜΜΕ να παρθούν πίσω οι αποφάσεις Στεριώτη, προκειμένου να μεγιστοποιηθεί το ποσοστό κέρδους της εταιρίας, ακόμα και αν αυτό είναι σε βάρος των παιχτών που θα κινδυνεύουν να χάσουν μεγάλα ποσά. Αν πραγματικά αληθεύουν και τα δημοσιεύματα περί πρωτοβουλίας Δραγασάκη, θα είναι επίσης σίγουρο και πέραν οποιασδήποτε αμφισβήτησης, ότι η κυβέρνηση, προσπαθώντας να βάλει στα άδεια κρατικά ταμεία έστω και ένα ευρώ παραπάνω, δε θα διστάσει να πάρει μέτρα που ευνοούν εξόφθαλμα τη μεγιστοποίηση του κέρδους μιας καπιταλιστικής επιχείρησης, θέτοντας σε κίνδυνο τους παίχτες.

Εδώ βρίσκεται η ουσία του θέματος και όχι στην εσωκομματική αντιπαράθεση, που προβάλλουν τα ΜΜΕ για να αποπροσανατολίσουν. Η παρική ή ανύπαρκτη εσωκομματική κόντρα προβάλλεται για να κρύψει την αβάντα που πιθανόν να προσπαθήσει να κάνει ο Δραγασάκης στην ΟΠΑΠ ΑΕ. Όσο για το θέμα εμπιστοσύνης που δημιουργείται στους «διεθνείς επενδυτές» και τη «βόμβα στις επενδύσεις και την επιχειρηματικότητα» από τις αποφάσεις Στεριώτη, δε νομίζουμε ότι χρειάζεται να επιχειρηματολογήσουμε ιδιαίτερα για να αποδείξουμε την αβάντα που προσπαθούν να κάνουν τα ΜΜΕ και οι «ειδικοί» οικονομικοί αναλυτές στην ΟΠΑΠ ΑΕ. Καπιταλιστικές «επενδύσεις» σε μια εξαρτημένη και χρεοκοπημένη χώρα, σημαίνει κυνήγι του μέγιστου χρέους με κάθε μέσο και κάθε ασυδοσία.

Κος Πάπιας
 papias@eksegersi.gr

ΣΙΝΕΜΑ

ΜΑΘΙΟΥ ΓΟΥΡΤΣΑΣ

Pride

Μια πολιτική κομεντί -σύμφωνα με σχετική δήλωση του σκηνοθέτη- μας έρχεται αυτήν την εβδομάδα από τη Μεγάλη Βρετανία. Εμπνευσμένη από αληθινά γεγονότα, η ιστορία που αφηγείται η ταινία για πολύ κόσμο παραμένει άγνωστη. Το 1984 η Θάτσερ ανακοίνωσε ότι θα κλείσει είκοσι ανθρακωρυχεία και θα ακολουθούσαν και άλλα εβδομήντα. Απεργιακές κινητοποιήσεις ξέσπασαν σε όλη τη χώρα. Μια ομάδα ομοφυλόφιλων ακτιβιστών από το Λονδίνο (LGSM - Λεσβίες Γκέι Υποστηρίζουν τους Ανθρακωρύχους) αποφασίζει να σταθεί έμπρακτα στο πλευρό των ανθρακωρύχων και ξεκινά οικονομική καμπάνια για το ταμείο τους.



Όπως εύκολα καταλαβαίνει κανείς, στην αρχή είχαν να αντιμετωπίσουν στερεότυπα και προκαταλήψεις και των ιδίων των απεργών. Η ταινία κλείνει με την παρέλαση των γκέι (gay pride) στο Λονδίνο το 1985, στην οποία συμμετείχαν και οι ανθρακωρύχοι. Μάλιστα, στην παρέλαση υπάρχει κι ένας διάλογος μεταξύ αυτής της ομάδας γκέι και των διοργανωτών, οι οποίοι υποστηρίζουν ότι η παρέλαση δεν είναι πολιτική αλλά γιορτή, και γι' αυτό καλό θα ήταν η πολιτική να παραμείνει έξω από την παρέλαση. Φυσικά, τα πούλμαν των ανθρακωρύχων ανατρέπουν το κλίμα. Τέτοιες απόψεις, όμως, επικρατούν και σήμερα, γι' αυτό βλέπουμε τις εν λόγω παρελάσεις να μοιάζουν (λιγότερο ή περισσότερο) με θλιβερό καρναβάλι και όχι με διεκδικητικές πορείες για τα δικαιώματά τους.

Ο σκηνοθέτης δικαίως χαρακτηρίζει την ταινία του κομεντί, καθώς αυτή πληροί όλα τα τυπικά χαρακτηριστικά του είδους. Καταφέρνει όμως να μετριάσει έναν ενδεχόμενο διδακτισμό. Στηρίζεται πάρα πολύ στο χιούμορ, σε ένα χιούμορ που ταιριάζει σε τέτοιου είδους ταινίες, και έχει μια καθαρά συναισθηματική προσέγγιση στο θέμα του. Φυσικά, το πιο δυνατό στοιχείο της ταινίας είναι η ιστορία της αυτή καθεαυτή.

ΑΝΤΟΥΑΝ ΦΟΥΚΟΥΑ

Αριστερόχειρας

Αν και αριστερόχειρας, ο Μπίλι Χόουπ είναι πρωταθλητής του μποξ, έχει παντρευτεί μια υπέροχη γυναίκα και έχουν μια υπέροχη κόρη. Ξαφνικά, ο Μπίλι φτάνει στην καταστροφή και τότε αποφασίζει να παλέψει για να πάρει πίσω τη ζωή και την καριέρα του. Α, ξεχάσαμε να αναφέρουμε ότι μεγάλωσε σε ορφανοτροφείο (το μισοθεωρήσαμε δεδομένο...). Όλοι του οι φίλοι τον προδίδουν στις δύσκολες στιγμές και βρίσκει καταφύγιο σε ένα συνοικιακό γυμναστήριο, όπου ο γυμναστής του μαθαίνει μποξ από την αρχή σε νέα βάση (να στηρίζεται στο μυαλό του και όχι στη δύναμή του) και του συμπαραστέκεται στις δυσκολίες του.



Κλασικότατο δράμα χολιγουντιανής κοπής, κατά τη διάρκεια του οποίου δεν αναρωτιέσαι για απολύτως τίποτα, καθώς ξέρεις από το πρώτο δευτερόλεπτο τι πρόκειται να δεις. Η ταινία θα μπορούσε να αποτελεί υπόδειγμα συλλογής κλισέ. Ακόμα κι αυτά παρουσιάζονται με τρόπο αφελή και χοντροκομμένο. Και αν δεν ήταν ο Τζέικ Τζιλνχάλ και ο Φόρεστ Γουίτακερ να κρατήσουν με την υποκριτική τους την ταινία σε ένα κάποιο επίπεδο, αυτή δε θα βλεπόταν.

Ελένη Π.



Η προετοιμασία των απανταχού εύσωμων για την «έξοδο» μας στις παραλίες συνεχίζεται με αργούς αλλά σταθερούς ρυθμούς και κυρίως χωρίς άγχος. Αν δεν τα καταφέρουμε φέτος, θα προχωρήσουμε σε μια επιμήκυνση της διαίτας στα επόμενα χρόνια. Προς το παρόν, η στήλη θέλει να εκφράσει την συμπαράστασή της στον Robert για την απώλεια των γυαλιών του.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Συριζαίοι στους άλλους Συριζαίους: Baby, I'm gonna leave you

Τόσες φορές που ψήφισες περμένοντας ν' αλλάξει / -όπως σου λένε- ο ντουινιάς, βουνό θα είχες φτιάξει

Audisne haec popule grece?

Ηταν που ήταν, έγινε ιππουργός και το καβάλησε (ή το άλογο ή το καλάμι...)

Μη στέρξεις να περικοπεί / έστω και μια καμπύλη / από τα δαχτυλικά / αποτυπώματά σου (Αρης Αλεξάνδρου - «Ευθύτης οδών», 1959)

Ακριβαίνει ο ΦΠΑς, βουρ στα λα-φα-ζάνια

Raw deal στο Σύριζα

► Στα μάτια του ζώου βλέπω καλύτερα την έκταση / όπου σε αντάμωσα γυρνώντας μόνος κι άρρωστος / πίσω, στ' αχνάρια της χαμένης σου ηλικίας. / Και η πόλη δε σε λογαριάζει πια καθώς αρδεύεις / τις βιομηχανικές ζώνες της δυτικής ακτής / ψάχνοντας στα καφενεία λίγο οξυγόνο / γι' αυτή την ποίηση που αργοπεθαίνει μέσα μου / πίσω, στα τραμ της χαμένης αφετηρίας (Νίκος-Αλέξης Ασλάνογλου, «Στα μάτια του ζώου», από τον «Δύσκολο θάνατο»).

► Το γιαπί στραφταλίζει από φως, / κ' είν' η στέππα αζουριά, αλάργα πέρα βαμένη. / Ενας χτίστης στον τοίχο μπροστά, / τη δουλειά του τελειώνει. / Να, που αδράχνει μ' ένα εύρωστο χέρι / τ' αγκωνάρι το λείο... Κ' είπα τότες: / Ω πέτρα, / θα μπορούσες στ' αλήθεια να 'πεις / απ' τους δυο σας ποιος τάχα είν' ο πιο δυνατός; / - Φανερό είναι, στα ντριπ' αποκρίθηκε η πέτρα, / πως τ' ανθρώπου είναι η δύναμη πιότερη ακόμα, / γιατί μ' έβγαλε μέσ' απ' της γης το νταμάρι, / που μαράζωνα δίχως τον ήλιο να βλέπω. / Τι ψηλά μ' ασηκώνει ως τα νέφια, / μ' απαλό και με σίγουρο χέρι, να εξουσιάζω το φράγμα, / που το ατίθασο ρέμα δαμάζει. / Κ' είναι τ' άνθρωπου η δύναμη τόσο μεγάλη, / που ποτάμια μπορεί να σκλαβώνει / να φωτίζουνται οι πόλεις τη νύχτα, αντιστέκει στους χτύπους, / κ' η βουλή σου απ' το βράχο είναι πιο δυνατή. / Ετσι μούπεν η πέτρα. / ... Σιωπηλός χαμογέλασ' ο αργάτης, / ενώ κάτω απ' τ' ανάλαφρο χέρι / το παλάτι ως τον ήλιο ψηλώνει. (Μαχμέτ Ραχίμ Αμπασ-ογλού Γκουσεϊνόφ, «Πιο δυνατός από την πέτρα», στη συλλογή του Κώστα Φραγκιοκάτου «Ασιάτες λογοτέχνες και ποιητές» - Ο Μ.Ρ.Α. Γκουσεϊνόφ ήταν Αζέρος).

- Τις πταίει: Τις μας πτύνει (και φοβούμεθα τον ήχο της αναπνοής μας);
- Αύξηση ΦΠΑ: οι ξένες γλώσσες παραμένουν ξένες...
- Θηβαίος: Θήβα έως
- Μπάτσοι ή Απάτσι;
- Οι Ρώσοι δεν έρχονται για



διακοπές στην Ελλάδα (χαρά η ΟΑΚΚΕ).

- Τι φτηνιάρης ο ποταμοΑμυράς!
- Ο Αδωνις και η μόδα της γραβάτας.
- Ο Λαγός των καπιταλιστών.
- Για τις (ξανά;) εκλογές: Η έμπρακτη απάθεια της ψήφου.
- Πλειστηριασμοί: το κεραμίδι

(η στέγη) πάνω απ' το κεφάλι αποδεικνύεται γροθιά στη μούρη.

- Ο νόμος, ο τρόμος, ο αστυνόμος, ο δρόμος.
- Το απομετζήμερο.
- Συνείδηση παρά πόδα!
- «Εν συντομία, ο Ντε Κούνιου, ο οποίος στα δεκατρία ή στα δεκαπέντε του ήταν ικανός να συζητά στα αρχαία ελληνικά

χάρη στη συνήθεια που είχε αποκτήσει να μεταφράζει καθημερινά τις εφημερίδες, χρειάστηκε να περιμένει χρόνια ολόκληρα προτού μπορέσει να μεταφράσει στα αγγλικά τη νεκρή γλώσσα της παιδικής ηλικίας. Οι χτύποι εξακολουθούν να αντηχούν και για τον Μαλλαρμέ όταν διαβάζει Ντε Κούνιου, και τότε σηκώνεται μια αυλαία, στην αρχή του Μάκβεθ, μια αυλαία σε μιαν άλλη σκηνή και εκ πρώτης όψεως σε άλλες αναμνήσεις: ένα προβλεπόμενο σφάλμα του μηχανικού σκηνής, και συλλαμβάνουμε τις Μάγισσες την ώρα που προφητεύουν: οι «γηραιές αδελφές», ενοχλημένες πάνω στη μαγγανεία τους έχουν μετά βίας τον χρόνο να ξεφύγουν, παίρνοντας ίσως μαζί τους κι ένα «άμοιρο νεαρό φάντασμα»...» (Ζεράρ Μασέ, «Οι νόμοι της προοπτικής», στο «Παλίμψηστο του Μάκβεθ» - τρία κείμενα των Τόμας Ντε Κούνιου, Στεφάν Μαλλαρμέ, Ζεράρ Μασέ).

► Born to Run.

Βασίλης

Στα μπλόκα οι κτηνοτρόφοι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5

Αι, που οδηγεί στη βόρεια Γαλλία και στο Βέλγιο. Εκτός από τη Νορμανδία, μπλόκα έχουν στηθεί ανατολικά στην περιοχή Πικαρντί, νοτιοδυτικά στον τουριστικό προορισμό Λασκό Καβ, στην περιοχή Βαντέ-Πουατιέ νοτιοδυτικά του Παρισιού και στην περιοχή Ρον Αλπ νότια του Παρισιού.

Κυρίως οι κτηνοτρόφοι με τις μικρότερες φάρμες βρίσκονται σε δεινή οικονομική κατάσταση, τη χειρότερη τα τελευταία τριάντα χρόνια, λόγω της χαμηλής τιμής που αναγκάζονται να πουλούν τα προϊόντα τους και των συσσωρευμένων χρεών τους στις τράπεζες. Αποτέλεσμα της μείωσης των επιδοτήσεων από την ΕΕ, των εισαγωγών σε χαμηλότερη τιμή από χώρες της ανατολικής Ευρώπης, του ανταγωνισμού με τη Γερμανία κυρίως, που διαθέτει μεγαλύτερες φάρμες και χαμηλότερα



μεροκάματα, και του ρωσικού εμπάργκο. Σύμφωνα με το γάλλο υπουργό Αγροτικής Οικονομίας Στεφάν Λε Φολ, αυτή τη στιγμή περίπου 22.000 φάρμες ή το 10% το συνόλου βρίσκονται στα πρόθυρα της χρεοκοπίας.

Μπροστά στον κίνδυνο επέκτασης των μαχητικών κινητοποιήσεων, το υπουργικό συμβούλιο συζήτησε την Τετάρτη 22 Ιουλίου ένα σχέδιο

έκτακτης ανάγκης για την υποστήριξη των κτηνοτρόφων και αποφάσισε, μεταξύ άλλων, τη χορήγηση 600 εκατομμυρίων ευρώ για την ενίσχυση των κτηνοτρόφων που βρίσκονται σε δύσκολη κατάσταση, την αναδιάρθρωση των χρεών τους στις τράπεζες, τη μείωση των ασφαλιστικών τους εισφορών και την επένδυση 10 εκατομμυρίων ευρώ για την προώθηση των εξαγωγών κρέατος.

οι τοίχοι έχουν φωνή



◆ Το πανό είναι ακόμη κρεμασμένο στους Αμπελόκηπους για να θυμίζει τι σημαίνει... πολιτική αξιοπιστία. Το αποτέλεσμα το γνωρίζουμε, πλέον, όλοι. Εκείνο που ενδεχομένως δε γνωρίζουν όλοι

είναι πως ο μετα-μνημονιακός διχασμός στον ΣΥΡΙΖΑ πέρασε οριζόντια και από την εν λόγω οργάνωση. Αλλά μέλη της είναι με τον Τσίπρα και άλλα ενάντια στη νέα μνημονιακή συμφωνία.

ΑΣΕ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΟΤΕ
 Ιστοσελίδα: www.ase-ote.gr • e-mail: aseote@yahoo.gr

Ποτέ δεν ματαγίνηκε τέτοιο κουτί ρημάδι να ρίχνεις ΟΧΙ το πρωί, να βγαίνει ΝΑΙ το βράδυ!
 (από μαντινάδα για τα δημοψηφίσματα της Χούντας)



Είσαι η ελπίδα μας... ηήδα - ηήδα - ηήδα μας!

◆ Κάποιοι θα χαρακτηρίσουν την αφίσα της Αγωνιστικής Συσπείρωσης Εργαζόμενων ΟΤΕ «λαϊκίστικη». Ξέρετε τώρα, εκτός από τους κουτοπόνηρους του αστικού Τύπου, που κάθε κριτική στα έργα και τις ημέρες των αστών πολιτικών τη χαρακτηρίζουν «λαϊκισμό», έχουμε και τους γνωστούς εστέτες ποικιλόχρωμης «Αριστεράς», που επιδίδονται σε αναλύσεις διαγωνίως και καθέτως και με αναφορές απαραίτητες στον Αλτουσέρ και άλλους μεταμοντέρνους μαρξιστές (της συμφοράς) προσπαθούν να δουν τα πράγματα... διαλεκτικά. Αυτού του τύπου η διαλεκτική, δε, καταλήγει πάντοτε στον ορισμό κάποιου πολιτικού «χώρου αναφοράς», ο οποίος στην εποχή μας είναι (μαντέψτε) ο ΣΥΡΙΖΑ! Γι' αυτό και δεν πρέπει να χρησιμοποιούμε απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ εργαλεία ζύμωσης και πολεμικής που χρησιμοποιούμε ενάντια στα άλλα κοινοβουλευτικά κόμματα. Γι' αυτό κι εμείς τη βρίσκουμε μια χαρά την αφίσα. Και με την αναφορά της στο δημοψήφισμα της χούντας και με την αθυροστομία της (χαρκατηριστικό του λαϊκού κινήματος στην Ελλάδα, όσο κι αν στεναχωρεί τους φορείς του politically correct). Σε ανακοίνωση που εξέδωσε η ίδια παράταξη αναφέρεται μεταξύ των άλλων: «Θέλουμε να σημειώσουμε επίσης την τεράστια κοινωνική συμβολή της Deutsche Telekom και των πολιτικών εκπροσώπων της στο Βερολίνο. Η πρόταση που είχε κατατεθεί πρόσφατα από την Ελληνική κυβέρνηση για έκτακτη εισφορά των επιχειρήσεων με κέρδη πάνω από 500.000 ευρώ αντιμετώπισε την σθεναρή αντίδραση της εταιρίας μας η οποία θα επιβαρυνόταν με κάποια εκατομμύρια ευρώ! Ετσι η πρόταση αυτή εξαφανίστηκε και δεν υπάρχει μέσα στην πρόταση Γιούνκερ που καταψήφισε μεν ο ελληνικός λαός, αλλά την προτείνει η ελληνική κυβέρνηση σαν βάση για συμφωνία! (...) Τα αντισταθμιστικά οφέλη της πρότασης αυτής δικαίως κατανέμονται μεταξύ των εργαζόμενων και των συνταξιούχων».



◆ Δεν ξέρουμε αν το σύνθημα στο χαρτοπανό γράφτηκε πριν ή μετά τη ρήξη των λαφαζανικών με τους τσιπρικούς, εξακολουθεί όμως να είναι εύστοχο.

Καίγονται και φέτος τα δάση της χώρας και όσο ανεβαίνουν οι θερμοκρασίες γίνεται όλο και μεγαλύτερη η απειλή για το δασικό πλούτο της χώρας. Το φαινόμενο συμβαίνει κάθε καλοκαίρι, όταν είναι πολύ υψηλές οι θερμοκρασίες και οι περισσότερες περιοχές στεγνώνουν, και έχει συγκεκριμένες αιτίες.

Οι χωματερέςείναι διάσπαρτες στα δάση και τις δασικές εκτάσεις. Στις ηλεκτροφόρες γραμμές της ΔΕΗ που διασχίζουν τα δάση και στους



Το 2015, η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου αποφάσισε να μην προσλάβει κανένα δασεργάτη (δεν περίσσευαν λεφτά από την αποπληρωμή των δόσεων στο ΔΝΤ). Κατά τα άλλα, ο ΣΥΡΙΖΑ αυτοδιαφημίζεται εδώ και χρόνια ως ούλτρα υπερασπιστής του δάσους!

Δεδομένου ότι το 2015 δε θα προσληφθούν δασεργάτες, ποιοι θα κάνουν τις εργασίες στα έργα δασοπροστασίας, για τα οποία ο Ι. Τσιρώνης ενέκρινε τη χορήγηση 1.843.000 ευρώ σε 53 Διευθύνσεις Δα-

Η εγκατάλειψη ανάβει για μια ακόμη χρονιά τις φωτιές στα δάση

πλώνες τους δεν παίρνονται τα επιβαλλόμενα μέτρα προστασίας. Το κυριότερο: η κρατική χρηματοδότηση για την προστασία των δασών και των δασικών εκτάσεων είναι πενιχρότατη εδώ και αρκετά χρόνια και αρχίζει να καταβάλλεται με μεγάλη καθυστέρηση, με αποτέλεσμα σε σημαντικό βαθμό να καθίσταται άχρηστη.

Τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ, όμως, και υπηρεσιακοί παράγοντες από τις δασικές υπηρεσίες των Αποκεντρωμένων Διοικήσεων (και όχι μόνο) προσπαθούν να μετατοπίσουν τις βαριές ευθύνες των κυβερνήσεων (διαχρονικά όλων των κυβερνήσεων, και της σημερινής) κατασκευάζοντας εμρηστές. Οσοι παλιά χρησιμοποιούσαν τα ξυλοκάρβουνα για να ζεσταθούν το χειμώνα γνωρίζουν τη μεγάλη ταλαιπωρία για να καταφέρουν να τ' ανάψουν. Κι αυτοί που έχουν τζάκι «φτύνουν αίμα» μέχρι ν' ανάψουν τα ξύλα, αν αυτά δεν είναι απαλλαγμένα από την υγρασία και αν δεν χρησιμοποιήσουν διάφορα υποβοηθητικά υλικά που κυκλοφορούν στο εμπόριο. Αν, λοιπόν, γίνει μια αναλυτική συζήτηση για το ποιοι ευθύνονται για τις μεγάλες πυρκαγιές στα δάση, δύσκολα ο κόσμος θα χάψει το παραμύθι ότι οι φωτιές μπαίνουν από εμρηστές.

Στις 10 Ιούνη, ο αναπληρωτής υπουργός Ι. Τσιρώνης υπέγραψε υπουργική απόφαση με την οποία θα δοθούν 1.843.000 ευρώ σε 53 Διευθύνσεις Δασών για να γίνουν διάφορες εργασίες στα δάση και στις δασικές εκτάσεις, και 500.000 ευρώ σε 17 Διευθύνσεις Δασών για να γίνουν δασικές μελέτες. Κανονικά, οι εργασίες αυτές πρέπει να γίνονται τους μήνες Φλεβάρη και Μάρτη και όχι το καλοκαίρι και

το φθινόπωρο. Η καθυστέρηση αυτή δεν παρατηρείται μόνο φέτος. Έχει γίνει καθεστώς και γι' αυτό παρατηρείται το φαινόμενο οι φωτιές να είναι ιδιαίτερα καταστροφικές.

Όλα τα δάση στη χώρα μας είναι φορτωμένα από πλούσια εύφλεκτη ύλη. Αρκεί να κάνει κάποιος έναν περίπατο στην Πάρνηθα, που είναι πολύ σημαντικός πνεύμονας για το λεκανοπέδιο της Αττικής, και θα διαπιστώσει ότι το δάσος είναι γεμάτο με ξερούς κορμούς και κλαδιά και μάλιστα σε σημεία που είναι πολύ κοντά σε δασικούς δρόμους.

Στην απόφαση του Ιούνη, με την οποία θα δοθούν 1.843.000 ευρώ σε 53 Διευθύνσεις Δασών, αναφέρονται οι εργασίες που πρέπει να γίνουν. Μόνο που τα κονδύλια που εγκρίνονται για κάθε Διεύθυνση Δασών είναι ψίχουλα και μ' αυτά ελάχιστα θα μπορούσαν να γίνουν, αν φυσικά προβλέπονταν και οι απαραίτητες προσλήψεις δασεργατών. Όταν αναφερόμαστε σε απαραίτητες προσλήψεις προσωπικού, εννοούμε συμβάσεις αορίστου χρόνου με πλήρη απασχόληση και όχι προσλήψεις για τρεις ή οχτώ μήνες.

Σταγόνα στον ωκεανό

Την περίοδο 2009-2015 προσλήφθηκαν μόνο οκταμηνίτες και τριμηνίτες δασεργάτες. Το 2009 προσλήφθηκαν 1.150, το 2010 695 (447 οκταμηνίτες και 248 τριμηνίτες), το 2011 και το 2012 κανένας! Το 2013, οι υπουργοί Εσωτερικών, Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Περιβάλλοντος έκαναν δεκτή την εισήγηση της Γενικής Διεύθυνσης Ανάπτυξης και Προστασίας Δασών και Αγρο-

περιβάλλοντος (ΓΔΑΠΔΑ) για την πρόσληψη 313 δασεργατών (201 οκταμηνιτών και 112 τριμηνιτών), αλλά η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου ενέκρινε την πρόσληψη μόνο 251 εργατών (198 οκταμηνιτών και 53 τριμηνιτών). Τελικά, όμως, οι 251 δασεργάτες προσλήφθηκαν το 2014!

Στην απόφασή τους οι τρεις υπουργοί ζητούσαν να προσληφθούν 112 τριμηνίτες, αριθμός πολύ μικρός για το ρόλο που τους ανέθεταν. Σύμφωνα με την απόφαση, οι 112 δασεργάτες «θα συγκροτήσουν συνεργεία, που θα ασχοληθούν αποκλειστικά και μόνο με εργασίες για την αποτροπή της εκδήλωσης δασικών πυρκαγιών. Ειδικότερα με την συγκρότηση των συνεργείων αυτών, θα γίνουν προληπτικοί καθαρισμοί στην παρεδάφια βλάστηση σε επικίνδυνα σημεία για έναρξη δασικών πυρκαγιών, θα απομακρυνθούν τα ξερά χόρτα, θάμνοι και φρύγανα, θα γίνουν κλαδεύσεις δένδρων και λοιποί σχετικοί δασοκομικοί χειρισμοί, με σκοπό την μείωση της πυκνότητας της καύσιμης δασικής ύλης και ως εκ τούτου την καλύτερη αντιπυρική προστασία των περιοχών με την μείωση του κινδύνου τυχόν έρπουσες πυρκαγιές να εξελιχθούν σε επικόρυφες».

Πρόκειται κυριολεκτικά για κοροϊδία. Για να γίνουν όλες αυτές οι πραγματικά απαραίτητες εργασίες στα δάση απαιτούνται χιλιάδες δασεργάτες (και όχι 112), που θα δουλέψουν όχι μόνο για τρεις μήνες αλλά για χρόνια, προκειμένου να φέρουν σε μια ισορροπία το ισοζύγιο στην προστασία και ανάπτυξη των δασών. Μπορούμε να καταλάβουμε τι είδους έργο έγινε, όταν την περίοδο 2011-2014 προσλήφθηκαν μόνο 251 δασεργάτες.

σών; Θα τις κάνουν μήπως οι εργαζόμενοι στις Διευθύνσεις Δασών και στα Δασαρχεία, που υπολειπονται λόγω μεγάλης έλλειψης προσωπικού και που προσπαθούν να εκπληρώσουν τις υποχρεώσεις τους με υπερπροσπάθειες που αποβαίνουν και σε βάρος της υγείας τους;

Είναι προβληματικό να πούμε τι μέρος από το πενιχρό ποσό των 1.843.000 ευρώ θα μπορέσει να εκταμιευθεί μέσα στο 2015 και να γίνουν κάποιες εργασίες που θα βοηθούσαν σε μια περιορισμένη και μερική έστω προστασία του δάσους. Ετσι, για μια χρονιά ακόμη τα δάση και οι δασικές εκτάσεις αφήνονται ανυπεράσπιστα από τα καιρικά φαινόμενα. Αφήνονται στην τύχη τους και αυτό δε γίνεται τυχαία. Είναι μεθοδευμένο σχέδιο όλων των πολιτικών ηγεσιών που πέρασαν από το ΥΠΕΧΩΔΕ/ΥΠΕΚΑ/ΥΠΑΠΕΝ (όπως κατά περιόδους ονομάζεται το αρμόδιο υπουργείο), προκειμένου να αποχακτηριστούν πιο εύκολα δεκάδες εκατομμύρια στρέμματα δασών και δασικών εκτάσεων. Το ότι πρόκειται για σχέδιο πιστοποιείται, εκτός των άλλων, και από το πλούσιο αντιδασικό οπλοστάσιο που ενσωματώθηκε στη δασική νομοθεσία αυτά τα χρόνια.

Κορωνίδα σ' αυτό το αντιδασικό νομικό οπλοστάσιο φιλοδοξεί να αποτελέσει το άρθρο 19 του νομοσχεδίου για τις «βοσκήσιμες γαίες» (το εισήγαγε ο Β. Αποστόλου και το αποδέχτηκε ο Ι. Τσιρώνης), σύμφωνα με το οποίο τα δάση και οι δασικές εκτάσεις που θα οριοθετηθούν ως βοσκότοποι, όταν καίγονται, δε θα κηρύσσονται αναδασωτέα!

Γεράσιμος Λιόντος

βαθύ κόκκινο

Αλληλεγγύη συνενόχων

«Αυτά λέγατε και εσείς». Δεν άντεξε ο Τσακαλώτος και το ξεφούρνισε, απαντώντας στον Λοβέρδο. Κι εσείς λέγατε -είπε- ότι δεν πιστεύετε στη μείωση των μισθών και των συντάξεων και ότι τα ψηφίζατε λόγω συσχετισμών. «Οπότε, μην κάνετε μαθήματα στην κυβέρνηση της Αριστεράς που κάνει διαπραγμάτευση, στη διαπραγμάτευση υπάρχει και ο συμβιβασμός», κατέληξε.

Αυτό είναι επίκληση αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας μεταξύ συνενόχων. Όλοι θυμόμαστε πώς απαντούσε ο ΣΥΡΙΖΑ στους πασόκους και τους νεοδημοκράτες, όταν έλεγαν ότι δεν είχαν καμιά πρόθεση να κόψουν μισθούς και συντάξεις, αλλά το κάνουν διότι ήταν αρνητικοί οι συσχετισμοί με τους δανειστές. Τους καλούσε να παραιτηθούν, για ν' αναλάβει μια κυβέρνηση με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ και να βάλει τέλος στους εκβιασμούς των δανειστών. Τώρα, η κυβέρνηση με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ επιστρατεύει το ίδιο επιχείρημα («φέρνουμε πράγματα που δεν τα πιστεύουμε, αλλά το παλέψαμε και οι συσχετισμοί αποδείχτηκαν αρνητικοί για εμάς») και όταν η αντιπολίτευση κάνει κριτική, απαντά: «αυτά λέγατε κι εσείς».

Το συμπέρασμα είναι πως δεν δικαιώνεται μόνο το Μνημόνιο-3 του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά δικαιώνονται και τα δύο προηγούμενα Μνημόνια. Και τα τρία υπήρξαν απότοκα δυσμενών συσχετισμών! «Εμείς λέμε καθαρά και ξάστερα ότι αυτό το πλαίσιο συμφωνίας μπορέσαμε και φέραμε. Εάν κάποιος νομίζει ότι θα μπορούσε να φέρει καλύτερη συμφωνία δεν έχει παρά να το ισχυριστεί. Εάν κάποιος νομίζει ότι άλλη κυβέρνηση και άλλος πρωθυπουργός μπορεί καλύτερα, δεν έχει παρά να το πει ευθέως», είπε στην ίδια συνεδρίαση της Βουλής ο Παππάς, το alter ego του Τσίπρα.

Ενα ευρύτατο αστικό πολιτικό φάσμα, που εκτείνεται από τις διάφορες όψεις της σοσιαλδημοκρατίας μέχρι την ακροδεξιά (μόνο ο Περισσός έχει μείνει έξω) υποστηρίζει μια μοντέρνα εκδοχή της θεωρίας της «ψωροκώσταινας». Οι διαφορές τους είναι καθαρά ποσοτικές. Αφορούν το επιμέρους. Επί της αρχής συμφωνούν: όλες οι κυβερνήσεις είναι υποχρεωμένες να ακολουθούν την πολιτική των Μνημονίων, διότι αυτό επιτάσσουν οι ευρωπαϊκοί και διεθνείς συσχετισμοί. Οι παλιές διαμάχες μεταξύ μνημονιακών και αντιμνημονιακών πετάχτηκαν στο σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας. Οι διαμάχες πλέον αφορούν μόνο το ποια κυβέρνηση είναι ικανότερη στη διαπραγμάτευση του μνημονιακού μείγματος. Γι' αυτό και πλέον μιλάνε με νούμερα: τόσο ήταν το πακέτο του Μνημονίου που διαπραγματευόμασταν εμείς, τόσο φέρατε εσείς (και αντίστροφα).

Ο κυνισμός τους είναι εξοργιστικός, πρέπει όμως να πούμε ότι αν αξιοποιηθεί σωστά θα καταστεί χρήσιμος. Πράγματι, η καπιταλιστική Ελλάδα θα είναι αναγκαστικά «ψωροκώσταινα». Αυτή είναι η θέση στον παγκόσμιο καπιταλιστικό καταμερισμό της εργασίας, που διαμόρφωσε ιστορικά η ελληνική αστική τάξη.

Η πρώτη μεγάλη συζήτηση αυτής της αδιαμφισβήτητης αλήθειας έγινε τις δεκαετίες του '30 και του '40. Αρχικά με τη βοήθεια της Κομμουνιστικής Διεθνούς και στη συνέχεια αξιοποιώντας ένα ευρύ επιστημονικό δυναμικό που προσέγγισε το κομμουνιστικό κίνημα, το επαναστατικό ΚΚΕ απέδειξε ότι η θεωρία της «ψωροκώσταινας» αποτελεί αναπόσπαστο στοιχείο της ιδεολογίας, της πολιτικής συγκρότησης και της οικονομικής πορείας του ελληνικού αστισμού. Όλο αυτό το οικονομικό, πολιτικό και ιδεολογικό σύμπαν αποτελεί την πηγή των δεινών του ελληνικού λαού.

Δεν αποτελεί, όμως, κάποιου είδους μοίρα που σφράγισε για πάντα την Ελλάδα. Είναι μια πραγματικότητα ιστορικά προσδιορισμένη, η οποία μπορεί ν' αλλάξει με επαναστατικό τρόπο. Μια νικηφόρα επανάσταση δε θα διαμορφώσει μόνο μια καινούργια πολιτική εξουσία, αλλά θ' ανοίξει το δρόμο στη λειτουργία νέων οικονομικών νόμων, με την επενέργεια των οποίων ο ελληνικός λαός θα απολαμβάνει τα αγαθά της εργασίας του.

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

KONTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση